

עיר וקדיש מז שמיא נחית

ט"ל תשבת מפי זרעו

ספר
עין יעקב - עין הזוהר
מסכת סוכה

כולל כל אגדות חז"ל מתלמוד בבלי וירושלמי הנמצאים
במסכת סוכה, ומאמרי הזוהר הקדוש שחיבר התנא האלקי
רבי שמעון בר יוחאי עם לשון הקודש מנוקד השייכים
למסכת זו.

בוזוהר דא יפקון מן גלותא

והמשכילים יזהרו כזוהר הרקיע

חוברת מספר 154

כסלו שנת תש"ע לפ"ק - עיה"ק בית שמש תובב"א

סֵפֶר

עֵין יַעֲקֹב
עֵין הַזֹּהָר

עַל מַסְכַּת סְפָה

כּוֹלֵל כָּל אַגְדוֹת חַז"ל מִתְלַמּוּד בְּבִלִי
וַיְרוּשְׁלָמִי הַנִּמְצָאִים בְּמַסְכַּת סְפָה, וּמֵאֲמָרֵי
הַזֹּהָר הַקְּדוֹשׁ הַשְּׂיֵבִים לְמַסְכַּת זוֹ
מִהַתְנַא הָאֶלְקִי רַבִּי שִׁמְעוֹן בֶּר יוֹחָאִי ע"ה
מְנַקֵּד עִם לְשׁוֹן הַקְּדֹשׁ
לְלַמּוּד דִּף זֹהָר יוֹמִי עִם גְּמָרָא עֵין יַעֲקֹב
בְּכָל יְמוֹת הַשָּׁנָה - וְסַגְלָתָהּ רַבָּה עַד מְאֹד,
בְּמִבְאָר בְּהַקְדָּמָה.

י"ל ע"י מִפְעַל הַזֹּהָר הָעוֹלָמִי סִינן תשע"ה

לקבלת ספרי זוהר

אצל הרופא קירופרקטר ד"ר
איתמר ברים ירושלים:

054-8441423

מפעל הזוהר העולמי

050-4116923 / 0527651911

050-4134669 / 050-4133475

על ידי עיון עמוק בסודות התורה יכולים לפקוד עקרות ולרפאות חולאת חזק.

(ספר המדות אות סוד, למוהר"ן זי"ע)

מי לה' אלי! - משה רבנו שואל ומבקש למי יש את הזכות לקרב את עם ישראל לאבינו שבשמים? כל המשתתף בהדפסת ספרים הקדושים ספרי הערב רב והמסתעף 5 חלקים, תורת הזוהר י"ח חלקים דהיינו כל הזוהר הקדוש בלשון הקודש באותיות גדולות, בהפצתם ברבים לאלף בתי מדרשיות ויותר, להצלת עם ישראל, יזכו לכל הברכות והבטחות שכתב הרשב"י בזוה"ק בפרשת תרומה (דף קכ"ח). האם יש מחשב שיוכל לחשבן את הזכות הגדולה שיכולים לזכות בכסף קטן? התורם משלם ישר לדפוס!!!

לפרטים: 0527-651911

ha-zohar.info-ha-zohar.com-ha-zohar.net-allzohar.com- dafzoharyomi.com-dailyzohar.com-unityzohar.com-israel613.com

הקדמה

יְשָׁמְחוּ הַלְלוּמֵדִים וְהַעוֹסְקִים הַזְּהָרִים, בְּהוֹפְעֵת סֵפֶר זֶה, בְּעֶזְרַת ה' יִתְבָּרַךְ וַיִּתְעַלֶּה. שְׂהוּא דְבָר נִשְׁגָּב כְּאֲשֶׁר תַּחֲזִינָה עֵינֵיכֶם, לְהִנְחִיל לְאַזְהִי יֵשׁ וְאַזְרוֹתֵיהֶם אֲמֵלָא, וּבִנְדָאֵי יְקָרָב אֶת הַגְּאוּלָּה, וְהוּא עַל יְדֵי שְׁכַל אֶחָד, יִלְמַד בְּנוֹסָף לְדָף הַיּוֹמִי, גַּם קִטְעַ זֹהָר בְּכָל יוֹם, וְכִף יִהְיֶה מְאוֹתָם שְׂמַחְזִיקִים אֶת הָעוֹלָם כְּלוֹ וּמְכַרְיעִים אוֹתָם לְכַף זְכוּת, וּמְאַלּוּ הַמְּגִינִים עַל אֲרֻצָּנוּ, לְפִתְחָ וּלְהַשְׁמִיעַ שְׁעָרֵי רַחֲמִים וַיִּשְׁוֹעוֹת שְׁעָרֵי אַהֲבָה וַתְּשׁוּבָה, שְׁעָרֵי לְמוֹד תּוֹרָה לְשִׁמְחָה, שְׁעָרֵי גְאוּלָּה הַשְּׁלֵמָה בְּרַחֲמִים גְּדוֹלִים וְחֻסְדִּים פְּשׁוּטִים, וּבְיָמֵינוּ בְּמַהֲרָה תִּנְשָׁע יְהוּדָה וְיִשְׂרָאֵל יִשְׁכּוֹן לְבִטָּח אָמֵן כִּי"ר.

כָּל עַם יִשְׂרָאֵל שְׂשִׁים וּשְׂמַחִים בְּשִׂמְחַת הַתּוֹרָה, בְּלְמוּד הַש"ס בְּצִרוּף הַזְּהָר, לְאַחַר שְׁנַיִם שְׂמַפְעַל הַזְּהָר הָעוֹלָמִי, עֲמַל וְשׂוֹקֵד לְהַחֲדִיר בְּכֻלָּל יִשְׂרָאֵל אֶת לְמוּד הַזְּהָר, שְׁכַל אֶחָד יִלְמַד בְּקַבִּיעוֹת אֶת סֵפֶר הַזְּהָר הַקְּדוֹשׁ, מִשְׂמִיָּא קָא זְכוּ לֵן לְאַחַד בְּאַחַדוֹת גְּמוּר אֶת לְמוּד הַזְּהָר הַקְּדוֹשׁ עִם לְמוּד הַש"ס דָּף הַיּוֹמִי, וְכַעַת הוֹסַפְנוּ דְבַר חֲדָשׁ עֵין יַעֲקֹב וְעֵין הַזְּהָר בְּהַדְפָּסָה חֲדָשָׁה, לְמַעַן יִלְמְדוּ כָּל יִשְׂרָאֵל אֶת לְמוּד הַגְּמָרָא וְהַזְּהָר, תְּמִידִים כְּסִדְרוֹ, שְׂיִהְיֶה בְּבַחֲיִנַת "מְקַבִּילַת הַלְּלָאֵת אִשָּׁה אֵל אַחֲתָה" (שְׁמוֹת פָּרָק כ"ו ה'), תְּרֵי רַעֲיִן דְּלֵא מִתְּפָרְשִׁין, "וַיִּלְכּוּ שְׁנֵיהֶם יַחַדְיוּ", וְעַל יְדֵי לְמוּד שְׁנֵיהֶם יִזְכּוּ לְעֵרֶף סִיּוֹם הַש"ס וְסִיּוֹם הַזְּהָר יַחַדְיוּ, אַזְ וַיְבֹאוּ אֵל הַמְּקוֹם אֲשֶׁר אָמַר לוֹ הָאֱלֹקִים, שְׁכַל עִם יִשְׂרָאֵל יִזְכּוּ לְהַגִּיעַ אֵל הַמְּקוֹם אֲשֶׁר אָמַר הָאֱלֹקִים לְאַבְרָהָם בְּגִאֲלָה הַעֲתִידָה בְּמַהֲרָה. וְעַל כֵּן, אָנוּ קוֹרְאִים לְכָל אַחֲיֵינוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, בּוֹאוּ נִתְאַחַד בְּאַחַדוֹת גְּמוּר וּפְשׁוּט [הַחֻסְדִּים הַלִּיטָאִים הַסְּפָרְדִּים הַתִּימָנִים, וְכָל הַחוּגִים], "יַחַד שְׂבִטֵי יִשְׂרָאֵל", כְּלָנוּ כְּאַחַד יַחַד, לְהַחֲזִיק בְּלְמוּד הַקְּדוֹשׁ הַזֶּה דָּף הַיּוֹמִי ש"ס עִם דָּף הַיּוֹמִי עֵין יַעֲקֹב וְעֵין הַזְּהָר זֹהָר הַקְּדוֹשׁ, בְּקַבִּיעוֹת יוֹם יוֹם יְדַרְשׁוּן, בְּהַתְמַדָּה בְּשִׂמְחָה בְּאַהֲבָה, לְעִשׂוֹת נַחַת רוּחַ לְיוֹצְרֵנוּ, לְמַעַן שָׂמוּ בְּאַהֲבָה.

יָדוּעַ לְכָל מַעֲלַת הַקַּבִּיעוֹת בְּלְמוּד הַתּוֹרָה, שְׁכַל דְבַר הַנִּלְמַד בְּקַבִּיעוֹת יֵשׁ לוֹ סִיעֵתָא דְשְׂמִיָּא, כְּדָאֲמַרו חז"ל בְּבִרְכוֹת כָּל הַקּוֹבְעַ מְקוֹם לְתַפְלָתוֹ אֱלוֹקֵי אַבְרָהָם בְּעֶזְרוֹ, כְּמוֹ כֵּן קַבִּיעוֹת מְקוֹם לְמוּד גְּמָרָא זֹהָר, שְׁכַל אֶחָד יִקְבַע לוֹ מְקוֹם לְגֵרֶס הַדָּף הַיּוֹמִי וְהַזְּהָר הַיּוֹמִי, בְּזִמְן קְבוּעַ וּבְמְקוֹם קְבוּעַ, שְׁכֵּן אַזְ בְּטוּחַ שְׁלֵא יִשְׁפַח לְלְמֻדוֹ אִף יוֹם, וּבְטוּחַ שְׂיִזְכֶּה לְגָמֹר בְּסִיּוּמָם שֶׁל כָּל יִשְׂרָאֵל, וַיַּחֲזִיק בְּדָף הַיּוֹמִי זֹהָר קַבִּיעוֹת לְמוּד בְּתוֹרָתוֹ שֶׁל רַבִּי שְׂמַעוֹן בַּר יוֹחָאֵי הַמְּשַׁלְיָמָה אֶת הַנְּפִשׁוֹת לְקִרְאָת הַגְּאוּלָּה הַעֲתִידָה וּמְחִישָׁה אֶת ק"ץ הַמְּשִׁיחַ כְּדַבְּרֵי הַרְשָׁב"י כִּי בְּזְכוּת חַבּוּרָא דָּא יִפְקוֹן מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמִים.

זוהר הש"ס דף היומי - קביעת למוד בתורתו של רבי שמעון בר יוחאי, המשלימה את הנפשות לקראת הגאולה העתידה ומחיישה את קץ משיח, כדברי רבי שמעון בר יוחאי: **כי בזכות חבורא דא יפקון מן גלותא ברחמים!**

ב"ה שזכינו וסביב למוד קדוש זה, מתלפדים עשרות אלפי בני עליה שצערה של השכינה הקדושה נוגע ללבם ותנחומיה ישעשעו נפשם, לצד למודם בש"ס ובפוסקים, פותחים הם אשנב להיכלות הזיו שלמעלה מן השמש, שם נגה האור הגנוז, וקול ברמה נשמע, אלפי אלפים מכל הגונים ומכל העדות בארץ ישראל וברחבי העולם כולו, לוקחים חלק בלמוד הזוהר הקדוש, המבטא יותר מכל את הארת ניצוצו של משיח, וכל הלבבות הופכים ללבת אש לאבינו שבשמים, ועולים עד אימא עילאה על ידי למוד הזוהר הקדוש, שהוא מן זיהרא עילאה, פמובא בהקדמת תקוני זוהר (דף י"ז), ומשם ממשיכים תשובה עילאה ואור נשמת משיח, כמובא במאור ושמש (שם). **וטוב ביותר שיהיה זה בבית המדרש, או בבית הפנסת וכדומה, שממנו יראו וכן יעשו, ועל ידי קנאת סופרים תרבה חכמה, ואחרים יתחילו לעשות כמותו, וירבו הלומדים בישראל. ובכך זוכים שמעגל הלומדים האדיר מתרחב מיום ליום, ובני עליה שתורתם אומונתם עם היגיעים מיגיע פפם קובעים עתים לתורה ונאחזים בכל נימי נפשם בחבל ההצלה של הדור האחרון, כמו שנאמר "יעקב חבל נחלתו", איש את רעהו יעזרו ולאחיו יאמר חזק, כמו דאיתא, (ברכות) דברי תורה צריכים חזק בכל יום תמיד, וכלנו נתחזק, איש את רעהו יעזרו, ולאחיו יאמר חזק, האחד יעזר לשני, וכן הלאה, וכך נהיה כלנו מיסדים וחזקים ונקרב את ביאת משיח צדקנו.**

עתה הננו רוצים לקרא גם לכל אלו שיש להם כבר סדר מיחד לחזר על למודם, הדרך היומי שלומדים היום ומחר חוזרים, וכן לאחר שבוע וכדומה, כל סדרי החזרות, אנו קוראים לכל אלו שיחזרו גם כן על הזוהר שלמדו, שלא ישכחו את דפי הזוהר שלמדו, ועל ידי שיחזרו יוכלו לזכור תמיד, ויהיה לנגד עיניהם דברי הזוהר הקדוש, וישאר בלבם כיתד שלא תמוט, וכל אחד יערוף לעצמו תשובונותיו בזמנו הפנוי, וכן על זה הדרך ישתדל כל אחד לעשות את המקסימום שביכולתו לגמול ולסיים את הזוהר הקדוש גם כן, ויקוים בנו כי הם חיינו וארץ ימינו ובהם נהגה יומם ולילה ואהבתך אל תסיר ממנו לעולמים. וערבה לה' מנחת יהודה וירושלים כימי עולם וכשנים קדמוניות, ותחזינה יעינינו בשובר לציון במהרה בימינו, ונזכה לגאולה שלמה, קבוץ נדחי ישראל, ובגן בית המקדש, על ידי משיח צדקנו במהרה בימינו אמן ואמן.

**בכבוד רב - המוציאים לאור
מפעל הזוהר העולמי, בית שמש**

הַקְדָּמָה לְלִמּוּד עֵין יַעֲקֹב עִם עֵין הַזֹּהָר לְמַסְכַּת סַפָּה וְקִיּוּם מִצְוֹת סַפָּה וְאַרְבַּעַת הַמִּינִים

בְּחַג הַסְּפּוֹת מְרַבִּים בְּשׂוֹמְחָה

י'שמחו ה'ללבבות ו'יתבררו ה'מווחות בלימוד ספר "סַפַּת הַזֹּהָר וּסְגֻלוֹתֶיהָ", וטרם יפתח השער, אפתח פי בשבח והודיה להשם יתברך ויתעלה:

אודה ה' מאוד בפּי, ובתוך רבים אהללנו, על כל החסד אשר עשה עמנו ששם חלקנו מיושבי ביהמ"ד, ועכשיו שזיכנו בעזרת השם יתברך לראות את ספרי הזוהר הקדוש יוצאים כמעט מידי יום ביומו אורות חדשים לאור עולם, ובפרט הספר הקדוש עֵין יַעֲקֹב עֵין הַזֹּהָר על אגדות הזוהר הקדוש, וזכינו שספרים אלו יעלו על שלחנם של תלמידי חכמים וכל בני ישראל באהבה וברצון, לזכותם במצוה הגדולה הלזו ללמוד זוהר הקדוש לכל הפחות דקה ביום לקיים המצוות עשה של ואהבת לרעך כמוך לזכותם בלימוד הזוהר הקדוש ובזה יתעוררו רשפי אהבתם להשם יתברך וישונו בתשובה מאהבה לעבדו בלבב שלם, והיא מצות עשה של תוכחה שמשה רבינו עליו השלום סידר על זה כל סדר דברים שבהם הוכיח לעם ישראל, וכמו שאנו רואים בכל יום גם האנשים הרחוקים על ידי לימוד הזוהר הקדוש זוכים למאור שבתורה המחזירם למוטב ונהפכים לאנשים כשרים וצדיקים.

אִי אִפְשָׁר לְקִיּוּם מִצְוֹת וְאֵהֶבֶת לְרַעַךְ כְּמוֹךְ אִם לֹא מוֹדִיעַ לְחִבְרֵי עֵין שֶׁכָּר וְעוֹנֵשׁ

כתב בספר הקדוש קב הישר (פרק ה') וזה לשונו: ואהבת לרעך כמוך (דברים ו, ה), אמרו רבותינו זכרונם לברכה (תורת כהנים, פרשת קדושים, ד') זה הוא הפסוק, שהוא כלל גדול שבתורה. ואין לך אהבה יותר, כשרואה האדם דבר מגונה באחיו ישראל, שעושה איזה חטא ועוון, שצריך להוכיחו על זה, כי

אהבה הגדולה ביותר לחבירו הוא להוכיחו כשרואה בו איזה חטא, ולקרבו לעבודת ה' לקיים המצוות שבתורה.

א. ואין לך אהבה יותר... שצריך להוכיחו על זה. ובה מתבאר בטוב טעם דבריהם ז"ל, שואהבת לרעך כמוך הוא כלל גדול בתורה, כי

נשמתן של ישראל הן קשורין ודבוקין זה בזה. אבל הכלל הוא, שצריך האדם מי שהוא יודע ההרפתקאות והסיבות והעונשים^ב שבאים לנשמת האדם אחר יציאת הנשמה מהגוף, צריך להודיע לחבירו, אולי על ידו יזכה חבירו גם כן ויעזוב דרכו הרשעה "ושב ורפא לו" (ישעיה ו, י), עכ"ל. וכל ישראל ערבים זה לזה וערבים זה בזה, שנשמותיהם קשורות ומחוברות, וכאשר יהודי עושה מצוה ומתחזק בירושלים יהודי אחר הגר בפרזי מתחיל לשמור שבת (מהצה"ק רבי ישראל סלנטער זי"ע), וכאשר בזכותו מתחזקים היהודים הרי שהוא מקבל שכר כנגדם עליהם ובני בניהם עד סוף כל הדורות (הקדמה לספר נדחי ישראל להח"ח זי"ע), והעיקר שאצל יהודי מחשבה טובה הקב"ה מצרפה למעשה, וכמו שמוכא בשם הצדיקים שאם נאנס ולא עשה את המצוה מעלתו יותר גדולה ממי שעשה את המצוה, כי מי שעשה את המצוה כמה עמל וטורח צריך שתהא בשלימות וכולי האי ואולי, אך כאשר חישב בכל לבו לעשות את המצוה ונאנס, הרי הקב"ה מחשיב לו כאילו עשה את המצוה בשלימות עם כל כוונות האריז"ל. וכדי להשלים את נשמתו בכל חלקי התורה שלא יצטרך לבוא בגלגול לזה יש ג' פתרונות. א. מטעם הערכות שכל ישראל ערבים זה לזה. ב. אם יהודי הקשור לנשמתו מקיים את המצוה הרי הוא מזכה אותו. ג. בלימוד המצוה נחשב כאילו קיים אותה וכדאמרו חז"ל והובא ברמב"ם בפירוש המשניות מסכת מנחות (פרק יג משנה יא): נאמר בעולת הבהמה אשה ריח ניחוח ובעולת כו' - אמרו גם כן זאת התורה לעולה ולמנחה וגו', כל העוסק בתורה כאילו הקריב עולה ומנחה וחטאת, ואמרו תלמידי חכמים העוסקים בהלכות עבודה מעלה עליהן הכתוב כאילו נבנה בית המקדש בימיהם, ועל כן ראוי לאדם להתעסק בדברי הקרבנות ולשאת ולתת בהן ולא יאמר הרי הן דברים שאין צורך להן בזמן הזה כמו שאומרים רוב בני האדם, עכ"ל.

על כן כל הלומד מסכת סוכה זוכה גם להסגולות של מי שמקיים את המצוה, והוא כעין ונשלמה פרים שפתינו שעל ידי שלומד את דברי התורה של המצוה כמו שקיים את המצוה בפועל.

ב. כלומר, שלא יסתפק להוכיחו סתם, שאינו נוהג עצמו כשורה, אלא יודיע לו גם כן העונש על החטא שהוא נכשל בו, כי אולי על ידי זה יעזוב דרכו הרשעה ויזהר ביותר מלהכשל בהם עוד. (מאורי האש, לפי ביאור אשכנז).

ב. והסיבות והעונשים שבאים לנשמת האדם אחר יציאת הנשמה מהגוף, אם לא השלימה ותיקנה בעולם כראוי וכנכון. (יסוד יוסף, מאורי האש).
ג. אבל הכלל הוא... צריך להודיע לחבירו.

יש ללמוד מסכת סוכה

- א.** מצות סוכה היא סגולה אריכות ימים.
- ב.** סגולה למחלוקת ילמוד מסכת סוכה וזהו תצפנם בסוכה מריב לשונות וללמוד בדברי הימים ב' סימן יד "ויקרא אסא אל ה', עד אני ותפילת יהושפט (בשם ליקוטי מוהר"ן, ס"י). על כן מי שיש לו חלילה מחלוקת, ילמד מסכת סוכה בתוך הסוכה (גם נשים יכולות לקרוא, ובפרט זוהר הקדוש).
- ג.** הלומד מסכת סוכה ואומר קדיש דרבנן לא יגלה ולא יקרה לו שום מקרה עם איש אלם וחמסן ואכזר כל אותו החודש (מראה הילדים, סגולות ישראל).
- ד.** בכל לילה מימי חג הסוכות יקרא משניות סוכה, ויש בזה סוד גדול כידוע ליודעי חן, ובפרט כשלומד ביחד עם הזוהר הקדוש, לכן יזדור לקרוא מסכת סוכה עין יעקב ועין הזוהר בחשק גדול ויזכה להאור הגדול של חג הסוכות.

המקיים מצות סוכה כאילו נעשה שותף להקב"ה במעשה

בראשית (שו"ת סהרי"ו, רבי יעקב בן יהודה וייל)

בשו"ת מהר"י וייל (סימן קצא) כתב: "המקיים מצות סוכה כאילו נעשה שותף להקב"ה במעשה בראשית". ולשון זו נמצא בחז"ל בעוד ב' מקומות, בשבת דף קיט ע"ב, כל המתפלל בערב שבת ואומר ויכולו וכו'. ושם דף י ע"א, כל דיין שדן דיין אמת לאמיתו אפילו שעה אחת וכו'.

אנו נמצאים בסוכה כמו תחת החופה והשכינה עוטפת אותנו, שהסוכה היא כנגד ענני הכבוד ונמצא בצל השכינה הקדושה, שזכינו לענני כבוד בזכות אברהם אבינו שהושיב את המלאכים ואמר להם השענו תחת העץ, ודרשו חז"ל במדרש ובזוהר הקדוש דמה שכתוב והשענו תחת העץ היינו שהיו יושבים בצלו של הקב"ה בצלה דמהמנותא, ומשם היה יודע אברהם אבינו ע"ה אם נתגייר ולכו שלם, וכמפורש בזוהר פרשת אמור, (תוכן דברי נפש חיים לרבי חיים פלאגי).

מי שהוא תמיד בצער ויסורים רח"ל אזי הסגולה לזה שיקיים מצות סוכה כדת וכהלכה ובזכות זה יתבטל ממנו כל מיני יסורים, והרמז על זה אמרו חז"ל המצטער פטור מן הסוכה (ספר צמח צדיק להרה"ק מהר"ם מוויזשניצ'ע), ועוד יש רמז על זה "כי יצפננו בסוכו ביום רעה" והבן (סגולות ישראל).

מצות סוכה היא סגולה לאריכת ימים דאמרו ז"ל כל שבעת הימים צא מדירת קבע ושב בדירת ארעי דהיינו: על ידי מצות ישיבת סוכה בשבעה ימים של סוכות יזכה להאריך ימים בעולם הזה שהיא דירת ארעי (ספר לבושי מכלול סימן כ'), וזה שכתוב בסוכות תשבו שבעת ימים, והבן, (סגולות ישראל).

אמר רבי לוי כל מי שהוא מקיים מצות סוכה בעולם הזה הקב"ה מיסך עליו מן המזיקין שכן הוא אומר באברתו יסך לך, ותחת כנפיו תחסה, ואף הקב"ה נותן לו חלק בעולם הבא ממנה לעתיד לבוא, והקב"ה מושיבו בסוכות של לויתן לעתיד לבוא וכו', וכל מי שמקיים מצות סוכה הקב"ה נותן לו חלק לעולם הבא בסוכה של סדום שהיית מסוככת בשבעה אמרות זה על זה וכו', (רוקח הלכות סוכה בשם חז"ל במדרש, ס"י).

סוכה רוחנית

א. בספר הזוהר הקדוש, הסוכה מכונה "צל האמונה" (או בארמית "צילא דמהימנותא"), וזאת כיוון שהסוכה היא לא סתם אוהל חביב שאנחנו נהנים לארח בו בחג, אלא יש לסוכה עצמה קדושה ממש (לכן למשל אסור להשאיר זבל בסוכה), והשפעה רוחנית ניכרת על האדם. מלבד זאת.

ב. המעלה הגדולה במצות סוכה, שמצוות הסוכה מקיפה את כל האדם מכף רגלו ועד קדקדו, וכל כולו מוקף בקדושת הסוכה, כמו שכתוב בדברי יחזקאל (שינאוא, ד"ה בליל), שיבח את מצות הסוכה, שכל המצוות הוא רק על איזה איבר מאבריו של אדם לבד, אבל מצות סוכה מקפת את האדם כולו, עכ"ל.

ג. ובספר "רמתים צופים" (אות עז - על תנא דבי אליהו), כתב בשם הרבי ר' בונם מפרשיסחא, וז"ל: "אומר אדמו"ר מפרשיסחא זצ"ל, שאין לך חביב ממצות סוכה שהוא נכנס בכל איבריו ומלבושיו ומנעליו לתוך המצוה".

קדושת הסוכה כארץ ישראל וכגן עדן

בספר מהרי"ד מבעלזא על התורה ומועדים - (עמ' ריו-ריח) מהגה"ק ר' יששכר דוב זי"ע) וי"ל, על פי ששמעתי כמה פעמים מא"א ז"ל בשם א"ז ז"ל דענין סוכה הוא שהשי"ת מקיף אותנו בקדושת ביהמ"ק מארבע רוחות ולמעלה ולמטה, וגם בחו"ל הוא כך. והן דפני הסוכה וקרקעיתה והסכך. וכן אויר הסוכה הוא אוירא דארץ ישראל ממש... והנה אף דהאבות הקדושים זכו כולם לקדושת ארץ ישראל, אך לקדושת א"י בחו"ל לא זכה רק יעקב אע"ה, כדאיתא במסכת חולין (צא:) עה"פ "ויפגע במקום": איהו עד חרן אזל, ונעקר

הר המוריה ובא לקראתו. היינו שבאה לקראתו כל קדושת ביהמ"ק וא"י, אף דהיה בחו"ל, וכמו שאמרו חז"ל שקפל השי"ת כל א"י תחתיו. וזה היה הרמז לדורות שנוכל להשיג קדושת ארץ ישראל אף בגלות בחו"ל, כמו ענין מצות סוכה, דברי א"א ז"ל דהוא קדושת א"י ממש. וע"כ רומז סוכה ליעקב אע"ה.

סוד של אבן השתייה "והאבן הזאת אשר שחתי מצבה יהיה בית אלהים"

בזוהר פרשת אחרי מות (יז): אָמַר לוֹ, שְׁאַלְתִּי עַל מַה שְׁאַמַּרְתָּ בְּפֶסוּק הַזֶּה [סוד של אבן השתייה שאמרת], וְהָאֶבֶן הַזֹּאת אֲשֶׁר שְׁחַתִּי מִצְבֵּה יְהִיָּה בֵּית אֱלֹהִים, שָׁזוּ אֶבֶן הַשְּׁתִיָּה, [עכשו שמקשיב לדברין] אֵיךְ אֶפְשֶׁר? שֶׁהֲרִי אֶבֶן הַשְּׁתִיָּה טָרַם שֶׁנִּבְרָא הָעוֹלָם הִיְתָה, וּמִמֶּנָּה נִשְׁתַּל הָעוֹלָם, וְאַתָּה אִמַּרְתָּ אֲשֶׁר שְׁחַתִּי, שְׁמִשְׁמַע שְׁיַעֲקֹב שֶׁם אוֹתָהּ כֶּעֵת, וְכַתוּב וַיִּקַּח אֶת הָאֶבֶן אֲשֶׁר שֶׁם מֵרֵאשִׁיתוֹ?

כָּל אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל הַתְּקַפְּלָה תַּחְתָּיו, וְאוֹתָהּ אֶבֶן תַּחְתָּיו הִיְתָה

ועוד, שְׁיַעֲקֹב בְּבֵית אֵל הָיָה, וְהָאֶבֶן הַזֹּאת בִּירוּשָׁלַיִם. אָמַר לוֹ, כָּל אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל הַתְּקַפְּלָה תַּחְתָּיו, וְאוֹתָהּ אֶבֶן תַּחְתָּיו הִיְתָה. אָמַר לוֹ, אֲשֶׁר שֶׁם כַּתוּב, וְכַתוּב וְהָאֶבֶן הַזֹּאת אֲשֶׁר שְׁחַתִּי מִצְבֵּה. אָמַר לוֹ, אִם יִדְעַתְּ הַדָּבָר - אָמַר אוֹתוֹ.

דָּוִד הַמֶּלֶךְ, הַחֲבִיבוֹת וְהַדְּבָקוֹת שֶׁלוֹ הִיְתָה בְּאֶבֶן הַזֹּאת

פתח ואמר, (תהלים יז) אָנִי בְּצַדִּק אֶחְזֶה פְּנֵיךְ אֲשַׁבְּעָה בְּהִקִּיץ תִּמְוַנְתֶּךָ. דָּוִד הַמֶּלֶךְ, הַחֲבִיבוֹת וְהַדְּבָקוֹת שֶׁלוֹ הִיְתָה בְּאֶבֶן הַזֹּאת, וְעַלֶּיהָ אָמַר (שם קיח) אֶבֶן מְאֻסוֹ הַבּוֹנִים הִיְתָה לְרֵאשׁ פְּנֵה. וְכִשְׁרָצָה לְהִסְתַּכֵּל בְּמִרְאֵה כְבוֹד רְבוּנוֹ, נָטַל אֶבֶן זוֹ בְּיָדוֹ בַּתְּחִלָּה, וְאַחַר כֵּף נִכְנַס.

משום שְׁכָל מִי שְׁרוּצָה לְהִרְאוֹת לְפָנֵי רְבוּנוֹ, לֹא נִכְנַס אֶלָּא עִם אֶבֶן זֹאת, שְׁכַתוּב (ויקרא יג) בְּזֹאת יָבֵא אֶהְרֹן אֶל הַקֹּדֶשׁ. וְדוֹד מְשַׁבַּח עֲצָמוֹ וְאוֹמֵר, אָנִי בְּצַדִּק אֶחְזֶה פְּנֵיךְ. וְכָל הַשְּׁתַדְּלוֹתוֹ שֶׁל דָּוִד לְהִרְאוֹת בְּאֶבֶן זֹאת פְּרָאוֹי כְּלָפֵי מַעְלָה.

אמרו חז"ל בסוכה (ט): וּתְנִיָּא רַבִּי יְהוּדָה בֶּן בְּתִירָה אוֹמֵר כִּשְׁם שַׁחַל שֶׁם שְׁמִים עַל הַחֲגִיגָה כִּךְ חַל שֶׁם שְׁמִים עַל הַסּוּכָה שְׁנֵאמַר חַג הַסּוּכָה שְׁבַעַת יָמִים לְה' מֵה חַג לְה' אֵף סוּכָה לְה', עַכ"ל.

לכן במשך כל ימי החג (כולל שמחת תורה) אסור להשתמש בדפנות הסוכה ובסכך, ולבטלם מקדושתם. דין זה נלמד מהפסוק: "חג הסוכות שבעת ימים לה'" – כשם שחל שם שמים על קורבן חגיגה, כך חל שם שמים על הסוכה, לפיכך אסור להוריד ענף מסכך הסוכה על מנת להשתמש בו לתשמיש אחר ואפילו לקחת קיסם מדפנות הסוכה בכדי לחצוץ בו את שיניו- אסור.

הראשית חכמה (שער הקדושה פרק יד), וז"ל: וכן היה מנהג מורי ע"ה [הרמ"ק], שלא לדבר בתוך הסוכה בימי הסוכות אלא בדברי תורה כי מצות סוכה קדושתה גדולה... כמו שאמרו חז"ל סוכה (ט).

וביערות דבש (ח"א דרוש ו'), כתב, שענן ה' חופף על הסוכה כאשר מתנהג בה כראוי ואשרי עין ראתה כל אלה, ע"כ.

הגה"צ רבי מאיר פאפיראש [מתלמידי האריז"ל] בספרו אור צדיקים (סימן לח ס"ג), וז"ל: יזהר שלא לדבר בסוכה בימי חג הסוכות אלא בדברי תורה כי גדולה קדושתה, עכ"ל.

בשפת אמת (סוכות תרמ"ג), יש זמנים שמתנוצץ קצת הארה מבחינת הגן עדן, והשי"ת הכניסנו לדירה זו שחל עליה שם שמים כדאיתא בגמרא, והשמחה במעונו, לכן דירה זו מביאה השמחה, עכ"ל.

הסוכה היא כנגד ענני כבוד שבאו בזכות אהרן הכהן שמדתו אוהב שלום ורודף שלום (אבות פרק א' משנה י"ב): הַלֵּל אוֹמֵר, הַיּוֹי מִתְלַמִּידוֹ שֶׁל אֶהְרֵן, אוֹהֵב שְׁלוֹם וְרוֹדֵף שְׁלוֹם, אוֹהֵב אֶת הַכֹּהֲנִים וּמְקַרְבֵּן לַתּוֹרָה (אורות הזוהר). **בזוהר** פרשת אמור (ק"ג): שֶׁפֶל מִי שִׁיּוֹשֵׁב תַּחַת צֵל הָאֲמוּנָה, יוֹרֵשׁ חַרּוֹת לוֹ וּלְבָנָיו לְעוֹלָמִים וּמִתְבָּרֵךְ בְּרִכָּה עֲלִיוֹנָה, ע"כ.

בתיקוני הזוהר (תקונא שבעין דף קלב.): ומי שעושה לו סכה, הקדוש ברוך הוא מסכך עליו באותו עולם, ומגן עליו מכל מלאכי חבלה כאשר יוצא מזה העולם והולך לאותו עולם.

מצות סוכה היא סגולה אריכות ימים - מי שתמיד בצער ויסורים יש ללמוד מסכת סוכה

א. בזכות קיום מצות סוכה, זוכה להיפטר מכל המחלות והייסורים. שנאמר (תהילים כז, ה): "כִּי יִצְפְּנֵנִי בְּסִכַּה בְּיוֹם רָעָה יִסְתַּרְנִי בְּסִתְרֵךָ אֱהָלוֹ". ורמז לדבר בדברי חז"ל (סוכה כה, ב): "המצטער פטור מן הסוכה". ופירשו בדרך רמז: המצטער - נפטר מצער על ידי הסוכה. (אביעזר סגולות עמ' 335).

ב. על ידי מצות סוכה זוכה האדם להשגת הדעת, כמו שנאמר (ויקרא כג, מד): "למענידעו דורותיכם". והכוונה, שע"י הדעת יבין כיצד עליו לעבוד את הבורא יתברך. (אביעה סגולות עמוד 336).

ד. על ידי הישיבה בסוכה אדם שואב שמחה לכל השנה כולה, לכן ישתדל כמה שיותר לשהות בסוכה. וכמו שכתבו תלמידי הבעש"ט זצ"ל, שמחג הסוכות אנו שואבים שמחה לכל השנה כולה, שהרי חג הסוכות הוא "חג שמחתנו". (אביעה סגולות עמוד 336).

ה. על ידי מצות ישיבה בסוכה, זוכה אדם למשוך חירות לו ולבניו עד עולם. וזה בתנאי שלא ידבר דברים בטלים בתוך הסוכה. (אביעה סגולות עמוד 338).

ו. על ידי מצות ישיבה בסוכה, מושך האדם ברכה וקדושה לדירה שלו לכל השנה, (אביעה סגולות עמוד 338).

סגולת ארבעת המינים

א. סגולה להניח את הלולב קשור עם ההדס והערבה על גבי פתח החדר שיישן בו, ולהשאירם מונחים שם עד ערב פסח. ובערב פסח משליכים אותם במדורת שריפת החמץ ובתנור של אפיית המצות. (כף החיים סימן תרס"ד, ס), ובספר "סדר היום" כתב לשמור במקום מיוחד בבית כל ארבעת המינים שבירכו עליהם, ולא לזורקם ח"ו, וזו סגולה להינצל מכל צרה, (ראה עוד במטה אפרים).

ב. סגולה נפלאה לקנות ארבעת המינים יפים, והעושה כן - זוכה לבנים צדיקים ובעלי תורה, וזוכה הוא ובניו לחיי העולם הזה והעולם הבא, אם אינו עושה כן לשם גאווה, (מועד לכל חי כג, קכת. באר היטב סימן תרמה, ט).

ג. סגולה לאריכות ימים - לברך על הלולב, והרמז: "לולב" בגימטריא "חיים", (אביעה סגולות עמוד 289).

ד. נוהגים לברך במשך השנה את ברכת הבשמים שבהבדלה על ההדסים של ארבעת המינים. (שו"ע רצז, ד' ובמשנה ברורה שם).

סגולות הערבות של "חבטת ערבות"

א. סגולה לזכות בזרע של קיימא, לבשל את הערבות שעשו בהן חבטת הערבה בהושענא רבא, וישתו בני הזוג העקרים את המים האלו. והרמז, "ערבה" בגימטריא "זרע". (ליקוטי מהר"ח עניני סוכות).

ב. עלי הערבות של "חבטת הערבה" מסוגלים לשמירה בדרך. (מקור חיים סימן תרס"ד), ולכן ייקח קצת מהערבות עמו כשהולך לדרך, או שיידע בכירור מקום הנחת הערבות בביתו, ובשעת הסכנה בדרך ח"ו ייזכר מקום הנחתם, וינצל מהסכנה. (מועד לכל חי כד, יח), וכדאי לכל אדם להשים ברכבו קצת מעלי הערבה (ספר המידות ערך דרך, ו).

ד. מסופר על רבינו מאיר שמחה הכהן זצ"ל, מחבר ספר "אור שמח", שהיה נותן משיירי ערבה שלו לחיילים יהודים שגייסום לצבא במלחמת העולם הראשונה, וידוע מפי עדים נאמנים כי כל מי שנטל ממנו ערבות אלו ניצל בניסים גלויים, וכולם חזרו לבתיהם בריאים ושלמים. (לבוש יוסף, מועדים עמוד רלד).

ג. סגולת הערבות של חבטת ערבות להסיר פחד מהאדם. (ספר המידות לרבי נחמן מברסלב עניין הפחד, טז), ומי שמבהילים אותו חלומות רעים, יניח הערבות מתחת לכר שישן עליו, ויועיל לו. (כה"ח תרס"ד, ס בשם יפ"ל). ובספר התניא כתב, מנהג כשר להניח הערבות אחר "חבטת ערבות" סמוך לראש מיטתו לחבוב מצווה, (כה"ח תרס"ד).

סגולת האתרוג

א. סגולה נפלאה לאישה בהריון שיהיה לה הריון קל, ושתלד בקלות, שתנשוק את הפיטם של האתרוג שבירכו עליו בחג הסוכות, תיתן צדקה, ותתפלל לה' שתלד ולד בר קיימא בקלות ולא בצער לחיים טובים ולשלום. אמנם אסור לעשות כן ביום הושענא רבה, אלא יש להמתין עד אחרי שמחת תורה. (מטה אפרים, חזו"ע סוכות עמוד תמט).

ב. נוהגים לעשות ריבה מהאתרוג שבירכו עליו בחג הסוכות, ואוכלים ריבה זו בט"ו בשבט עם שאר הפירות שנוהגים לאוכלם בט"ו בשבט. (כה"ח תרס"ד, ס).

ג. סגולה נפלאה לאישה בהריון שתאכל ריבה זו. כמו כן אישה שמתקשה בלידה - סגולה שתאכל מהריבה הזאת בשעת הלידה, ותלד בקלות ללא צער, ויצא העובר בריא ושלם לחיים טובים ולשלום, (כה"ח תרס"ד, ס).

ד. אכילת האתרוג אחרי חג הסוכות הוא סגולה לחולי לב, שיהיה להם לב בריא וחזק, (סגולות ישראל).

ה. **סגולה** בדוקה ומנוסה לאישה עקרה שתאכל מהאתרוג שבירכו עליה בסוכות, ובעזרת השם תזכה לזרע של קיימא.

1. כתב מרן הגאון רבינו עובדיה יוסף שליט"א [זי"ע] [חזון עובדיה סוכות, תג]: "ואני יודע מעשים, שהאתרוג שברכתי עליו בימי החג ויצאתי בו ידי חובת המצוה, חילקהו בני ביתי לנשים חשוכי בנים, אחר שמונה שנים ושנים עשרה שנה מנישואיהם, ונתנו לכל אחת חתיכה מן האתרוג, ובאותה שנה נפקדו בכנים ובבנות לחיים טובים ולשלום".

2. בספר לבוש יוסף (עמוד רלח) סיפור ממקור ראשון: "סיפר אברך יקר שלא זכו הוא ואשתו לפרי בטן כעשר שנים. יום אחד השתתפו בכרית מילה שבו היה מרן רבינו עובדיה יוסף שליט"א [זי"ע] סנדק, כשראה הרב את האברך אמר לו: "בא אל ביתי לאחר מכן, כי יש לי משהו להעביר לך". והנה כאשר פנה אל מרן שליט"א קבל ממנו חלק מאתרוגו שבירך עליו בחג סוכות, ואמר לו: "תאכלו מאתרוג זה ובעזרת השם תפקדו בזרע של קיימא". והנה זה פלא לאחר חודש ימים נפקדה אשתו ונולד להם בן זכר בשעה טובה ומוצלחת וקראוהו בשמו של מרן שליט"א [זי"ע]".

כל העוסק בתורה כאילו הקריב עולה מנחה חטאת ואשם

אמרו בגמרא מנחות (ק): שיר המעלות הנה ברכו את ה' כל עבדי ה' העומדים בבית ה' בלילות, מאי בלילות, אמר רבי יוחנן אלו תלמידי חכמים העוסקים בתורה בלילה, מעלה עליהן הכתוב כאילו עסוקים בעבודה לעולם, זאת על ישראל, א"ר גידל אמר רב זה מזבח בנוי ומיכאל שר הגדול עומד ומקריב עליו קרבן, ורבי יוחנן אמר אלו תלמידי חכמים העסוקין בהלכות עבודה מעלה עליהם הכתוב כאילו נבנה מקדש בימיהם, אמר ריש לקיש מאי דכתיב זאת התורה לעולה למנחה ולחטאת ולאשם, כל העוסק בתורה כאילו הקריב עולה מנחה חטאת ואשם, אמר רבא האי לעולה למנחה עולה ומנחה מיבעי ליה, אלא אמר רבא כל העוסק בתורה אינו צריך לא עולה (ולא חטאת) ולא מנחה ולא אשם, אמר רבי יצחק מאי דכתיב זאת תורת החטאת וזאת תורת האשם כל העוסק בתורת חטאת כאילו הקריב חטאת וכל העוסק בתורת אשם כאילו הקריב אשם.

הצה"ק רבי נפתלי מראפשיץ זי"ע שהיה מדבר בכל ימות השנה מהסוכה והיה ממשיך איזה סיפור בדיבורו, השם של סוכה

ומפורסם מהצה"ק רבי נפתלי מראפשיץ זי"ע שהיה מדבר בכל ימות השנה מהסוכה והיה ממשיך איזה סיפור בדיבורו, השם של סוכה, וענינו

כמו שביאר הרמב"ן בפרשת לך לך (בראשית י"ב ו'), וז"ל: ודע כי כל גזירת עיריך כאשר תצא מכח גזירה אל פועל דמיון, תהיה הגזרה מתקיימת על כל פנים - ולכן יעשו הנביאים מעשה בנבואות כמאמר ירמיהו שצוה לברוך, והיה ככלותך לקרוא את דברי הספר הזה תקשור עליו אבן והשלכתו אל תוך פרת ואמרת ככה תשקע בבל וגו' (ירמיה נא סג טד) וכן ענין אלישע בהניחו זרועו על הקשת (מ"ב יג טז-יז), ויאמר אלישע ירה ויורה ויאמר חץ תשועה לה' וחץ תשועה בארם ונאמר שם (פסוק יט) ויקצוף עליו איש האלהים ויאמר להכות חמש או שש פעמים אז הכית את ארם עד כלה ועתה שלש פעמים תכה את ארם, ולפיכך החזיק הקב"ה את אברהם בארץ ועשה לו דמיונות בכל העתיד להעשות בזרעו, והבן זה, עכ"ל.

ולכן היה מזכיר הצדיק הנ"ל את השם סוכ"ה מפני ששם סוכה מורה על יחוד שני שמות הקדושים, שם הוי"ה גימטרי כ"ו ושם אדנ"י גימטריה ס"ה, שבכל זמן ועת שמזכירים שם הוי"ה ברוך הוא, צריך לכוון על יחוד שני השמות "יאהדונהי" שגימטריה צ"א כמנין סוכ"ה וממילה יחפוף עלינו אור הסוכה בכל ימות השנה ותהיה לצל ולמסתור מכל המזיקים ונהיה יושבים בצלא דמהימנותא, וכמו שאומרים בתפילת ערבית בברכת השכיבנו, "ובצל כנפיך תסתירנו. ושמור צאתנו ובואנו לחיים טובים ולשלום מעתה ועד עולם". שבכל פעם שמכון שילוב השמות הקדושים זוכה שהשכינה הקדושה חופפת עליו ומגינה כסוכה, ובפרט כאשר לומד זוהר הקדוש שהוא מן זיהרא דאימא עליאה בבחינת בינה וכן הסוכ"ה היא בבחינת בינה אימא עליאה כמו שאמרו בזוהר פרשת כי תצא (רפ"ג): **שבעת ימי הסכה - שבע ספירות. סכה - אָמָא עֲלִינָה שְׁמִסּוּכְתָּ עֲלֵיהֶם, עכ"ל.**

ובתיקוני הזוהר (הקדמת תקוני זוהר ג'): **קום אליהו הנביא לכבוד הקדוש-ברוך-הוא ושכינתו, ויתעוררו עמך שאר הנביאים, ועשה לו קן בחבור הזה, ולכל המחנות שהולכים מגרשים אחר הקדוש-ברוך-הוא ושכינתו, לחברם בחבור הזה שתמצא בו מנוחה למחנות של הנשמות הללו שהולכים מגרשים מהשכינה, שהיא יחידה, (איכה א א), איכה ישבה בדר, ולהמצא בו מנוחה למחנות הקדוש-ברוך-הוא, שנאמר בהם הן אראלם צעקו חצה מלאכי שלום מר יבכיון, ואין שלום אלא הקדוש-ברוך-הוא.**

קום לחברם בחבור הזה, שהרי כשיש בישראל משכילים, מאלו שנאמר בהם (דניאל יד ג) והמשכילים יזהרו כזהר הרקיע, זה שנאמר ספר הזוהר, שיודעים לעבד את רבונם ולהוציא אזכרות של השמות של הקדוש-ברוך-הוא ושכינתו

בכּוּנָה, וּלְחִבְרָם בְּקוֹל שֶׁל קְרִיאַת שְׁמַע וּבְדַבּוּר שֶׁל תְּפִלָּה, שֶׁהֵם שְׁנֵי הַשְּׁמוֹת - יֵאָדְוֵנָה, שֶׁבָּהֶם כְּלוּלִים כָּל הַהֵיאוֹת וְהַכְּנוּיִים וְעֶשֶׂר הַסְּפִירוֹת.

הַחֲבוּר הַזֶּה, שֶׁהוּא מִזְהַר הָעֲלוּיִן שֶׁלְמַעֲלָה

בְּזוּהַר חֲדָשׁ-סִפְרָא תִּנְיָנָא:

וְהַמְשַׁכְּלִים יִזְהָרוּ כְּזֶהֶר הָרְקִיעַ וּמִצְדִּיקֵי הָרַבִּים כְּכּוֹכְבִים לְעוֹלָם וָעֶד (דְּנִיָּאל יב).
 הַמְשַׁכְּלִים - אֵלוּ רַבֵּי שְׁמַעוֹן וְחִבְרִיו, יִזְהָרוּ כְּשֶׁהַתְּכַנְסוּ לַעֲשׂוֹת אֶת
 הַחֲבוּר הַזֶּה, שֶׁהוּא מִזְהַר הָעֲלוּיִן שֶׁלְמַעֲלָה, הַרְצוֹן הָעֲלוּיִן הַתְּגַלָּה, נִתְּנָה רְשׁוּת
 לְרַבֵּי שְׁמַעוֹן וְחִבְרִיו לְגַלוֹת בּוֹ רְזִים נִסְתָּרִים עִמָּקִים, וּלְכָל הַנְּשֻׁמוֹת שֶׁל הַיְשִׁיבָה
 שֶׁלְמַעֲלָה, וְהַיְשִׁיבָה הַתְּחַתּוֹנָה, וְלִשְׁבָעָה הַרִים עֲלוּיִנִים, שֶׁהֵם שְׁלֹשֶׁת הָאֲבוֹת
 וְהַרְוֵעָה הַנְּאֻמָּן וְאֶהֱרֵן וְדוֹד וְשִׁלְמָה, וְאֵלֶיהוּ עִמָּהֶם, וּלְכָל הַנְּשֻׁמוֹת שֶׁל הַיְשִׁיבוֹת
 שֶׁהוֹלְכִים מְעַרְטִלִים, וְהַמְלַאֲכִים שֶׁמְמַנִּים עֲלֵיהֶם, וְהוֹלְכִים מְעַרְטִלִים בְּשִׁבְלֵם,
 שֶׁהֵם בְּתוֹלוֹת אַחֲרֵיהֶם רְעוּתֵיהֶם שֶׁל הַשְּׂכִינָה. שֶׁהִיא מְעַרְטֶלֶת מֵהֶם, וְהֵם מְעַרְטֶלִים
 מִמֶּנָּה. וְכֵן הֵם צְבָאוֹת הַמֶּלֶךְ מְעַרְטִלִים מִמֶּנָּה, שֶׁכְּתוּב (יִשְׁעִיָּה לג) הֵן אֲרָאֵלִם
 צָעֲקוּ חֲצָה מִלְּאֲכֵי שְׁלוֹם מֵרַיְבִיוֹן.

**הַסְּכִים הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְשִׁכְיָתוֹ לַעֲשׂוֹת אֶת הַחֲבוּר הַזֶּה, וְכִנְסָ בּוֹ
 עֲלוּיִנִים וְתַחַתּוֹנִים לְמִצָּא בּוֹ מְנוּחָה לְשִׁכְיָהּ בְּגָלוּת, וְחֲרוּת לָהּ וּלְבִנְיָהּ
 וּמְנוּן** לְנוּ שֶׁהַשְּׂכִינָה יַחֲדָה מִצְּבָאוֹתֶיהָ? זֶהוּ שֶׁכְּתוּב אֵיכָה יִשְׁבָּה בְּדָד. אִי כִּי
 יִשְׁבָּה בְּדָד, שְׁנֵאֲמַר בּוֹ (תְּהִלִּים קמ"ה) וְחִסִּידֶיךָ יִבְרְכוּ כִּי. וְעַל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
 הוּא וְשִׁכְיָתוֹ אָמַר הַכְּתוּב (מְשִׁלִּי כז) כְּצַפּוֹר נִוְדַדְתָּ מִקְּנָה כֵּן אִישׁ נִוְדַד מִמְּקוֹמוֹ,
 שְׁנֵאֲמַר בּוֹ (שְׁמוֹת טו) ה' אִישׁ מִלְחָמָה. וּבְזִמְנָן שֶׁהִיא מְעַרְטֶלֶת, תְּלַמִּידֵי חֲכָמִים
 וְצַדִּיקִים וְאֲנָשֵׁי מְדוּת שְׁלָה, כָּלֵם הוֹלְכִים וְנוֹדְדִים מִמְּקוֹם לְמְקוֹם, מֵאֲתֵר לְאֲתֵר,
 כְּמוֹ שֶׁבְּאַרְוֵה בְּעֲלֵי הַמְּשֻׁנָּה, דוֹר שֶׁבֶן דוֹר בָּא, אֲנָשֵׁי חֵלֵל יִסּוּבְכוּ מְעִיר לְעִיר,
 וְלֹא יִרְחֲמוּ. וּמִשׁוּם זֶה הַסְּכִים הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְשִׁכְיָתוֹ לַעֲשׂוֹת אֶת הַחֲבוּר
 הַזֶּה עַל יַד אֹתוֹ שֶׁהַתְּגַלָּה, וְכִנְסָ בּוֹ עֲלוּיִנִים וְתַחַתּוֹנִים לְמִצָּא בּוֹ מְנוּחָה לְשִׁכְיָהּ
 בְּגָלוּת, וְחֲרוּת לָהּ וּלְבִנְיָהּ. זֶהוּ שֶׁכְּתוּב (תְּהִלִּים פד) גַּם צַפּוֹר מְצָאָה בֵּית וְדָרוֹר קָן
 לָהּ. הֵיחָא שְׁנֵאֲמַר בֵּה (וּיקְרָא כ"ה) וּקְרָאתֶם דָּרוֹר בְּאַרְץ לְכָל יִשְׂרָאֵל. אֲשֶׁר שְׁתָּה
 אֶפְרוּחֵיהֶּ - אֵלוּ שְׁנֵאֲמַר בָּהֶם (דְּבָרִים כ"ב) וְהָאֵם רְכִצַּת עַל הָאֶפְרוּחִים, וְהֵם בְּעֲלֵי
 הַכְּנָפִים, שֶׁבָּהֶם נֵאֻמַר (יִחְזַקְאֵל א) וְאַרְבָּעָה פָּנִים לְאַחַת וְאַרְבַּע כְּנָפִים לְאַחַת לָהֶם.
 שְׂאֵלָה הֵם שֶׁמְמַנִּים עַל בְּעֲלֵי הַמְּשֻׁנָּה, שְׂרוּחָם פּוֹרַחַת מֵהֶם. אוֹ עַל הַבִּיצִים -
 אֵלוּ הָאוֹפְנִים שֶׁמְמַנִּים עַל בְּעֲלֵי הַמְּקָרָא. שֶׁבְּשִׁבְלֵי הַחֲבוּר הַזֶּה, וְהָאֵם רְכִצַּת עַל
 הָאֶפְרוּחִים אוֹ עַל הַבִּיצִים.

החבור הזה היה כמו תבת נח שהתכנסו בה כל מין ומין. כך מתכנסים בחבור הזה כל נשמות הצדיקים

לא תקח האם על הבנים, אלו שנאמר בהם בנים אתם לה' אלהיכם. אלו רבי שמעון וחבריו ומורי הישיבה שעושים את החבור הזה. והחבור הזה היה כמו תבת נח שהתכנסו בה כל מין ומין. כך מתכנסים בחבור הזה כל נשמות הצדיקים ואנשי מדות, שנאמר בהם (תהלים קיח) זה השער לה' צדיקים יבאו בו. ואחרים שאינם צדיקים, נדחים משם. וכשהתגלה החבור הזה בעולם, רבים מתכנסים אליו, שנאמר בהם (דברים כט) כי את אשר ישנו פה וגו', ואת אשר איננו פה - בחבור הזה - עמנו היום. ועליהם נאמר (דניאל יב) ומצדיקי הרבים פפוכבים לעולם ועד, כאותם הפפוכבים שיהיו קימים לעולם ולעולמי עולמים. ונאמר בהם, והיה זרעך פפוכבי השמים, שהוא העמוד האמצעי, שהוא אתה תשמע השמים, ולא פפוכבים משמים, שנאמר בהם (ישעיה נא) כי שמים כעשן נמלחו, (תהלים קב) המה יאבדו ואתה תעמד.

אלו הם המשכילים שיש בהם שכל להכיר את רבונם, שסודות רבונם אין סתפסים מהם, שכלם היו בהסכמה בחבור הזה

ועוד והמשכלים, אלו שיש בהם שכל לדעת את גזרת הנשמות שלהם, מאלו הספירים שהם דברים שגזורים מעשר ספירות, שעליהם נאמר (תהלים יט) השמים מספרים כבוד אל. שכלם מלאים סגלות. ואותם אנשי מדות, נשמותיהם רשומות שם, ומשם אצילותם. מצדה של המלכות הם בני מלכים, שנאמר בהם כל ישראל בני מלכים, ומצד זה יוצאים מישראל מלכים. ומצד של הצדיק נקראו צדיקים. זהו שכתוב (ישעיה ס) ועמך כלם צדיקים. ומהצד של נצח והוד נקראו נביאים. ומהצד של העמוד האמצעי נאמר בהם (ירמיה ב) ואנכי נטעתיך שורק כלה זרע אמת, ועליהם נאמר (מלאכיג) תורת אמת היתה בפיהו. ומצד של הגבורה נקראו גבורים עומדים בפרץ דוחים את הגזרות. ומצד של החסד נקראו חסידים. ומהצד של חכמה ובינה נאמר בהם פלנו חכמים פלנו נבונים. ומצד של הפתור, שהוא הראש של הכל, הם ראשי אלפי ישראל, שעליהם נאמר אנשי מדות. אלו הם המשכילים שיש בהם שכל להכיר את רבונם, שסודות רבונם אין מתפסים מהם, שכלם היו בהסכמה בחבור הזה. ולא לה שיהם במדות הללו, צריך לגלות סודות טמירים. אבל מי שמגלה סודות לרשעים, כאלו מגלה עריות בתורה. שבני שפחה הרעה לילית, אמם של הרשעים, ערבוניה רעה.

מה זה כזה? הדרגה של משה רבנו עליו השלום, העמוד האמצעי, שעל שמו נקרא החבור הזה ספר הזהר. והשכינה מאירה בו

מי שמגלה סודות התורה, גורם לצדיק שהוא יסוד, שנאמר בו (תהלים כה) סוד ה' ליראיו, שהסתלק ממנו המעין ומן השכינה. זהו שכתוב (איוב יד) אלו מים מני ים ונהר יחרב ויבש. באותו זמן אותם הצדיקים למטה עניים מהכל, עניים מסודות התורה, עניים בגוף. וכל מי שמגלה סודות לצדיקים, גורם לצדיק להאיר בסודות התורה, ולשכינה, שהאור נקרא ר"ז. ובאותו הזמן והמשפלים יזהרו כזה הרקיע. מה זה כזה? הדרגה של משה רבנו עליו השלום, העמוד האמצעי, שעל שמו נקרא החבור הזה ספר הזהר. והשכינה מאירה בו, וזוהרת בלבנה מן השמש. שהשמש מאירה בששה הרים גדולים, והלבנה בשביעית כלולה משבע.

החיבור הזה בע"ה מחולק לשבעת ימי החג כדי שיוכל ללמוד והתקשר לרשב"י בתיבת נח שהוא הסוכה בכל ימי החג, וחילקנו גם לכל ימות השנה כדי שיזכה לצל השכינה בכל יום ויום מימי השנה כמו שנהג הצדיק מראפשיץ זי"ע.

ויהיה רצון שנזכה ליחוד השלם בגאולה השלמה כמו שאמר דוד המלך בתהלים (פרק ע"ו ג) "ויהי בשלם סוכו ומעונתו בציון" והרמח"ל בתקט"ו תפילות תפילה ק"פ, מתפלל על זה: אל אחד יחיד ומיוחד הרי ירושלים העיר הקדושה שנאמר בה "ויהי בשלם סוכו" שם גלית יחודך דכתיב בכל מקום אשר אזכיר את שמי אבא אליך וברכתך, וזה סוכה יחוד ודאי, כ"ו ה"ס, ס"ה זה היכל, שמך הקדוש נזכר שם כ"ו, הרי יחוד שלם, וה' בהיכל קדשו, "ויהי בשלם סוכו" ודאי, שם היו נקשרים נשמותיהם של שבטים בג' רגלים שהם נצח הוד יסוד, ובג' שערים היו פותחים בשכינה להראות בך יחודך בנה"י ודאי, שבהם אני ראשון ואני אחרון וכו', וג' שערים נעשים י"ב ל"ב שבטים להתקשר בהם ביחוד שלך, ג' בראש ג' בסוף ג' באמצע כגון ג' אבות, אברהם יצחק ויעקב, והם היו נקראים גוי אחד בארץ, שהרי ג' אבות כך נכללים מכל ג' שהם ט' וזה אח דאחד, שבטים מתקשרים בהם שהם ד' מחנות שכינה ובית המקדש שבה, הכל הולך אל מקום אחד ונשלם אחד, ישראל גוי אחד בארץ, לפיכך עומדות היו רגלינו בשעריך ירושלים אלה ג' רגלים שהם ג' רגלים אח דאחד, שבהם למען אחי ורעי אדברה נא שלום כך למען בית ה' אלהינו וזה ד' דאחד, והכל נקשר ביחוד שלם, עכ"ל, בב"א.

מפתחות

- א ירדה שכינה למצרים וכל השבטים עמה.....
- א כל מי ששומר ברית הקדש כאלו קים כל התורה הקדושה כלה, שהרי הברית שקולה ככל התורה.....
- ב עשר ירדות ירדה שכינה לארץ.....
- ב ירדה שכינה לגלות מצרים.....
- ג בשעה שירדה שכינה למצרים, ירדו עמה ששים רבוא של מלאכי השרת, והקדוש ברוך הוא בראשונה.....
- ד בשעה שהיתה ירדה לבניו, ירדה שכינה.....
- ד ירדו בני ישראל לגלות, ושכינה ומלאכים עליונים ירדו עמם.....
- ה ירדה שכינה למשכן.....
- ו משתוקקים להסתכל ולראות בכבוד רבונם ותצפנהו שלשה ירחים - בחדש השלישי.....
- ז כל אותם שנמצאו שהם בני האמונה, רשם אותם הקדוש ברוך הוא ברשם של כתר החס"ד.....
- ח ושם שתים עשרה עינת מים ושבעים תמרים.....
- ח נסוף טלא קדישא, מעתיקא סתימאה.....
- ח מן היה מעלה ריחות של כל הבשמים של גן עדן.....
- ח והיה מסתכל ויודע למעלה, ומסתכל בהקמה העליונה.....
- ט להאיר את העולם.....
- ט בחדש תליתאי, לעם תליתאי, בדרגין תליתאין.....
- ט כלם זרע קדש, כלם בני אמת.....
- ט באהבה שאני אוהב אותם ובאותות שעשיתי להם.....
- י אם הבנים שמחה.....
- י ירדו לעולם בשעה שנתנה תורה.....
- יא אחר שנתנה תורה לישראל, הוציא אותם מחיוב פוכבים ומזלות.....
- יא כל המשתדל בתורה.....
- יא בשעה שנתנה תורה לישראל, כל הקולות נמצאו.....
- יב ויהי ביום השלישי בהיות הבקר.....
- יב ובצדיק, שביעית לו בת יחידה.....

- יג וגאלתיך אנכי, חי יהו"ה שכבי עד הבקר
 יג גבור הכובש את יצרו
 יג זהו ציון, ששם השכינה והכרובים וקדש הקדשים
 יד משכני אחריך נרוצה
 יד באותיות השם הקדוש, בציץ נזר הקדש
 יד היו מאירים ובוֹלְטִים ונוצצים
 טו הציץ מכפר על אותם עזי פנים
 טו אותיות של הסוד של השם הקדוש
 טו שציץ היה עומד על נס - אף קטרת
 טז שאין לך דבר חביב לפני הקדוש ברוך הוא כמו קטרת
 טז שכל מי שמסתפל וקורא בכל יום את מעשה (פרשת) הקטרת, ינצל מכל הדברים הרעים וכשפי העולם
 טז יש לו חלק בעולם הזה ובעולם הבא
 יז ומשמח את מי שמשמח
 יז ודמות פניהם פני אדם
 יח ובאותו יום יבא מלך המשיח ויקרא חג האסיף, שיכנס הקדוש ברוך הוא בו הגלות של עמו
 יח בסכת תשבו שבעת ימים
 יט וצריך אדם לשמח בכל יום ויום בפנים מאירות באורחים הללו ששורים עמו
 יט כשהיה נכנס לסכה היה שמח
 כ עננו של אהרן
 כ זכרתי לך חסד נעורייך
 כ צל האמונה
 כא אורחים עליזים
 כא שמחת העניים
 כב גנותו של מי שלא נותן להם את חלקם
 כב ויגף ה' את נבל וימת
 כג מעלת המשמח את האורחים
 כד ונתנה התבה בחדש השביעי בשבעה עשר יום לאחדש על הרי אררט
 כד והמים היו הלוך וחסור
 כה ודרשי ה' לא יחסרו כל טוב

- כו שבועים פרים כנגד שבועים ממנים שישולטים על שבועים עמים
- כו אין בימי השנה שמחה כאלו הימים
- כו אם רעב שנאך האכלהו להם
- כו מים אשר מנסכים ישראל בשמחה ובאהבת הקדוש ברוך הוא
- כו אין להם תקון אתנו ולא לעולמים
- כח רשום הימים מתחיל ביום שני
- כח ביום השמיני עצרת תהיה לכם
- כח שבועת ימי חג המצות לעמת שבועת ימי סכות
- כט מדוע יורד סוד זה של חג המצות?
- כט כיון שהוא התקדש, צריך לכפר על ביתו ולקדש אותם, ועל זה יורד למטה לקדש ביתו
- ל חשבון בעמידה על הרגלים
- ל פטור הנשים מחשבון זה
- ל שבע שבתות תמימת תהיינה
- לא חג השבועות
- לא יום החמשים - יום העליון
- לא ולקחתם לכם פרי עץ הדר
- לב כפת תמרים וענף עץ עבת וערבי נחל
- לג על העם הקדוש לשבת תחת צל הסכה בסוד האמונה
- לג מי שיושב בצל זה - יושב באלו הימים העליונים למעלה
- לד שלא יתערבו בשמחה של ישראל
- לד ישראל מתקנים כסא לקב"ה מלמטה
- לה יהי שם ה' מברך
- לה מה בין דין עליון לדין אחר שלמטה
- לה ה' למבול ישב
- לו הקדוש ברוך הוא מגלה עמקות ונסתרות
- לו בראש השנה נכתבים פתקים
- לו אם שב עד יום הכפורים קורעים את הפתקים, ואם לא, חותמים את הפתקים
- לח ויש שתולים לו עד יום אחרון של עצרת
- לח נטילת הפתקים
- לט הצדיקים שבים בכל יום

לט	כמה עליונים מעשי המלך הקדוש
לט	הלולב, האתרוג, ההדס, והערבה, כלם אחוזים בשם הקדוש למעלה
לט	כל הנקרא בשמי ולכבודי בראתיו יצרתיו אף עשיתיו
מ	ולקחתם לכם ביום הראשון
מ	יום זה הוא ראשית הכל
מא	פרי עץ הדר
מא	ענף עץ עבת
מא	ערבי נחל
מב	הדר על הכל
מב	שיר השירים קדש קדשים
מב	האתרוג - הדר לכל
מג	ענן ערבי נחל
מג	ים הוא אתרוג
מג	רמזי ארבעת המינים
מד	אברהם יצחק ויעקב
מד	ערבי נחל לא יוצאים מהם לא פרי ולא טעם ולא ריח
מד	אתרוג בשמאל ולולב בימין
מה	אשריהם ישראל
מה	נצחון בדין
מה	ביום הזה ישרא יוצאים ברשם המלך
מו	ענן פרי עץ הדר
מו	ענן כפת תקרים
מו	מי שחוטא אל המזבח הוא חוטא בכל
מו	זאת משחת אהרן ומשחת בניו
מו	ענן סיבוב המזבח פעם אחת בכל יום, ואחר כך שבע פעמים - חלקו של המזבח
מח	עד עקרה ילדה שבעה ורבת בנים אמללה
מח	ענן המינים
מט	המזבח של מעלה
מט	צהלי קולך בת גלים הקשיבי לישיה עניה ענתות
נא	ויתנצלו בני ישראל את עדים מהר חרב
נא	למה לא בטל נח מות מהעולם

- נב עֲנֵן הַד' מִיָּמִים בַּחֶג
- נג עֲנֵן רֹאשׁ הַשָּׁנָה, יוֹם הַכַּפּוּרִים, סְכוּת וּשְׁמִינֵי עֲצֵרֶת
- נו שְׁתֵּרֵי כָּל הַיְשׁוּב בַּעֲגוּל כְּמוֹ כַּדּוּר
- נו וְלָכֵן יֵשׁ מְקוֹם בִּישׁוּב, כְּשֶׁמֵּאִיר לְאֵלֶּה חֲשׂוֹד לְאֵלֶּה, לְאֵלֶּה יוֹם וּלְאֵלֶּה לַיְלָה
- זו זֶה הַיָּם גָּדוֹל וְרַחֵב יָדַיִם שָׁם רָמַשׁ וְאִין מְסַפֵּר חֵיוֹת קִטְנוֹת עִם גְּדֻלוֹת שָׁם אֲנִיּוֹת יִהְלָכוּן
- נח אֲשֶׁרִיהֶם הַצְּדִיקִים שְׁמִשְׁתַּדְּלִים בַּתּוֹרָה וַיּוֹדְעִים נִסְתָּרֵי הַסּוּדוֹת הָעֲלִיוֹנִים
- נח תַּפְלָה לְמֹשֶׁה אִישׁ הָאֱלֹהִים
- נח כִּיּוֹן שְׁמֵתִפְלַל תַּפְלָתוֹ, פּוֹתַח כָּל חֲלוֹנוֹת הָרְקִיעִים
- נט וּלְפָנָי ה' יִשְׁפֹּד שִׁיחוֹ
- נט וְזוּהֵי תַפְלָה שְׁעוֹשָׂה עֲשׂוּף וְעוֹטְפֵת כָּל תַּפְלוֹת הָעוֹלָם
- ס שָׁמַע יִשְׂרָאֵל
- ס אַרְבַּעַה בְּתֵי תַפְלִין
- ס שִׁישׁ בְּרֹאשׁ מְקוֹם לְהִנִּיחַ שְׁנֵי זִיגוֹת תַּפְלִין
- סא רָמַז לְאַרְבַּעַה בְּתֵי הַתַּפְלִין
- סא אִין קְדוּשׁ כַּה' כִּי אִין בַּלְתָּד
- סא רְמוּז רְצוּעוֹת וּבְתֵי וְקִשְׁרֵי הַתַּפְלִין
- סב תַּפְלִין שֶׁל אֲדוֹן הָעוֹלָם
- סב וַיְהִי קוֹל זֶה קוֹלוֹ שֶׁל יַעֲקֹב

מסכת סוכה פרק א'

[סוכה דף ה ע"א] תנניא, רבי יוסי אומר, מעולם לא ירדה שכינה למטה (מעשרה), ולא עלה משה ואלהיו למרום, שנאמר, (תהלים קטו) "השמים שמים לה' והארץ נתן לבני אדם".

ולא ירדה שכינה למטה? והכתיב, (שמות יט) "וירד ה' על הר סיני". למעלה מעשרה טפחים. והכתיב, (זכריה יד) "ועמדו רגליו ביום ההוא על הר הזיתים"? למעלה מעשרה טפחים. ולא עלה משה ואלהיו למרום? והא כתיב, (שמות יט) "ומשה עלה אל האלהים"? למטה מעשרה. והכתיב, (מלכים ב ב) "ויצל אלהיו בסערה השמים"? למטה מעשרה. והכתיב, (איוב כו)

ותניא מעולם לא ירדה שכינה למטה. וקרא כמיז דעל כפורת ירד ט"מ למעלה מעשרה מיסקא רשותא: למעלה מעשרה טפחים. מיוולא הוא: שפירש שדי מזיו שכינתו. פרוז נוטריקון קא דריט:

"מאחו פני כפה, פרושו עליו עננו", ואמר רבי תנחום, מלמד שפרש שדי מזיו שכינתו ועננו עליו! [למטה מעשרה] מכל מקום "מאחו פני כפא" כתיב? דאשתרבוכי אשתרוב ליה כפא עד עשרה, ונקוט ביה:

זוהר הקדוש ארמית

זוהר הקדוש - לשון הקודש

בוזר פרשת מקץ (קצו):

ירדה שכינה למצרים וכל השבטים עמה

תא חזי, מלכותא קדישא, לא קביל מלכותא שלימתא, עד דאתחבר באבהן. בגין דקודשא בריך הוא עבד לה למלכו עלאה, לאתנהרא מרוא דאבהן.

בא ראה, המלכות הקדושה לא קבלה מלכות שלמה עד שהתחברה עם האבות, משום שהקדוש ברוך הוא עשה אותה המלכות העליונה שתאיר מסוד האבות.

וכד יוסף הצדיק נחת למצרים בקדמיתא, איהו משיך לה לשכינתא לבתר עמיה, דהא שכינתא לא אזלא אלא בתרא דצדיק. ובגין כך אתמשך יוסף למצרים בקדמיתא, ונטיל כל עותרא דעלמא כדקא יאות, ולבתר נחתת שכינתא למצרים, וכלהו שבטין בהדה.

כל מי ששומר ברית הקדוש כאלו קיים כל התורה הקדושה בלה, שיהי הברית שקולא ככל התורה

ובשיוסף הצדיק ירד למצרים בראשונה, הוא משיך אחר כך עמו את השכינה, שהרי אין שכינה הולכת אלא אחר הצדיק, ומשום כך נמשך יוסף למצרים בראשונה, ונטל את כל עשר העולם בראוי, ואחר כך ירדה שכינה למצרים וכל השבטים עמה.

זוהר הקדוש - לשון הקודש

ומשום כך יוסף, שְׁשֹׁמֵר אֶת הַבְּרִית, זָכָה לְהַתְעַטֵּר בַּמְּקוֹמוֹ, וְזָכָה לְמַלְכוּת שְׁלֹמֹעֲלָה וְלְמַלְכוּת שְׁלֹמֹה. וְעַל כֵּן, כָּל מִי שְׁשֹׁמֵר בְּרִית הַקֹּדֶשׁ כְּאֵלוֹ קִיָּם כָּל הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה בְּלֵה, שְׁהָרִי הַבְּרִית שְׁקוּלָה כְּכֹל הַתּוֹרָה.

עֶשֶׂר יְרִידוֹת יְרֵדָה שְׂכִינָה לְאַרְעָא

אֲבָל בֵּא רֵאָה, בֶּן יֵרֵד מִמֶּשׁ, שְׁשֹׁנִיגוּ, עֶשֶׂר יְרִידוֹת יְרֵדָה שְׂכִינָה אֶרֶץ, וְאֵת בְּלָם בְּאֵרוֹ הַחֲבָרִים וְנִתְבָּאָר. וְתַחַת זֶה כְּמָה חַיּוֹת עוֹמְדוֹת, שְׁנִקְרָאוֹת חַיּוֹת הַשְּׂרָדָה מִמֶּשׁ.

יְרֵדָה שְׂכִינָה לְגִלּוֹת מִצְרַיִם

רַבִּי יוֹסִי בָּאָר פְּסוּק זֶה כְּשִׁיְרֵדָה שְׂכִינָה לְגִלּוֹת מִצְרַיִם, וְרַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר, פְּסוּק זֶה עַל סוּד יַחֲדוּ הָאֵמוּנָה נֹאמֵר. אֲתִי מְלַבְּנוֹן בְּלָה, הַקּוֹל אָמַר לְדַבּוֹר אֲתִי, מִשׁוּם שְׁהָרִי קוֹל בָּא לְדַבּוֹר, וּמִנְהִיגוֹ עֲמוֹ לְהִיּוֹת בְּאֶחָד בְּלִי פְרוּד כְּלָל, מִשׁוּם שְׁקוֹל הוּא כְּלָל, דַּבּוֹר הוּא פְּרָט, וְלִבְנֵי כְּלָל הַצְּטֻרָה לְפָרְט, וּפְרָט הַצְּטֻרָה לְכְּלָל, שְׁהָרִי אֵין קוֹל בְּלִי דַּבּוֹר, וְאֵין דַּבּוֹר בְּלִי קוֹל. וְעַל זֶה אֲתִי מְלַבְּנוֹן בְּלָה וְגו', שְׁעַקֵּר שְׁנִיָּהֶם בָּאִים מְלַבְּנוֹן.

תְּשׁוּרֵי מְרֵאשׁ אֲמָנָה - זֶהוּ גְרוֹן שְׁמוֹשֶׁם יוֹצֵאת רוּחַ לְהַשְׁלִים לְכָל, (כִּלְחָ) מִסוּד הַלְּבָנוֹן הַנִּסְתָּר וְהַגָּנוּז. מְרֵאשׁ שְׁנִיר וְחֶרְמוֹן - זֶהוּ לְשׁוֹן רֵאשׁ

זוהר הקדוש ארמית

ובגניני כף, יוסף דנטר ליה לברית, זכה לאתעטרא באתריה, וזכה למלכותא דלעילא, ולמלכותא דלתתא. ועל דא כל מאן דנטר ברית קדישא, כאילו קיים אורייתא קדישא כולה, דהא ברית שקיל ככל אורייתא:

בזוהר פרשת ויחי (רכג):

אבל תא חזי, בן ירד ממש. דתנינן, עשר ירידות ירדה שכינה לארעא, וכלהו אוקמוה חברייא ואתמר. ותחתות האי, כמה חיותא קיימין, דאקרונ חיות ברא ממש.

בזוהר פרשת שמות (ג):

ר' יוסי אוקים להאי קרא, (ה) כד נחתא שכינתא בגלותא דמצרים. ורבי שמעון אמר, האי קרא, על רזא דיחודא דמהימנותא אתמר, אתי מלבנון בלה, קול אמר לדבור אתי, בגין דהא (בראשית ל"ו א) קול אתי לדבור, ומדבר לה בהדיה, למהוי כחדא בלא פרונדא כלל. בגין דקול איהו (בראשית רמ"ז ב' כ"ה א) כלל, דבור איהו פרט. ועל דא כלל אצטריך לפרט, ופרט אצטריך לכלל. דהא לית קול בלא דבור, ולית דבור בלא קול. ועל דא אתי מלבנון בלה וגו', דעקרא דתרוייהו מלבנון קא אתיין.

תְּשׁוּרֵי מְרֵאשׁ אֲמָנָה: דָּא אִיהוּ גְרוֹן, דְּמִתְמָן נִפְקָא רוּחָא לְאַשְׁלֵמָא כְּלָא, (נ"א כִּלְחָ) מִרְזָא דְּלִבְנוֹן סְתִים וְגִנְזוּ. מְרֵאשׁ שְׁנִיר וְחֶרְמוֹן: דָּא אִיהִי לִישָׁנָא רִישָׁא וְאִמְצַעִיתָא, דְּמַחְתְּכָא

זוהר הקדוש - לשון הקודש

ואמצע, שחוחכת את הדבור. ממענות אריות - אלה הם שנים. מהררי נמרים - אלה הם שפתים, השלמות שבהם נשלם הדבור.

זוהר הקדוש ארמית

לדבור. ממענות אריות: אלין אינון שינים. מהררי נמרים: אלין אינון שפון, שלימו דאשתלים בהו דבור.

בוזור פרשת שמות (דף ה):

ר' אבא אמר, אתי מלבנון כלה וגו'. וכי מלבנון אתת, והלא ללבנון עולה. אלא אמר רבי אבא, בשעתא דנחתת שכינתא למצרים, נחתו בהדה שתי רבוא של מלאכי השרת, וקודשא בריך הוא בקדמיתא הדא הוא דכתיב, (מיכה ב) ויעבור מלכם לפנייהם וה' בראשם.

ר' יצחק אמר, אתי מלבנון כלה, דא איהי שכינתא. אתי מלבנון תבאי, מאתר בי מקדשא דלעילא. תשורי מראש אמנה, מאתר בי מקדשא דלעילא, ומאתר בי מקדשא דלתתא דאמר ר' יהודה, מעולם לא זזה שכינתא מכותלי דמערבא, דבי מקדשא, דכתיב, (שיר השירים ב) הנה זה עומד אחר כתלנו. והוא ראש אמנה לכל עלמא. מראש שניר וחרמון מאתרא דאורייתא נפקת לעלמא, ולמה. לאגנא על ישראל, ממענות אריות: אלין עמיין

בשעה שיירדה שכינה למצרים, ירדו עמה ששים רבוא של מלאכי השרת, והקודש ברוך הוא בראשונה

רבי אבא אמר, אתי מלבנון כלה וגו', וכי מלבנון באה, והלא ללבנון עולה? אלא, אמר רבי אבא, בשעה שיירדה שכינה למצרים, ירדו עמה ששים רבוא של מלאכי השרת, והקודש ברוך הוא בראשונה. זהו שפתוב ויעבר מלכם לפנייהם וה' בראשם.

רבי יצחק אמר, אתי מלבנון כלה - זוהי שכינה. אתי מלבנון תבואי - ממקום בית המקדש שלמעלה. תשורי מראש אמנה - ממקום בית המקדש שלמעלה וממקום בית המקדש שלמטה. שאמר רבי יהודה, מעולם לא זזה שכינה מכתל המערבי של בית המקדש, שפתוב (שיר ב) הנה זה עומד אחר כתלנו, והוא ראש אמנה לכל העולם. מראש שניר וחרמון - ממקום שהתורה יצאה לעולם, ולמה? להגן על ישראל. ממענות אריות - אלו עמים עובדי עבודת כוכבים ומזלות. רבי יודן אומר, ממענות אריות - אלו תלמידי חכמים שעוסקים בתורה במעונות המדרשות ובבתי כנסיות, שהם אריות ונמרים בתורה.

עובדי עבודת כוכבים ומזלות. ר' יודן אומר, ממענות אריות: אלין אינון תלמידי חכמים, דעסקי באורייתא במעונות המדרשות, ובבתי כנסיות, דאינון אריין ונמרים באורייתא.

זוהר הקדוש - לשון הקודש

בְּשַׁעָה שְׁהִיתָה יְרִידָה לְבָנָיו, יְרִידָה שְׂכִינָה

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, חֶסֶם וְשָׁלוֹם, בְּשַׁעָה שְׂאָמַר
הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא (בראשית טו) אֲנֹכִי אֶרֶד
עִמָּךְ מִצְרִימָה, סִבְרַת שְׂשִׁכְינָה תֵרַד עִמּוֹ בְּאוֹתָהּ
שַׁעָה [אמר לו, והרי כתוב אנכי ארד עמך
מצרימה. עמך] מִמֶּשׁ? אֵלָּא בְּשַׁעָה שְׁהִיתָה יְרִידָה
לְבָנָיו, יְרִידָה שְׂכִינָה. וְהוּוּ שְׂפִתוֹב אֲנֹכִי אֶרֶד
מִצְרִימָה, וְאֲנֹכִי אֶעֱלֶךָ גַּם עֲלֶיהָ. כֹּל זְמַן שֶׁתְּהִיָּה לָךְ
עֲלֶיהָ, כְּבִיכּוֹל יֵשׁ לִי גַם עֲלֶיהָ. וּבְשַׁעָה שֶׁתְּהִיָּה לָךְ
יְרִידָה, כְּבִיכּוֹל אֲנֹכִי אֶרֶד עִמָּךְ. וְעַד שְׁמַת יוֹסֵף וְכָל
אֲחָיו וְהִיתָה לָהֶם יְרִידָה, קָמָה שְׂכִינָה וַיְרַדָּה עִמָּם.
כְּמוֹ שִׁירְדוּ אֵלֶּהָ, כִּף יְרָדוּ אֵלֶּהָ.

יְרָדוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְגֻלוֹת, וּשְׂכִינָה וּמְלָאכִים עֲלִיוֹנִים יְרָדוּ עִמָּם
אָמַר (רבי יוסי ברבי יהודה) רַבִּי יְהוּדָה, מַה פְּתוּב
לְמַעַלָּה מִמּוֹנֵי? וַיִּמַּת יוֹסֵף בֶּן מֵאָה וְעֶשְׂרִי
שָׁנִים וּגו'. בְּאוֹתָהּ שַׁעָה שְׁמַת יוֹסֵף וְכָל הַשְּׂבָטִים
וְהִיתָה לָהֶם יְרִידָה, יְרָדוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְגֻלוֹת, וּשְׂכִינָה
וּמְלָאכִים עֲלִיוֹנִים יְרָדוּ עִמָּם. וְהוּוּ שְׂפִתוֹב וְאֵלֶּהָ
שְׁמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, שְׁהֵם נוֹסְפוּ עַל הָרֵאשׁוֹנִים
לְרַדַּת לְגֻלוֹת.

אָמַר לוֹ, אִם כִּף, יַעֲקֹב הָיָה מֵת אוֹ לֹא? אָמַר לוֹ,
מֵת. אָמַר לוֹ, וּמָהוּ מַה שְׂפִתוֹב הַבָּאִים
מִצְרִימָה אֵת יַעֲקֹב? אִם בְּחַיִּים, אָמַר אֵת יַעֲקֹב,
וְאִם אַחַר שְׁמַת, הוֹצֵא מִשֵּׁם אֵת יַעֲקֹב. אֵלָּא בֹא

דאינון אתוספו על קדמאי למיחת בגלותא.

זוהר הקדוש ארמית

בוזוהר פרשת שמות (ט"ו):

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, חֶסֶם וְשָׁלוֹם,
בְּשַׁעָתָא דְאָמַר קוּדְשָׁא בְּרִיךְ
הוּא, (בראשית מ"ו) אֲנֹכִי אֶרֶד
עִמָּךְ מִצְרִימָה, סִלְקָא דְעַתְּךָ
דְשְׂכִינְתָא תִּיחֹת עֲמִיָּה בְּהִיא
שַׁעָתָא (אמר ליה והא כתיב אנכי ארד עמך
מצרימה, עמך) מִמֶּשׁ, אֵלָּא,
בְּשַׁעָתָא דְהָת יְרִידָה לְבָנָיו,
נַחַתת שְׂכִינְתָא, הָדָא הוּא
דְכְתִיב, אֲנֹכִי אֶרֶד עִמָּךְ
מִצְרִימָה, וְאֲנֹכִי אֶעֱלֶךָ גַּם
עֲלֶיהָ, כֹּל זְמַנָּא דִּיהָוִי לָךְ
עֲלֶיהָ, כְּבִיכּוֹל עֲלִיָּה אֵת לִי,
וּבְשַׁעָתָא דִּיהָוִי לָךְ יְרִידָה,
כְּבִיכּוֹל אֲנֹכִי אֶרֶד עִמָּךְ. וְעַד
דְּמִית יוֹסֵף וְכָל אֲחָיו, וְהָת
לוֹן יְרִידָה, קָמַת שְׂכִינְתָא
וּנְחַתת עִמָּהוֹן, כְּמָה דְנַחַתוּ
אֲלִין, כִּף נַחַתוּ אֲלִין.

אָמַר (ס"א ר' יוסי בר' יהודה) ר'
יְהוּדָה מַה כְּתִיב לְעִיל מְנִיָּה,
(בראשית ו') וַיִּמַּת יוֹסֵף בֶּן מֵאָה
וְעֶשְׂרִי שָׁנִים וּגו', בְּהִיא
שַׁעָתָא דְּמִית יוֹסֵף, וְכִלְהוּ
שְׂבָטִין, וְהָוָה לוֹן יְרִידָה,
נַחַתוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּגֻלוֹתָא,
וּשְׂכִינְתָא וּמְלָאכִי עֲלָאי נַחַתוּ
עִמָּהוֹן, הָדָא הוּא דְכְתִיב,
וְאֵלֶּה שְׁמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל,

אָמַר לִיָּה, אִי הֲכִי, יַעֲקֹב הָוָה מִית אוֹ לֹא. אָמַר לִיָּה מִית. וּמָהוּ דְכְתִיב הַבָּאִים
מִצְרִימָה אֵת יַעֲקֹב, אִי בְחַיִּי, אִימָא אֵת יַעֲקֹב, וְאִי בְתַר דְּמִית, אִפִּיק מִתְמָן אֵת יַעֲקֹב. אֵלָּא

זוהר הקדוש - לשון הקודש

זוהר הקדוש ארמית

תראה, לא אמר הכתוב היורדים מצרימה את יעקב, שעד עכשו לא היתה ירידה ליעקב, אלא הבאים. למדנו שבאו עם יעקב, והלכו להם. עד שירדו אלה לגלות, ירדו אלה עמם. זהו שכתוב ואלה שמות.

תא חזי, לא אמר קרא היורדים מצרימה את יעקב, דעד כען לא הות ירידה ליעקב, אלא הבאים, אוליפנא דאתו עמיה דיעקב, ואזלו להון, עד דנחתו אלין בגלותא, נחתו אלין עמהון, הדא הוא דכתיב ואלה שמות וגו'.

אבל שיר השירים, ודאי כוס של ברכה שנתנת בימין ונמסר בתוכו, ולכן נמצאים כל האהבה וכל השמחה, ולכן כל דבריו באהבה וחרדה, ולא נמצא בשאר כל השירים של העולם כד, ולכן מצד האבות התעוררה שירה זו.

בוזר פרשת תרומה (קמ"ג):
אבל שיר השירים, ודאי כוס של ברכה דאתיהיב בימינא, ואתמסר בגניה, ועל דא כל רחימו וכל חידו אשתכח. ובגין כך כל מלוי ברחימו ובחדוה, ולא אשתכח בשאר כל שירין דעלמא הכי. ובגין דא מסטרא דאבהן אתער שירתא דא.

היום שהתגלתה השירה הזו, באותו יום ירדה שכינה לארץ, שכתוב (מלכים א ח) ולא יכלו הכהנים לעמוד לשירת וגו'. מה הפעם? משום כי מלא כבוד ה' את בית ה'. באותו יום ממש התגלתה התשבחת הזאת, ואמר אותה שלמה ברוח הקדש.

ירדה שכינה למשכן

יומא דאתגלי שירתא דא, ההוא יומא נחתת שכינתא לארעא, דכתיב, (מלכים א ח) ולא יכלו הכהנים לעמוד לשירת וגו'. מאי טעמא. בגין כי מלא כבוד יי' את בית יי'. בההוא יומא ממש, אתגליאת תושבחתא (דף קמ"ד ע"א) דא, ואמרה שלמה ברוח קדשא.

בא ראה, כשירדה שכינה למשכן, כתוב כלת משה, חסר ו', כלת משה ודאי, ופרשוה. אבל סוד הדבר - כלת משה זו כנסת ישראל, והכל דבר אחד, ולמלך העליון זה נאמר. בין שהוקם המשכן, עמד משה בחוץ ואמר, לא ראוי להכנס אלא ברשות. מיד - ויקרא אל משה. מי זה ויקרא? זו אותה שהבית שלה

בוזר פרשת ויקרא (ד'):

תא חזי, כד נחתת שכינתא למשכנא, כתיב כלת משה, חסר ו', כלת משה ודאי, ואוקמוה. אבל רזא דמלה, כלת משה: דא כנסת ישראל, וכלא חד מלה, ולמלכא עלאה אתמר. כיון דאתתקם משכנא קאים משה לבר, אמר לא אתחזי למיעל אלא ברשותא, מיד ויקרא אל משה. מאן ויקרא. דא ההיא דביתא דילה היא, ההיא

מדת קומתה לא נתנה. מדת מלמ עוביה היא קומתה שהיא היטה לאלון כסווי מיצה: [סוכה דף ה ע"א] תני רבי חנינא, כל הפללים שעשה משה, נתנה בהן תורה מדת ארפן ומדת רחפן ומדת קומתו. כפורת - מדת ארפה ומדת רחפה נתנה, ומדת קומתה לא נתנה. צא ולמד מפחות שבפללים, שנאמר, (שמות כה) "ועשית לו מסגרת טפח סביב". מה להלן טפח, אף כאן טפח:

זוהר הקדוש ארמית

כלה דכל ביתא ברשותא דילה. (ויקרא א) וידבר יי אליו, ההוא דאקרי קול, ההוא דאחיד ביה משה.

בוהר פרשת לך לך (צא):

ואי תימא מאי טעמא לא אתחזון הכא כמה דאתחזון לאדם הראשון דתמא לון עינא בעינא, והא הכא אתחזי יתיר. אלא הכא כד אתיהיבת אורייתא לישראל חיוזו אתרא ודרגין עלאין הוו חמאן ומסתכלאן עינא בעינא והוו תאיבין לאסתכלא ולמחמי ביקרא דמריהון, ובגין כך חמו יקרא עלאה דקודשא בריך הוא בלחודוי ולא מאתרא.

ועל דא בלהו בני נשא דומינין לקיימא בעלמא בלהו קיימי קמי קודשא בריך הוא באגון דיוקנין ממש דומינין לקיימא ביה הדיא הוא דכתיב, (תהלים קלט) גלמי ראו עיניך ועל ספרך וגו'. גלמי ראו עיניך. מאי טעמא בגין דדיוקנא

אתרא עלאה הוי כהאי ובגין כך כתיב, (תהלים יח) ומי צור זולתי אלהינו. מאן צייר טב דצייר (דכילל) כלא (רא בדא) כקודשא בריך הוא.

זוהר הקדוש - לשון הקודש

היא, אותה כלה שכל הבית ברשותה. וידבר ה' אליו, אותו שנקרא קול, אותו שאחוז בו משה.

משותקקים להסתכל ולראות בכבוד רבונם

ואם תאמר, מה הטעם לא נראו כאן כמו שגראו לאדם הראשון שראה אותם עין בעין, והרי כאן ראו יותר? אלא כאן, כשנתנה תורה לישראל, מראה אחר ודרגות עליונות. היו רואים ומסתכלים עין בעין, והיו משותקקים להסתכל ולראות בכבוד רבונם, ומשום כך ראו את הכבוד העליון של הקדוש ברוך הוא לבדו ולא מאחר.

ועל כן, כל בני האדם שעתידיים לעמוד בעולם, כלם עומדים לפני הקדוש ברוך הוא באותן הדמיות ממש שעתידיים לעמוד בהן. זהו שכתוב (תהלים קלט) גלמי ראו עיניך ועל ספרך וגו'. גלמי ראו עיניך, מה הטעם? משום שדמות אחרת עליונה היתה כזה, ומשום כך כתוב (סם יח) ומי צור זולתי אלהינו, מי הצייר הטוב שצייר [שכולל] הכול [זה עם זה] כמו הקדוש ברוך הוא?

זוהר הקדוש - לשון הקודש

וּתְצַפְנָהוּ שְׁלֹשָׁה יְרַחִים - בַּחֲדָשׁ הַשְּׁלִישִׁי

וּתְצַפְנָהוּ שְׁלֹשָׁה יְרַחִים. מָה אוֹמְרִים שְׁלֹשָׁה יְרַחִים? אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, רִמּוֹ הוּא שְׂרָמּוֹ, שְׁלֹשׁ נֹדַע מִשָּׁה בְּזֵהר עֲלִיּוֹן עַד שְׁלֹשָׁה יְרַחִים, שְׁכַתּוֹב (שְׁמוֹת י"ט) בַּחֲדָשׁ הַשְּׁלִישִׁי, שֶׁהָרִי אִזּוּ נִתְּנָה תּוֹרָה עַל יְרוּ, וּשְׂכִינָה הַתְּגַלְתָּה וְשָׂרְתָה עֲלָיו לְעֵינֵי כָלֵם, שְׁכַתּוֹב וּמִשָּׁה עָלָה אֶל הָאֱלֹהִים וַיִּקְרָא אֵלָיו ה'. וְלֹא יִכְלָה עוֹד הַצְּפִינוּ, שְׁעַד אוֹתָהּ שְׁעָה לֹא נֹדַע דְּבוּרוֹ בַּקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְכַתּוֹב מִשָּׁה יְדַבֵּר וְהָאֱלֹהִים יַעֲנֶנּוּ בְּקוֹל.

כל אותם שנמצאו שהם בני האמונה, רשם אותם הקדוש ברוך הוא ברשם של כתר החס"ד

רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר, בֵּא רֵאָה, עַד שְׁלֹשׁ נִתְּנָה הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא תּוֹרָה לְיִשְׂרָאֵל, הַבְּחִין בֵּין אוֹתָם בְּנֵי הָאֱמוּנָה לְבֵין אוֹתָם רִשְׁעִים שְׂאִינָם בְּנֵי אֱמוּנָה וְלֹא עוֹמְדִים בַּתּוֹרָה. וּבִמָּה הַבְּחִין בָּהֶם? בְּמִן, כְּמוֹ שְׁנֹאמַר אֲנִסְנוּ. וְכָל אוֹתָם שְׁנֹמְצָאוּ שְׁהֵם בְּנֵי הָאֱמוּנָה, רִשְׁם אוֹתָם הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּרִשְׁם שֶׁל כֶּתֶר הַחֶסֶד, כְּמוֹ שְׁנֹאמַר הַמְּוַחֲלִים לַחֲסֵדוֹ, וְעַל זֶה לְמַעַן אֲנִסְנוּ. וְכָל אוֹתָם שְׁלֹא נִמְצָאוּ בְּנֵי אֱמוּנָה, הַעֵבִיר מֵהֶם הַכֶּתֶר הָעֲלִיּוֹן הַזֶּה, וְהַמִּן הִכְרִיז וְאָמַר, וּבִטָּן רִשְׁעִים תַּחֲסֹר. וְעַם כָּל זֶה, לֹא הָעֵדִיף הַמְּרַבֵּה וְהַמְּמַעִיט לֹא הַחֲסִיר.

זוהר הקדוש ארמית

בזוהר פרשת שמות (י"א):

וּתְצַפְנָהוּ שְׁלֹשָׁה יְרַחִים, ג' יְרַחִים מֵאֵי קָא מִיִּירִי. אָמַר ר' יְהוּדָה, רִמּוֹ הוּא דְקָא רִמּוֹ, דְלֹא אֲשַׁתְּמוּדַע מִשָּׁה בְּזֵהרָא עֲלָאָה, עַד ג' יְרַחִים. דְכַתִּיב, (שְׁמוֹת י"ט) בַּחֲדָשׁ הַשְּׁלִישִׁי, דְהָא כְּדִין אֲתִיְהִיבַת תּוֹרָה עַל יְדוּי, וּשְׂכִינְתָא אֲתִגְלִיא, וְשָׂרִיא עֲלֵיו לְעֵינֵיהוֹן דְכָלָא, דְכַתִּיב, (שְׁמוֹת י"ט) וּמִשָּׁה עָלָה אֶל הָאֱלֹהִים וַיִּקְרָא אֵלָיו יי'. (שְׁמוֹת י"ב) וְלֹא יִכְלָה עוֹד הַצְּפִינוּ, דְעַד הַהוּא שְׁעַתָּא, לֹא אֲשַׁתְּמוּדַע מְלוּלִיהַ בַּקְּדוּשָׁא בְּרוּךְ הוּא, וְכַתִּיב מִשָּׁה יְדַבֵּר וְהָאֱלֹהִים יַעֲנֶנּוּ בְּקוֹל.

בזוהר פרשת בשלח (י"ב):

רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר, תָּא חֲזִי, עַד לֹא יָהֵב קוּדְשָׁא בְּרוּךְ הוּא אוּרִייתָא לְיִשְׂרָאֵל, אַבְחִין בֵּין אֵינּוֹן בְּנֵי מְהִימְנוּתָא, וּבֵין אֵינּוֹן חִיבִיא דְלֹא אֵינּוֹן בְּנֵי מְהִימְנוּתָא, וְלֹא קִיָּמִין בְּאוּרִייתָא. וּבִמָּה אַבְחִין לוֹן. בְּמִן. כְּמָה דְאֲתַמַּר אֲנִסְנוּ. וְכָל אֵינּוֹן דְאֲשַׁתְּכַחוּ דְאֵינּוֹן בְּנֵי מְהִימְנוּתָא, רִשִׁים לִיהַ קוּדְשָׁא בְּרוּךְ הוּא, בְּרִשִּׁימוֹ דְכַתְּרָא דְחֶסֶד, כְּמָה דְאֲתַמַּר לַחֲסֵדוֹ, וְעַל דָּא לְמַעַן אֲנִסְנוּ. וְכָל אֵינּוֹן דְלֹא מִשְׁתַּכְּחִי בְּנֵי מְהִימְנוּתָא, אַעֲדִי מִנֵּיהוּ כֶּתֶרָא עֲלָאָה דָּא. וּמִנָּא אַכְרִיז וְאָמַר, (מְשַׁל י"ג) וּבִטָּן רִשְׁעִים תַּחֲסֹר. וְעַם כָּל דָּא לֹא הָעֵדִיף הַמְּרַבֵּה וְהַמְּמַעִיט לֹא הַחֲסִיר.

זוהר הקדוש ארמית

תאנא, בההוא שעָתא אשתלמינו
 ישראל לתתא, כגוונא
 דלעילא, כמה דאוקימנא,
 דכתיב, (שמות טו) ויבואו אלימה
 ושם שתים עשרה עינות מים
 ושבעים תמרים וגו'. ואתתקף
 אילנא קדישא, בתריסר תחומין,
 בארבע סטרי עלמא. ואתתקף
 בשבעין ענפין, וכלא כגוונא
 דלעילא.

בההיא שעָתא, נטיף טלא
 קדישא, מעתיקא
 סתימאָה, ומליא לרישיה
 דזעיר אנפין, אתר דאקרי
 שמים. ומההוא טלא דנהורא
 עלאה קדישא, הוה נגיד ונחית
 מנא לתתא. וכד הוה נחית,
 הוה מתפרש גלידין גלידין,
 ואקריש לתתא. הָדא הוא
 דכתיב דק כפפור על הארץ.

כל אינון בני מהימנותא, נפקי
 ולקטי, ומברכאן שמא
 קדישא עליה. וההוא מנא,
 הוה סליק ריחין דכל בוּסמין
 דגנתא דעדן, דהא ביה
 אתמשך ונחית לתתא. שויה
 לקמיה, בכל טעמא דאיהו
 בעי, הכי טעים ליה, ומברך
 למלכא קדישא עלאה.

וכדין מתברך במעוי, והוה
 מסתכל וידע לעילא,

ואסתכי בחכמה עלאה, ועל דא אקרון דור דעה. ואלין הוו בני מהימנותא, ולהון אתיהיבת
 אורייתא לאסתכלא בה, ולמנדע ארחא.

זוהר הקדוש - לשון הקודש

ושם שתים עשרה עינות מים ושבעים תמרים
שנינו, בשעה ההיא נשלמו ישראל למטה כדנמא
 של מעלה, כמו שבארנו, שכתוב (שמות טו)
 ויבאו אילמה ושם שתים עשרה עינות מים ושבעים
 תמרים וגו'. והתחזק האילן הקדוש בשנים עשר
 תחומים, בארבעה צדדי העולם, והתחזק בשבעים
 ענפים, והכל כדנמא של מעלה.

נטיף טלא קדישא, מעתיקא סתימאָה

באותה שעה נטף טל קדוש מהעתיק הנסתה,
 ומלא את ראשו של זעיר אנפין, מקום
 שנקרא שמים. ומאותו טל של אור עליון קדוש
 היה שופע ויורד מן למטה, וכשהיה יורד, היה
 נפרד גלידים גלידים, ונקראש למטה. זהו שכתוב דק
 כפפר על הארץ.

מן הוה מעלה ריחות של כל הבשמים של גן עדן

כל אותם בני אמונה יוצאים ולוקטים, ומברכים
 עליו את השם הקדוש, ואותו מן היה מעלה
 ריחות של כל הבשמים של גן עדן, שהרי ממנו
 נמשך וירד למטה. שם אותו לפניו, ובכל טעם
 שרצה - היה טועם אותו, ומברך את המלך הקדוש.

והיה מסתכל וידע למעלה, ומסתכל בחכמה העליונה

ואז מתברך במעיו, והיה מסתכל וידע למעלה,
 ומסתכל בחכמה העליונה, ועל זה היה נקרא
 דור דעה. ואלה היו בני אמונה, ולהם נתנה תורה
 להסתכל בה ולדעת דרכיה.

זוהר הקדוש - לשון הקודש

לְהַאִיר אֶת הָעוֹלָם

וְהַאֲרִיא"ל הַמְּמַנֶּה הַגָּדוֹל הַזֶּה וְכָל אוֹתָם מַחְנוֹת
 גּוֹמְלִים אוֹתוֹ הָאֹר, וּמְשׁוּם שְׁכָלוֹל
 בְּשָׁנִים נִקְרָא תְּאוּמִי"ם. וְעַל זֶה שׁוֹלֵט בּוֹ אוֹתוֹ
 הַמְּזַל שְׁנִקְרָא בְּסוּד שְׁלוֹ תְּאוּמִים, וְבוֹ נִתְּנָה תּוֹרָה,
 וּמִכָּאן נִמְשָׁכוֹת דְּרָגוֹת לְמַטָּה, עַד שְׁעוֹלִים בְּשִׁמּוֹת
 (להנהיג) לְהַאִיר אֶת הָעוֹלָם.

בְּחֵדֶשׁ תְּלִיתָא, לְעַם תְּלִיתָא, בְּדְרָגִין תְּלִיתָאִין

וּמְשׁוּם שְׁיַעֲקֹב הוּא תְּאוּמִים, נִתְּנָה תּוֹרָה לְבְנָיו
 בְּחֵדֶשׁ תְּאוּמִים, תּוֹרָה שְׁבַכְתָּב וְתוֹרָה
 שְׁבַעַל פֶּה, בְּחֵדֶשׁ הַשְּׁלִישִׁי, לְעַם הַשְּׁלִישִׁי, בְּדְרָגוֹת
 שְׁלִישִׁיּוֹת, תּוֹרָה מְשֻׁלָּשֶׁת - תּוֹרָה נְבִיאִים וְכַתוּבִים.
 וְהַכֵּל אֶחָד.

כָּלֶם זֶרַע קֹדֶשׁ, כָּלֶם בְּנֵי אֲמָת

בְּחֵדֶשׁ הַשְּׁלִישִׁי וְגו'. פְּרֻשָּׁה זֹו בְּפָסוּק זֶה פְּרֻשׁוֹ
 אוֹתָהּ לְמַעְלָה. שָׁנָה רַבִּי חֵיִיא, בְּאוֹתוֹ זְמַן
 שֶׁהִגִּיעוּ יִשְׂרָאֵל לְהַר סִינַי, כִּנְסִים אוֹתָם הַקֹּדֶשׁ בְּרוּךְ
 הוּא אֶת זֶרַע יִשְׂרָאֵל וְהִשְׁגִּיחַ בָּהֶם בְּכָלֶם, וְלֹא מִצָּא
 בְּכָל זֶרַע יִשְׂרָאֵל פְּסוּל, אֶלֹא כָּלֶם זֶרַע קֹדֶשׁ, כָּלֶם
 בְּנֵי אֲמָת.

בְּאַהֲבָה שְׁאַנִּי אוֹהֵב אוֹתָם וּבְאוֹתוֹת שְׁעֵשִׂיתִי לָהֶם

בְּאוֹתוֹ זְמַן אֲמַר הַקֹּדֶשׁ בְּרוּךְ הוּא לְמֹשֶׁה: עֲבָשׁוּ
 אֲנִי רוּצָה לְתֵת תּוֹרָה לְיִשְׂרָאֵל, מִשְׁךְ אוֹתָם
 בְּאַהֲבָה שֶׁל אֲבוֹת, בְּאַהֲבָה שְׁאַנִּי אוֹהֵב אוֹתָם
 דִּישְׂרָאֵל פְּסוּלוֹ, אֶלֹא כִּלְהוֹ זֶרַע קֹדֶשׁ, כִּלְהוֹ בְּנֵי קִשׁוּט.

זוהר הקדוש ארמית

בְּזוּהַר פִּרְשְׁתָּ יִתְרוֹ (ע"ח):

וְהַאי אוּרִיא"ל רַב מְמַנָּא, וְכָל
 אֵינּוֹן מְשִׁירִיין, נְטִילִי
 הַהוּא נְהוֹרָא, וּבְגִין דְּכָלִּיל
 בְּתַרְיִן, אֶקְרִי תְּאוּמִי"ם. וְעַל
 דָּא שְׁלֵטָא בֵּיה, הַהוּא מְזַלָּא
 דְּאֶקְרִי בְּרֻזָּא דִּילִיה תְּאוּמִים,
 וּבֵיה אֲתִיְהִיבֵת אוּרִיְתָא.
 וּמִכָּאן אֲתַמְשָׁכָאן דְּרָגִין
 לְתַתָּא, עַד דְּסַלְקִין בְּשִׁמְהוֹן.
 (ס"א לאנהגא) לְאַנְהָרָא עֲלֵמָא.

בְּזוּהַר פִּרְשְׁתָּ יִתְרוֹ (ע"ח):

וּבְגִין דִּיעֲקֹב אִיהוּ תְּאוּמִים,
 אֲתִיְהִיבֵת אוּרִיְתָא
 לְבְנָיו בְּחֵדֶשׁ תְּאוּמִים,
 וְאוּרִיְתָא בְּרֻזָּא דְּתְּאוּמִים,
 תּוֹרָה שְׁבַכְתָּב, וְתוֹרָה שְׁבַעַל
 פֶּה. בְּחֵדֶשׁ תְּלִיתָא, לְעַם
 תְּלִיתָא, בְּדְרָגִין תְּלִיתָאִין.
 תּוֹרָה תְּלִיתָאִי: תּוֹרָה, נְבִיאִים,
 וְכַתוּבִים. וְכָלֹא חַד.

בְּחֵדֶשׁ הַשְּׁלִישִׁי וְגו'. פְּרֻשְׁתָּא
 דָּא בְּהַאי קְרָא אוּקְמוּהָ
 לִיה לְעִילָא. תְּאַנִּי רַבִּי חֵיִיא,
 כִּי הוּא זְמַנָּא דְּמַטּוֹ יִשְׂרָאֵל
 לְטוֹרָא דְּסִינַי, כְּנִישׁ לְהוֹ
 קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא לְזוֹרְעִין
 דִּישְׂרָאֵל, וְאַשְׁגַּח לִיה בְּכִלְהוֹ,
 וְלֹא אֲשַׁכַּח בְּכִלְהוֹ זֶרַע
 דִּישְׂרָאֵל פְּסוּלוֹ, אֶלֹא כִּלְהוֹ זֶרַע קֹדֶשׁ, כִּלְהוֹ בְּנֵי קִשׁוּט.

כִּי הוּא זְמַנָּא אֲמַר קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא לְמֹשֶׁה, הִשְׁתָּא אָנָּא בְּעִי לְמִיְהִב אוּרִיְתָא לְיִשְׂרָאֵל,
 מְשִׁיךְ לְהוֹ בְּרַחֲמֵימּוֹתָא דְּאַבְרָהָם, בְּרַחֲמֵימּוֹתָא דְּרַחֲמֵימְנָא לְהוֹ, וּבְאַתְוּוֹן דְּעַבְדִּית לְהוֹ.
 וְאַתְ הוּי לִי שְׁלוּחָא, וְאַתִּיב מְלִין אֵלִין. אֲמַר ר' יוֹסִי אֲמַר ר' יְהוֹנָדָּה, כִּף אֲמַר קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ

זוהר הקדוש ארמית

הוא למשה, במלה דא הוי לי שליחא מהימנא, לאמשכא ישראל אכתראי. (שמות יט) ומשה עלה אל האלהים ויקרא אליו יי' מן ההר וגו'. ומשה עלה אל האלהים, לאתרא דפרישין גדפוי דשכינתא, כמה דאתאמר (תהלים יח) ויט שמים וירד וגו'.

בוהר פרשת יתרו (ה"ט):

אמר ר' יוסי, תנינן משמיה דר' שמעון, בשעתא דאתייהבת אורייתא, אימא ובנין בשלימותא אשתכחו, דכתיב, (תהלים קיג) אם הבנים שמחה.

בוהר פרשת ויקהל (ד"ב):

בגין דלית חושבנא, לאינון יסורין דקיימין עליה דבר נש בכל יומא, על עונשי דאורייתא, וכלהו נחתו לעלמא, בשעתא דאתייהבת אורייתא. וכד הווי ישראל בארעא קדישא, באינון פולחנין וקרבינין דהוו עבדי, הוו מסלקין כל אינון מרעין ויסורין מעלמא. השתא משיח מסלק לון מבני עלמא, עד דנפיק בר נש מהאי עלמא, ומקבל עונשיה, כמה דאתמר. כד אינון חובין יתיר דעילין לון לגו בגו

זוהר הקדוש - לשון הקודש

ובאותות שעשיתי להם, ואתה תהיה לי שליח והשב הדברים הללו. אמר רבי יוסי אמר רבי יהודה, כד אמר הקדוש ברוך הוא למשה: בדבר זה תהיה לי שליח נאמן למשד את ישראל אחרי. ומשה עלה אל האלהים ויקרא אליו ה' מן ההר וגו'. ומשה עלה אל האלהים - למקום שפרושות בנפי השכינה, כמו שנאמר (שם יח) ויט שמים וירד וגו'.

אם הבנים שמחה

אמר רבי יוסי, שנינו משמו של רבי שמעון, בשעה שנתנה תורה, האם והבנים נמצאו בשלמות, שכתוב (תהלים קיג) אם הבנים שמחה.

ירדו לעולם בשעה שנתנה תורה

משום שאין חשבון לאותם יסורים שעומדים על אדם בכל יום על ענשי התורה, וכלם ירדו לעולם בשעה שנתנה תורה. וכשהיו ישראל בארץ הקדושה באותן עבודות וקרבתות שהיו עושים, היו מסלקים את כל אותן מחלות ויסורים מן העולם, ועכשו המשיח מסלק אותם מבני העולם טרם שיוצא מהעולם הזה, ומקבל ענשו, כמו שנתבאר. בשאותם חמאים יתרים שמכניסים אותם לתוך בפינים הגיהנם באותם מדורים תחתונים אחרים, ומקבלים ענש רב מרב הזהמה שבגשמה, או מדליקים אש יותר, לאכל אותה זהמה. [אוי לאותה נשמה שסובלת אותו הענש. ועל זה אותם מלאכי חבלה שבגיהנם מטרידים אותו במחלות של אש לנער את אותה הזהמה. אוי לגשמה שסובלת אותו ענש].

גהינם, באינון מדורין תתאין אחרנין, ומקבלין עונשא סגי מסגיאיות זוהמא די בגשמתא, כדין אדליקו נורא יתיר, למיכל ההוא זנהמא. (ווי להיא נשמתא דסבלת ההוא עונשא. ועל דא אינון מלאכי חבלה דבגיהנם

זוהר הקדוש - לשון הקודש

אחר שנתנה תורה לישראל, הוציא אותם מחיוב כוכבים ומזלות

בא וראה, כל בריות העולם, קדם שנתנה התורה לישראל היו תלויים במזל, ואפלו בנים חיים ומזונות. אבל אחר שנתנה תורה לישראל, הוציא אותם מחיוב כוכבים ומזלות, וזה למדנו מאברהם, משום שהיו בניו עתידים לקבל ה' מאברהם, שהיא חמשה המשי תורה, שנאמר בה (שם ב) אלה תולדות השמים והארץ בהבראם, בה' בראם. אמר לאברהם: בגלל הה' הזו שנוספה לשמך, השמים תחתיד וכל הכוכבים והמזלות שמאירים בה'. ולא עוד, אלא שנאמר בה (שם ט) ה"א לכם זרע. וזרעתם בה"א. (שם כא) כי ביצחק יקרא לך זרע.

כל המשתדל בתורה

ומשום זה, כל המשתדל בתורה בטל ממנו חיוב כוכבים ומזלות, אם לומד אותה כדי לקיים מצוותיה. ואם לא - פאלו לא השתדל בה, ולא בטל ממנו חיוב כוכבים ומזלות. כל שכן עמי הארץ שנמשלו לבהמות, שבארו עליהם (דברים כז) ארור שכב עם כל בהמה, שלא התבטלו מהם חיוב של כוכבים ומזלות.

בשעה שנתנה תורה לישראל, כל הקולות נמצאו

רבי אלעזר פתח ואמר, קרב אתה ושמע וגו'. בא וראה, בשעה שנתנה תורה לישראל, כל

זוהר הקדוש ארמית

בזוהר פרשת פנחס (ט"ו):

תא חזי, כל ברין דעלמא, קודם דאתייהבת אורייתא לישראל, הוה תליין במזלא, ואפילו בני חיי ומזוני. אבל פתר דאתייהבת אורייתא לישראל, אפיין לון מחיובא דככביא ומזלי. ודא אוליפנא מאברהם. בגין דהוה עתידין בנוי לקבלא ה' מאברהם, דאיהי חמשה חומשי תורה. דאתמר בה (בראשית ב) אלה תולדות השמים והארץ בהבראם, בה' בראם. אמר לאברהם, בגין האי ה' דאתוסף בשמך, השמים תחתיד, וכל ככביא ומזלי דנהירין בה'. ולא עוד, אלא דאתמר בה (בראשית כז) ה"א לכם זרע, וזרעתם בה"א. (בראשית כא) כי ביצחק יקרא לך זרע.

ובגין דא, כל המשתדל באורייתא, בטיל מניה חיובא דככביא ומזלי. אי אוליף לה כדי לקיימא פקודתא. ואם לאו, כאלו לא אשתדל בה, ולא בטיל מניה חיובא דככביא ומזלי. כל שכן עמי הארץ דאינון אתמתלן לבעירן. דאוקמוה עלייהו

(דברים כז) ארור שוכב עם כל בהמה, דלא אתבטלון מנהון חיובא דככביא ומזלי.

בזוהר פרשת ואתחנן (ט"א):

רבי אלעזר פתח ואמר, (דברים ה) קרב אתה ושמע וגו'. תא חזי, בשעתא דאתייהבת אורייתא לישראל, בלהון קולות אשתכחו. וקודשא בריך הוא יתיב על כורסייא, ודא מגו דדא

זוהר הקדוש - לשון הקודש

זוהר הקדוש ארמית

אתחזי, ומלולא דדא נפיק מגו עלאה דעליה, ודא הוא רזא דקתיב, (דברייס ה) פנים בפנים דבר יי' עמכם בהר מתוך האש, דמלולא נפקא, ומליל מגו אשא ושלחובא, דדחי ליה לבר, בדפיקו דרוחא ומיאי, דיהבין חילא. דאשא ורוחא ומיאי, מגו שופר, דאיהו כליל לכלהו נפיק. וישאל אתרחיקו מדחילו דא.

בוהר פרשת כי תצא (דפ"א):

כ"ב, עליה אתמר, (במדבר כד) דרף ככב מייעקב. דדרגיה ביומא תליתאה. וביה (שמתי יט) ויהי ביום השלישי בהיות הבקר, דביה נחית קודשא בריך הוא למיהב אורייתא לישראל, בת יחידה, למיהו עמיה שבת מלכתא. דאיהו יום שלישי, כליל תלת ענפי אבהן, ש', בת (מלכתא) יחידאה, דשלטנותא דילה כליל שבת, ביה אתעבידת שבת.

ובגין דא חולקין מארי מתניתין על מתן תורה, בת יחידה. דא אמר, בשלישי נתנה תורה. ודא אמר, בשביעי נתנה תורה. ואיהי בת יחידה, דאחידת בעמודא דאמצעייתא, תליתאה לאבהן. ובצדיק, שביעית ליה בת יחידאה. וכד איהי עטרה על רישיה, אתקרי ביה שביעי, דהוא ששי הנה, דככב דיליה צדק, ובת יחידה שבת מלכתא אתקרי צדק. ובגין דא, תורה אחידא בין יום ג' וז'.

הקולות נמצאו, והקדוש ברוך הוא ישב על הכסא, וזה מתוך זה נראה, ודבור של זה יצא מתוך העליון שמעליו. וזהו סוד הכתוב פנים בפנים דבר ה' עמכם בהר מתוך האש. שדבור יצא, ודבר מתוך אש ושלחבת שדחה אותו החוצה בדפק של רוח ומים שנותנים כח. שאש ורוח ומים מתוך שופר שכולל את כלם יוצאים, וישאל התרחקו מפחד זה.

ויהי ביום השלישי בהיות הבקר

כ"ב, עליו נאמר (במדבר כד) דרף ככב מייעקב. שדרגתו ביום שלישי, ובו (שמתי יט) ויהי ביום השלישי בהיות הבקר, שבו ירד הקדוש ברוך הוא לתת את התורה לישראל, בת יחידה, להיות עמו שבת המלכה, שהוא יום שלישי, כולל שלשת ענפי האבות, ש', הבת (המלכה) היחידה, ששלמונה כליל שבת, בו נעשית שבת.

ובצדיק, שביעית לו בת יחידה

ולבן חולקים חכמי המושנה על מתן תורה, בת יחידה. זה אמר בשלישי נתנה תורה, וזה אמר בשביעי נתנה תורה. והיא בת יחידה שאחזת בעמוד האמצעי, שלישי לאבות. ובצדיק, שביעית לו בת יחידה. וכשהיא עמרה על ראשו, נקרא בו שביעי, שהוא היה ששי, שפוכבו צדק, ובת יחידה שבת המלכה נקראת צדק. ומשום זה תורה אחוזה בו בין יום ג' וז'.

בעמודא דאמצעייתא, תליתאה לאבהן. ובצדיק, שביעית ליה בת יחידאה. וכד איהי עטרה על רישיה, אתקרי ביה שביעי, דהוא ששי הנה, דככב דיליה צדק, ובת יחידה שבת מלכתא אתקרי צדק. ובגין דא, תורה אחידא בין יום ג' וז'.

זוהר הקדוש - לשון הקודש

וגאִלְתִּיךָ אֲנֹכִי, חֵי יְהוָה שְׁכָבִי עַד הַבֶּקֶר

וְסוּד הַדָּבָר - לִינִי הַלְּיָלָה וְהָיָה בַּבֶּקֶר אִם
יִגְאָלְךָ טוֹב יִגְאָל, טוֹב שֶׁהוּא הַבְּרִית,
יִגְאָל, וְאִם לֹא יִחַפֵּץ לְגַאֲלֶךָ וּגְאֻלְתֶּיךָ אֲנֹכִי, חֵי
יְהוָה שְׁכָבִי עַד הַבֶּקֶר. אֲנֹכִי שֶׁהִיא הָאֵם
הָעֲלִיּוֹנָה, אֲנֹכִי שֶׁל יְצִיאַת מִצְרַיִם, חֵי יְהוָה
שְׁכָבִי עַד הַבֶּקֶר שֶׁהוּא יָמִין, שְׁבוּ כַח הַתּוֹרָה
שֶׁבְכַתָּב שֶׁהִיא הָעֲמוּד הָאֲמֻצְעִי, שְׁמִימִין נִתְּנָה
תּוֹרָה שֶׁבְכַתָּב, וּמִשְׁמָאל נִתְּנָה תּוֹרָה שֶׁבְעַל פֶּה,
שֶׁהִיא נִקְבָּה.

גבור הכובש את יצרו

וּמִשּׁוּם זֶה, טוֹב צְדִיק ח"י הָעוֹלָמִים הוּא מְצַד
הַשְּׂמָאל, שֶׁהוּא גְבוּר הַכּוֹבֵשׁ אֶת יְצָרוֹ,
שֶׁהוּא סְמָא"ל, וּמִשּׁוּם זֶה שְׂמָאל דּוֹחָה וּבִימִין
יְקוּם, שְׁמִי שְׁנוּפֵל לֹא צְרִיךְ לְהִקָּיֵם אֲלָא בְּיַד יָמִין,
וּמִשּׁוּם זֶה חֵי יְהוָה שְׁכָבִי עַד הַבֶּקֶר.

זהו ציון, ששם השכינה והכרובים וקדש הקדשים

שָׁנָו רְבוּתֵינוּ, (בראשית כח) וְהָיָה סֶלֶם מְצַב אַרְצָה
- זֶהוּ בֵּית עוֹלָמִים. וְרֹאשׁוּ מִגִּיעַ הַשְּׂמִימָה -
זֶהוּ שְׁפָתוֹב (שמות טו) מְכוּן לְשִׁבְתֶּךָ פְּעֻלַת ה'.
אִיזְהוּ רֹאשׁוֹ? זֶהוּ צִיּוֹן, שְׁשֵׁם הַשְּׂכִינָה וְהַכְּרוּבִים
וְקִדְשׁ הַקְּדוּשִׁים. אָמַר רַבִּי אַבָּא, סֶלֶם זֶה סִינֵי,
שְׁבוּ נִתְּנָה תּוֹרָה, וְשֵׁם נִגְלוּ מְרַכְּבוֹתָיו שֶׁל הַקְּדוּשׁ
בְּרוּךְ הוּא.

זוהר הקדוש ארמית

בתיקוני זוהר (תקון כ"ב"א, דף ג.) :

וְרֹזָא דְמְלָה לִינִי הַלְּיָלָה וְהָיָה
בַּבֶּקֶר אִם יִגְאָלְךָ טוֹב
יִגְאָל (רות ג יג), טוֹב דְּאִיהוּ בְּרִית
יִגְאָל, וְאִם לֹא יִחַפֵּץ לְגַאֲלֶךָ
וּגְאֻלְתֶּיךָ אֲנֹכִי, חֵי יְהוָה
שְׁכָבִי עַד הַבֶּקֶר, אֲנֹכִי דְאִיהִי
אִמָּא עֲלָאָה, אֲנֹכִי דִיְצִיאַת
מִצְרַיִם, חֵי יְהוָה שְׁכָבִי עַד
הַבֶּקֶר דְּאִיהִי יְמִינָא, דְּבִיה
תּוֹקְפָא דְאוּרִייתָא דְבְכַתָּב
דְּאִיהִי עֲמוּדָא דְאֲמֻצְעִיתָא,
דְּמִימִנָא אֲתִייהִיבַת אוּרִייתָא
דְבְכַתָּב, וּמִשְׁמָאלָא אֲתִייהִיבַת
אוּרִייתָא דְעַל פֶּה דְאִיהִי
נוֹקְבָא.

וּבְגִין דָּא טוֹב צְדִיק ח"י
עֲלָמִין אִיהוּ מַסְטְרָא
דְשְׂמָאלָא, דְאִיהוּ גְבוּר הַכּוֹבֵשׁ
אֶת יְצָרוֹ, דְאִיהוּ סְמָא"ל,
וּבְגִין דָּא שְׂמָאל דּוֹחָה,
וּבִימִינָא יְקוּם, דְמָאן דְנִפְּיֵל
לֹא צְרִיךְ לְאִקְמָא אֲלָא בְּיַד
יְמִינָא, וּבְגִין דָּא חֵי יְהוָה
שְׁכָבִי עַד הַבֶּקֶר.

זוהר חדש (פרשת ויצא) :

תָּנָו רַבְּנָן, (בראשית כח) וְהָיָה
סֶלֶם מְצַב אַרְצָה, זֶהוּ
בֵּית עוֹלָמִים. וְרֹאשׁוּ מִגִּיעַ
הַשְּׂמִימָה, כְּמָה דְאֵת אָמַר
(שמות טו) מְכוּן לְשִׁבְתֶּךָ פְּעֻלַת ה'. אִיזְהוּ רֹאשׁוֹ, זֶהוּ צִיּוֹן, שְׁשֵׁם הַשְּׂכִינָה, וְהַכְּרוּבִים,
וְקִדְשׁ הַקְּדוּשִׁים. אָמַר רַבִּי אַבָּא, סֶלֶם זֶה סִינֵי, שְׁבוּ נִתְּנָה תּוֹרָה, וְשֵׁם נִגְלוּ מְרַכְּבוֹתָיו
שֶׁל הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא.

אני ראיתיו ברומי. שהכניסוהו לאור המלך כדלמדין כמעלה (דף י"ג) צנן תלמיון:
 [סוכה דף ה ע"א] תננא, ציין דומה כמין טם של זקב, ורחב שתי אצבעות, ומקף מאון לאון, וכתוב עליו שתי שיטין, יו"ד ה"א מלמעלה, וקדש למיד מלמטה. ואמר רבי יוסי, אני ראיתיו ברומי, וכתוב עליו, קדש לה' בשיטה אחת:

זוהר הקדוש ארמית

בזוהר חדש (שיר השירים):

כתבי, (סם) משכני אחרך נרוצה, אתון דרזא דשמא קדישא, הו גליפין עילא ותתא. בשעתא דאינון אתון בלטין וסלקין לגבי אתון אחרנין, כל אינון משריין קדישין, נטלין במטלונן באימתא וכסופא. בגין דלית תקיפו לעילאי.

מקחא, כל אינון בני עלמא דלית בהו כסופא, לית להו חולקא לעלמא דאתי. כל אינון תקיפא מצחא דהו בהו בישראל, כד הו מסתפלין באתון דשמא קדישא, בציצא נזרא דקודשא דכהן גדול, הו מתברי לבניהו, ומסתפלי בעובדיהו, בגין דציין על את הוה קאים, דכל מאן דאסתפל ביה, הוה מכסיף מעובדי.

אתון דרזא דשמא קדישא דידורד, דהוה גליף על ציצא, הו נהרין ובלטין ונציצין, כל מאן דאסתפל בהו נציצו, הוה חמי אתון בלטין, ואנפוי נפלין מאימתא דמאריה, ותבר לביה לגבי קודשא בריך הוא.

זוהר הקדוש - לשון הקודש

משכני אחרך נרוצה

בתוב משכני אחרך נרוצה, אותיות הסוד של השם הקדוש היו חקוקות מעלה ומטה. בשעה שאותן אותיות בולטות ועולות לאותיות האחרות, כל אותם המחנות הקדושים נוסעים במסעיהם באימה ובושה, משום שאין תקיפות לעליונים.

באותיות השם הקדוש, בציין נזר הקדש

מכאן, כל אותם בני העולם שאין להם בושה, אין להם חלק לעולם הבא. כל אותם עוי המצח שהיו בישראל, בשהיו מסתכלים באותיות השם הקדוש, בציין נזר הקדש של כהן גדול, היו משברים את לבם ומסתכלים במעשיהם, משום שהציין היה עומד על אות, שכל מי שהסתכל בו, היה מתביש במעשיו.

היו מאירים ובלטים ונוצצים

האותיות של סוד השם הקדוש יהו"ה, שהיו חקוקים על הציין, היו מאירים ובלטים ונוצצים. כל מי שהסתכל באותו ניצוץ, היה רואה אותיות בולטות, ופניו נופלים מאימה של רבונן, ושבר לבו לקדוש ברוך הוא.

בהו נציצו, הוה חמי אתון בלטין, ואנפוי נפלין מאימתא דמאריה, ותבר לביה לגבי קודשא בריך הוא.

זוהר הקדוש - לשון הקודש

הציץ מכפר על אותם עזי פנים

בא וראה שהרי אמרו, שכל אותם עזי המצח שאין להם בושה, אין להם חלק בעולם הזה ובעולם הבא. כל עזי המצח שהיו בישראל, כשהיו מסתכלים באותו הציץ, היו משברים את לבם ומסתכלים במעשיהם, משום שציץ היה עומד על אות, וכל מי שמסתכל בו היה מתבייש במעשיו. ולכן הציץ מכפר על אותם עזי פנים, עזי מצח.

אותיות של הסוד של השם הקדוש

אותיות של הסוד של השם הקדוש שהיו חקוקות על הציץ, היו מאורות ובלטות ונוצצות. כל מי שהיה מסתכל באותה התנוצצות של האותיות, נופלות פניו מאימה והיה נשבר לבו, ואז הציץ מכפר עליהם. כמו זה, פיון שהוא גורם לשבר לבו ולהכנע מלפני רבונו.

שציץ היה עומד על גס - אף קטרת

כמו כן הקטרת, כל מי שהריח באותו עשן, כשעלה אותו עמוד מאותו מעלה עשן, היה מכיר את לבו בכרוי (באורה בשמחה) לעבד את רבונו ומעביר ממנו זהמת היצר הרע, ולא היה לו אלא לב אחד כנגד אביו שבשמים, משום שקטרת היא שבר ליצר הרע ודאי בכל הצדדים. כמו שציץ היה עומד על גס - אף קטרת. שאין לך דבר בעולם לשבר את הצד האחר, פרט לקטרת.

זוהר הקדוש ארמית

בוהר פרשת ויקהל (דף ר"ח):

תא חזי דהא אמרו, דכל אינון תקיפי מצחא, דלית להו כסופא, לית להון חולקא בעלמא דין ובעלמא דאתי. כל אינון תקיפי מצחא דהוו בהו בישראל, כד הוו מסתכלן בההוא ציץ, הוו מתברן לבייהו, ומסתכלן בעובדייהו. בגין דציץ על את הוה קאים, וכל מאן דמסתכל ביה, הוה מכסיף בעובדוי. ועל דא ציץ מכפרא על אינון תקיפי אנפין, תקיפי מצחא.

אתוון דרוזא דשמא קדישא דהוו גליפין על ציצא, הוו נהרין ובלטין ונוצצין. כל מאן דהוה מסתכל בההוא נציצו דאתוון, אנפוי נפלין מאימתא, והוה אתבר לביה, וכדין ציצא מכפרא עלייהו. כגוונא דא פיון דאיהו גרים לתברא לביה, ולא תכנעא מקמי מאריה.

כגוונא דא קטרת, כל מאן דארח בההוא תננא, כד סליק ההוא עמודא מההוא מעלה עשן, הוה מכיר לביה, בכריוו בנהירו בחדוה למפלח למאריה, ואעבר מניה זוהמא דיצר הרע, ולא הוה ליה אלא לבא תדא, לקבל אבוה דבשמיא. בגין דקטרת, תבירו דיצר הרע איהו ודאי בכל סטרין. וכמה דציץ הוה קאים על ניסא, אוף קטרת. דלית לך מלה בעלמא, למתבר ליה לסטרא אחרא, בר קטרת.

זוהר הקדוש ארמית

תא חזי מה פתיב, (במדבר יז) קח את המחטה ותן עליה אש מעל המזבח ושים קטרת. מאי טעמא. כי יצא הקצף מלפני יי, החל הנגף. דהא לית תבירו לההוא סטרא בר קטרת. דלית לך מלה חביבה קמי קודשא בריך הוא, פקטרת. וקיימא לבטל תרשין, ומלין בישין מביתא. ריחא ועשא דקטרת דעבדי בני נשא, בההוא עובדא איהו מבטל, כל שפן קטרת.

מלה דא גזרה קיימא קמי קודשא בריך הוא, דכל מאן דאסתפל וקרי בכל יומא עובדא (ג"א פרשתא) דקטרת, ישתזיב מכל מלין בישין חרשין דעלמא. ומכל פגעין בישין, ומתהורא בישא, ומדינא בישא, וממותנא, ולא יתזוק כל ההוא יומא, דלא יכיל סטרא אתרא לשלטא עליה, ואצטריך דיכוין ביה.

אמר רבי שמעון, אי בני נשא הוו ידעי כמה עלאה איהו עובדא דקטרת קמי קודשא בריך הוא, הוו נטלי כל מלה ומלה מניה, והוו סלקי לה עטרה על רישיהו, ככתרא דדהבא. ומאן דאשתדל ביה, בעי לאסתכלא בעובדא דקטרת, ואי יכוין ביה בכל יומא, אית ליה חולקא בהאי עלמא, ובעלמא דאתי, ויסתלק מותנא מניה, ומעלמא, וישתזיב מכל דינין דהאי עלמא,

זוהר הקדוש - לשון הקודש

שאין לך דבר חביב לפני הקדוש ברוך הוא כמו קטרת בא וראה מה פתוב, (במדבר יז) קח את המחטה ותן עליה אש מעל המזבח ושים קטרת. מה הטעם? כי יצא הקצף מלפני ה' החל הנגף. שהרי אין שובר לאותו הצד פרט לקטרת, שאין לך דבר חביב לפני הקדוש ברוך הוא כמו קטרת, ועומדת לבטל בשפים ודברים רעים מהבית. ריח ועשן הקטרת שעושים בני אדם, באותו מעשה הוא מבטל, כל שפן הקטרת.

שכל מי שמסתכל וקורא בכל יום את מעשה (פרשת) הקטרת, יצאל מכל הדברים הרעים וכשפי העולם

דבר זה גזרה עומדת לפני הקדוש ברוך הוא, שכל מי שמסתכל וקורא בכל יום את מעשה הקטרת, יצאל מכל הדברים הרעים וכשפי העולם, ומכל הפגעים הרעים, ומהרהור רע ומדין רע וממות, ולא יזוק כל אותו יום, שלא יכול הצד האחר לשלט עליו, וצריך שיכוון בו.

יש לו חלק בעולם הזה ובעולם הבא

אמר רבי שמעון, אם בני אדם היו יודעים כמה הוא עליון מעשה הקטרת לפני הקדוש ברוך הוא, היו נוטלים כל דבור ודבור ממנו והיו מעלים אותו עטרה על ראשיהם כמו פתור של זהב. ומי שמושתדל בו, צריך להסתכל במעשה הקטרת, ואם יכוין בו בכל יום, יש לו חלק בעולם הזה ובעולם הבא, ויסתלק ממנו ומהעולם, וינצל מכל הדינים של העולם הזה, ומצדדים רעים, ומדין הגיהנם ומדין המלכות האחרת.

ועלמא, ובעלמא דאתי, ויסתלק מותנא מניה, ומעלמא, וישתזיב מכל דינין דהאי עלמא,

[סוכה דף ה ע"ב] ומאי "כרוב"? אמר רבי אבהו, כרביא, שכן בבבל קורין לינוקא "רביא". אמר ליה אבוי, אלא מעתה, דכתיב, (יחזקאל י) "פני האחד פני הכרוב, ופני השני פני אדם", היינו כרוב, היינו, אדם? אפי רכבי ואפי זוטרי:

היינו פני כרוב היינו אדם. הלא שיהן שוין ולמה חלקם הכמוז ומשני לעולם כרוב נמי פני מינוק הוא וזהו מילוקס פני אדם אפי רכרי פני הכרוב אפי זוטרי:

☞ זוהר הקדוש ארמית ☞

מסטרין בישין, ומדינא דגיהנם, ומדינא דמלכו אחרא. בההוא קטרת כד הנה סליק תננא בעמודא, כהנא הוה חמי אתוון דרזא דשמא (דף ריט ע"א) קדישא, פרישא (ביא פרחין) באוריא, וסלקי לעילא בההוא עמודא. לבתר כמה רתיכין קדישין סחרין ליה מכל סטרין, עד דסליק בנהירו וחדנה, וחדי למאן דחדי, וקשר קשרין לעילא ותתא ליחדא כלא, והא אוקימנא. ודא מכפר על יצר הרע, ועל עבודה זרה, דאיהו סטרא אחרא. והא אוקמוה.

בוזר פרשת עקב (עד"ר):

תנינן, (יחזקאל א) ודמות פניהם פני אדם. אלין לאו אינון כאינון כרובים, אינון אנפי רכבין, כרובים אנפי זוטרי, כרביא. פני אדם, כל דיוקנא פלילן בהו, בגין דאינון אנפי רכבין, ומתציירין בהו ציורין גליפין, בגלופי שמא דמפרש, בד' סטרין, מזר"ח מערב צפון דרו"ם.

☞ זוהר הקדוש - לשון הקודש ☞

ומשפח את מי שמשפח

באותה קמרת, כשהיה עולה עשן בעמוד, הבהן היה רואה האותיות של השם הקדוש פרושות (פרוחות) באויר ועולות למעלה באותו עמוד. אחר כך כמה מרכבות קדושות סוכבות אותו מכל הצדדים עד שעולה באור ושמחה, ומשפח את מי שמשפח, וקושר קשרים למעלה ולמטה כדי ליחד הכל, והרי בארנו. וזה מכפר על יצר הרע ועל עבודה זרה, שהוא הצד האחר, והרי בארנו.

ודמות פניהם פני אדם

שנינו, (יחזקאל א) ודמות פניהם פני אדם, אלו אינם באותם פרובים. אלו פנים גדולות. הכרובים פנים קטנות, כמו תינוק. פני אדם, כל דמות כלולים בהם, משום שהם פנים גדולות, ומצמיחים בהם ציורים חקוקים בחקיקות השם המפרש בארבעה צדדים, מזר"ח מערב צפון דרו"ם.

דיוקנא פלילן בהו, בגין דאינון אנפי רכבין, ומתציירין בהו ציורין גליפין, בגלופי שמא דמפרש, בד' סטרין, מזר"ח מערב צפון דרו"ם.

[סוכה דף ט ע"א] **מתניתין. סכה ישנה, בית - שמאי פוסלין ובית - הלל מכשירין. גמרא. מאי טעמא דבית - שמאי? אומר קרא, (ויקרא כג) "חג הסוכות שבעת ימים לה" - סכה העשויה לשם חג בעינין. ובית - הלל? ההוא מיבעי לדרב ששת, דאמר רב ששת משום רבי עקיבא, מניין לעצי סכה שאסורים כל שבעה? תלמוד לומר, "חג הסוכות שבעת ימים לה", ותניא, רבי יהודה בן בתירא אומר, בשם שחל שם שמים על החגיגה, כך חל שם שמים על הסכה, שנאמר, "חג הסוכות שבעת ימים לה", מה חג לה, אף סכה לה:**

מתני' סוכה ישנה. כדמפרט טעמיה קודם לחג שלשים יום ולא פירש שהיא לשם חג: בית שמאי פוסלין. דזעו סוכה לשמה וזו סתם נעשית ואילו מוך שלשים לחג הוה כיון דשולחין בהלכות המג קודם לחג שלשים יום סתם העושה לשם חג הוא עושה אצל קודם שלשים סתמא לאו לחג: ובית הלל מכשירין. דלא זעין סוכה לשם חג: גמ' סוכה לשם חג. דכמינ' סוכות לה' לשם מצות המלך:

זוהר הקדוש ארמית

זוהר הקדוש - לשון הקודש

בוזוהר פרשת בראשית (מ"ז):

ובההוא יומא ייתי מלכא משיחא ויתקרי חג האסיף דיקניש קודשא בריך הוא ביה גלותא דעמיה, הדיא הוא דכתיב (ישעיה י"א) והיה ביום ההוא יוסיף יי שנית ידו לקנות את שאר עמו. ויתקרי חג הסכות, דכלהו שבועה דרגין חפיין על ישראל כסופה ובגין כך כולהו ענגי כבוד אזלין עם ישראל במדברא בזכותא דאהרן בגין כך י"ד אמרין בכל יומא.

בוזוהר פרשת אמור (ק"ג):

בספת תשבו שבעת ימים וגו', פקודא (מ"ה) דא, לישב בסופה. והא אוקימנא, בגין לאתחזא דישראל יתבי ברזא דמהימנותא, בלא דחילו כלל, דהא מקטרגא אתפרש מנייהו. וכל מאן דאיהו ברזא דמהימנותא, יתיב בסופה. כמה דאוקימנא, דכתיב, כל

ובאותו יום יבא מלך המשיח ויקרא חג האסיף, שיקנס הקדוש ברוך הוא בו הגלות של עמו

ובאותו יום יבא מלך המשיח ויקרא חג האסיף, שיקנס הקדוש ברוך הוא בו הגלות של עמו. זהו שכתוב (ישעיה י"א) והיה ביום ההוא יוסיף ה' שנית ידו לקנות את שאר עמו. ויקרא חג הסכות, שכל שבע הדרגות מכסות על ישראל כמו סכה, ולכן כל ענגי הכבוד הולכים עם ישראל במדבר בזכות אהרן, ולכן ארבעה עשר כבשים ששכל יום.

בספת תשבו שבעת ימים

בספת תשבו שבעת ימים וגו'. מצוה (מ"ה) זו לישב בספה. והרי בארנו, כדי להראות שישראל יושבים בסוד האמונה בלי פחד כלל, שהרי המקטרג נפרד מהם, וכל מי שהוא בסוד האמונה, לאתחזא דישראל יתבי ברזא דמהימנותא, בלא דחילו כלל, דהא מקטרגא אתפרש מנייהו. וכל מאן דאיהו ברזא דמהימנותא, יתיב בסופה. כמה דאוקימנא, דכתיב, כל

זוהר הקדוש - לשון הקודש

יושב בספה, כמו שבארנו, שכתוב כל האזרח בישׂראל יִשְׁבוּ בַסֶּכֶת. מי שהוא בסוד האמונה ומהזרע והשרש של יִשְׂרָאֵל, יִשְׁבוּ בַסֶּכֶת. והסוד הזה נאמר בכמה מקומות.

וְצִרְיָד אָדָם לְשִׁמַּח בְּכָל יוֹם וְיוֹם בְּפָנִים מְאִירוֹת בְּאוֹרְחִים הִלְלוּ שְׁשׁוּרִים עִמּוֹ

בא ראה, בשעה שאדם יושב במדור הזה, צל האמונה, השכינה פורסת את כנפיה עליו מלמעלה, ואברהם וחמשה צדיקים אחרים שמים את מדורם עמו. אמר רבי אבא, אברהם וחמשה צדיקים ודוד המלך שמים מדוריהם עמו. זהו שכתוב, בסכת תִּשְׁבוּ שְׁבַעַת יָמִים. שבעת ימים כתוב, וְלֹא בַשְּׁבַעַת יָמִים. כמו זה כתוב (שמות 28) כי שֵׁשֶׁת יָמִים עָשָׂה ה' אֶת הַשָּׁמַיִם וְגו'. וצריך אדם לְשִׁמַּח בְּכָל יוֹם וְיוֹם בְּפָנִים מְאִירוֹת בְּאוֹרְחִים הִלְלוּ שְׁשׁוּרִים עִמּוֹ.

כְּשֶׁהָיָה נִכְנָס לְסֶפֶה הָיָה שְׂמֵחַ

ואמר רבי אבא, כתוב בסכת תִּשְׁבוּ שְׁבַעַת יָמִים, ואחר כך יִשְׁבוּ בַסֶּכֶת. בראשונה תִּשְׁבוּ, ואחר כך יִשְׁבוּ. אלא הראשון לאורחים, השני לבני העולם. הראשון לאורחים, כמו שרוב המנונא סבא, כְּשֶׁהָיָה נִכְנָס לְסֶפֶה הָיָה שְׂמֵחַ, ועומד על פתח הספה מבחוץ ואומר: נוֹמֵן לְאוֹרְחִים. מסדר (דוד) את השלחן, ועומד על רגליו, ומברך ואומר: בַּסֶּכֶת תִּשְׁבוּ שְׁבַעַת יָמִים. שְׁבוּ אוֹרְחִים עֲלֵינוּ, וְאוֹשְׁפֵינֵי.

זוהר הקדוש ארמית

האזרח בישׂראל יִשְׁבוּ בַסֶּכֶת. מאן דאיהו ברזא דמהימנותא, ומזרעא ושרשא דישׂראל, יִשְׁבוּ בַסֶּכֶת. ורזא דא אתמר בכמה דוכתי.

בוהר פרשת אמור (ק"ג):

תא חזי, בשעתא דבר נש יתיב במדורא דא, צלא דמהימנותא, שכינתא פרסא גדפקא עליה מלעילא, ואברהם וחמשה צדיקיא אחרינין שויין מדוריהון עמיה. אמר רבי אבא, אברהם וחמשה צדיקיא, ודוד מלכא, שויין מדוריהון עמיה. הדיא הוא דכתיב, בַּסֶּכֶת תִּשְׁבוּ שְׁבַעַת יָמִים. שבעת ימים. ולא בשבעת ימים. כגוונא דא כתיב, (שמות 28) כי שֵׁשֶׁת יָמִים עָשָׂה ה' אֶת הַשָּׁמַיִם וְגו'. ובעי בר נש למחדי בכל יומא ויומא, באנפין נהירין, באושפיזין אלין דשריין עמיה.

ואמר רבי אבא, כתיב בַּסֶּכֶת תִּשְׁבוּ שְׁבַעַת יָמִים, ולבתר יִשְׁבוּ בַסֶּכֶת. בקדמיתא תִּשְׁבוּ, ולבתר יִשְׁבוּ. אלא, קדמאה

לאושפיזי. תנינא, לבני עלמא. קדמאה לאושפיזי, כי הא דרב המנונא סבא, כד הוה עייל לסוכה הוה חדי, וקאים על פתחא לסוכה מלגאו, ואמר נוֹמֵן לְאוֹשְׁפֵינֵי. מסדר (כ"א נסדר) פתורא, וקאים על רגלוהי, ומברך, ואומר בַּסֶּכֶת תִּשְׁבוּ שְׁבַעַת יָמִים. תיבו אושפיזין עלאין, תיבו. תיבו אושפיזי מהימנותא, תיבו. ארים (ס"א אסחי) דויל, וחדיל, ואמר זכאה

זוהר הקדוש - לשון הקודש

שָׁבוּ. שָׁבוּ אוֹרְחֵי הָאָמוּנָה, שָׁבוּ. הַרִים (רמח) יִדְּוּ וְשָׁמַח, וְאָמַר: אֲשֶׁרֵי חֲלָקְנוּ, אֲשֶׁרֵי חֲלָקְמָם שֶׁל יִשְׂרָאֵל, שִׁכְתוּב (דברים לב) כִּי חֲלַק ה' עִמּוֹ וְגו'. וְהָיָה יוֹשֵׁב.

עֲנֵנוּ שֶׁל אֶהְרֵן

בַּסֶּפֶת תִּשְׁבוּ חֶסֶד, וְזֶה עֲנֵן אֶחָד שֶׁכִּלְמָם קְשׁוּרִים בּוֹ, שִׁכְתוּב כִּי עֲנֵן ה' עֲלֵיהֶם יוֹמָם. וְכַתוּב וּבַעֲמֹד עֲנֵן אֶתְּהָ הַלֵּךְ לַפְנֵיהֶם יוֹמָם. וְהוּ עֲנֵנוּ שֶׁל אֶהְרֵן, שִׁנְקָרָא יוֹמָם, שִׁכְתוּב (תהלים מב) יוֹמָם יִצְוֶה ה' חֶסֶדוֹ. עֲנֵן אֶחָד נוֹטֵל עִמּוֹ חֲמִשָּׁה אַחֲרָיִם, וְהֵם שִׁשָּׁה. וְעֲנֵן אַחֵר, שִׁכְתוּב וּבַעֲמֹד אֵשׁ לְיִלְהָ, זֶה הָאִיר לְיִשְׂרָאֵל מֵהָאֹר שֶׁל אוֹתָם הַשִּׁשָּׁה.

זְכַרְתִּי לָךְ חֶסֶד גְּעוּרֶיךָ

רַבִּי אֶלְעָזָר פְּתַח, כֹּה אָמַר ה' זְכַרְתִּי לָךְ חֶסֶד גְּעוּרֶיךָ וְגו'. הַפְּסוּק הַזֶּה נֹאמַר עַל כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל בְּשַׁעַר שְׁהִיְתָה הוֹלְכֶת בְּמִדְבָּר עִם יִשְׂרָאֵל. זְכַרְתִּי לָךְ חֶסֶד - וְזֶה עֲנֵנוּ שֶׁל אֶהְרֵן שְׁנוּסַע עִם חֲמִשָּׁה אַחֲרָיִם שִׁנְקָשְׁרוּ עֲלֶיךָ וּמְאִירִים עֲלֶיךָ. אֶהְבֶּת כְּלוּלְתֶיךָ - שִׁנְתַּקְנֵנוּ לָךְ (וּבְכֵם נִתְקַנְנוּ בָּךְ) וְעֲטָרוּ אוֹתְךָ, וְהִתְקִינוּ אוֹתְךָ כְּמוֹ כֶּלֶה שֶׁעוֹנֶדֶת אֶת תְּכֵשִׁיטָהּ. וְכֵן כֶּף לְמָה? בְּשִׁבִיל לְכַתֵּךְ אַחֲרֵי כִּמְדָבֵר בְּאַרְצָן לֹא זְרוּעָה.

צֶל הָאָמוּנָה

בֵּא רְאֵה, בְּשַׁעַר שְׁאָרָם יוֹשֵׁב בְּמִדְוֹר הַזֶּה, צֶל הָאָמוּנָה, הַשְּׂכִינָה פּוֹרְסֶת אֶת כְּנֻפֶיהָ עֲלָיו מְלַמְעֵלָה, וְאַבְרָהָם וְחֲמִשָּׁה צְדִיקִים אַחֲרָיִם שְׁמִים

זוהר הקדוש ארמית

חֻלְקָנָא, וְכָפָה חוּלְקִיהוֹן דִּישְׂרָאֵל, דְּכַתְיִב, (דברים לב) כִּי חֲלַק יי' עִמּוֹ וְגו', וְהָיָה יְתִיב.

פרשת אמור (דף קג ע"ב)

בַּסֶּפֶת תִּשְׁבוּ (ויקרא כ"ג) חֶסֶד, וְדָא עֲנָא חֶד, דְּכִלְהוּ קְשִׁירִין בֵּיה. דְּכַתְיִב, כִּי עֲנֵן יי' עֲלֵיהֶם יוֹמָם. וְכַתְיִב (במדבר יד) וּבַעֲמֹד עֲנֵן אֶתְּהָ הוֹלֵךְ לַפְנֵיהֶם יוֹמָם. דָּא הוּא עֲנָא דְאֶהְרֵן, דְּאֶקְרִי יוֹמָם, דְּכַתְיִב, (תהלים מב) יוֹמָם יִצְוֶה יי' חֶסֶדוֹ. עֲנָא חֶד, נְטִיל עֲמִיָּה חֲמֵשׁ אַחֲרֵינִין, וְאֵינִין שִׁית. וְעֲנָא אַחֲרָא, דְּכַתְיִב וּבַעֲמֹד אֵשׁ לְיִלְהָ, דָּא נְהָרָא לְהוּ לְיִשְׂרָאֵל, מְנַהִירוּ דְאֵינִין שִׁית.

רַבִּי אֶלְעָזָר פְּתַח (ואמר), (ירמיה ב) כֹּה אָמַר יי' זְכַרְתִּי לָךְ חֶסֶד גְּעוּרֶיךָ וְגו'. הָאִי קָרָא עַל כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל אֶתְמַר, בְּשַׁעַתָּא דְהוֹת אֲזֵלָא בְּמִדְבָּרָא עִמְהוֹן דִּישְׂרָאֵל. זְכַרְתִּי לָךְ חֶסֶד: דָּא עֲנָא דְאֶהְרֵן, דְּנִטְלָא בְּחֲמֵשׁ אַחֲרֵינִין, דְּאֶתְקָשְׁרוּ עֲלֶיךָ, וְנַהִירוּ עֲלֶיךָ. אֶהְבֶּת כְּלוּלְתֶיךָ, דְּאֶשְׁתְּכַלְלוּ לָךְ, (ס"א וְכִלְהוּ אֶשְׁתְּכַלְלוּ לָךְ) וְאֶעֱטָרוּ לָךְ, וְאֶתְקִינֵנוּ לָךְ כְּכִלְהָ דְתַעֲדֵי תְכֵשִׁיטָהּ. וְכֵן כֶּף לְמָה. בְּגִין לְכַתֵּךְ אַחֲרֵי כִּמְדָבֵר בְּאַרְצָן לֹא זְרוּעָה.

תָּא חֲזִי, בְּשַׁעַתָּא דְכַר נֵשׁ יְתִיב בְּמִדְוֹרָא דָּא, צֶלָא דְמַהִימְנוּתָא, שְׂכִינְתָּא פְּרָסָא גְדַפְתָּא עֲלֵיהָ מְלַעֲיָלָא, וְאַבְרָהָם וְחֲמִשָּׁה צְדִיקֵיָא אַחֲרֵינִין שְׁוִיִן מְדוּרֵיהוֹן עִמֵּיהָ. אָמַר רַבִּי אַבְבָּא,

זוהר הקדוש - לשון הקודש

זוהר הקדוש ארמית

את מדורם עמו. אמר רבי אבא, אברהם וחמשה צדיקים ודוד המלך שמים מדוריהם עמו. זהו שכתוב, בסכת תשבו שבעת ימים. שבעת ימים כתוב, ולא בשבעת ימים. כמו זה כתוב (שמות לא) כי ששת ימים עשה ה' את השמים וגו'. וצריך אדם לשמח בכל יום ויום בפנים מאירות באורחים הללו ששורים עמו.

אורחים עליונים

ואמר רבי אבא, כתוב בסכת תשבו שבעת ימים, ואחר כך ישבו בסכת. בראשונה תשבו, ואחר כך ישבו. אלא הראשון לאורחים, השני לבני העולם. הראשון לאורחים, כמו שרוב המנונא סבא, כשהיה נכנס לספה היה שמת, ועומד על פתח הספה מבחוץ ואומר: נזמן לאורחים. מסדר (סדר) את השלחן, ועומד על רגליו, ומברך ואומר: בפסות תשבו שבעת ימים. שבו אורחים עליונים, שבו. שבו אורחי האמונה, שבו. הרים (רמז) ידיו ושמת, ואמר: אשרי חלקנו, אשרי חלקם של ישראל, שכתוב (דברים לב) כי חלק ה' עמו וגו'. והיה יושב.

שמת העניים

השני - לבני העולם, שמו שיש לו חלק בעם ובארץ הקדושה, יושב בצל האמונה, לקבל את האורחים, לשמח בעולם הזה ובעולם הבא, וצריך לשמח את העניים. מה הפעם? משום שהחלק של אותם אורחים שזמן, הוא לעניים.

אברהם וחמשה צדיקייא, ודוד מלכא, שוין מדוריהון עמיה. הדא הוא דכתיב, בסכות תשבו שבעת ימים. שבעת ימים כתיב, ולא בשבעת ימים. כגוונא דא כתיב, (שמות לא) כי ששת ימים עשה יי את השמים וגו'. ובעי בר נש למחדי בכל יומא ויומא, באפין נהירין, באושפיזין אלין דשרין עמיה.

ואמר רבי אבא, כתיב בסכות תשבו שבעת ימים, ולכתר ישבו בסכות. בקדמיתא תשבו, ולכתר ישבו. אלא, קדמאה לאושפיזי. תניינא, לבני עלמא. קדמאה לאושפיזי, כי הא דרב המנונא סבא, כד הוה עייל לסופה הוה חדי, וקאים על פתחא לסופה מלגא, ואמר נזמן לאושפיזין. מסדר (כ"א נסדר) פתורא, וקאים על רגלוהי, ומברך, ואומר בפסות תשבו שבעת ימים. תיבו אושפיזין עלאין, תיבו. תיבו אושפיזי מהימנותא, תיבו. ארים (ס"א אחי) ידוי, וחדוי, ואמר זכאה חולקנא, זכאה חולקיהון דישראל, דכתיב, (דברים לב) כי חלק יי עמו וגו', והוה יתיב.

תניינא, לבני עלמא, דמאן (דף ק"ד ע"א) דאית ליה חולקא בעמא ובארעא קדישא, יתיב בצלא דמהימנותא, לקבלא אושפיזין, למחדי בהאי עלמא ובעלמא דאתי ובעי למחדי

זוהר הקדוש - לשון הקודש

זוהר הקדוש ארמית

למסכני. מאי טעמא. בגין דחולקא דאינון אושפיזין דזמין דמסכני הוא. וההוא דיתבי בצלא דא דמהימנותא, וזמין אושפיזין אלין עלאין, אושפיזי מהימנותא, ולא יהיב לון חולקיהון, כלהו קיימי מגייה, ואמרי (משלי כג) אל תלחם את לחם רע עין וגו', אשתכח דההוא פתורא דתקין, דיליה הוא, ולא דקודשא בריה הוא, עליה כתיב (מלאכי ב) וזריתי פֶּרֶשׁ על פְּנִיכֶם וגו', פֶּרֶשׁ חֲגִיכֶם, ולא חגי. ווי ליה לההוא בר נש, בשעתא דאלין אושפיזי מהימנותא קיימי מפתוריה.

ואמר רבי אבא, אברהם, כל יומי הוה קאים בפֶּרֶשׁת אורחין, לזמנא אושפיזין, ולתקנא לון פתורי, השתא, דזמנין ליה, ולכלהו צדיקייא, ולדוד מלכא, ולא יִהְיֶין לון חולקיהון, אברהם קאים מפתורא, וקרי, (במדבר טז) סורו נא מעל אהלי האנשים הרשעים האלה. וכלהו סלקין אבתריה. יצחק אמר, (משלי יג) ובטן רשעים תחסר. יעקב

דוד מלכא אמר, (חסר כאן) ואשלים דינו, דכתיב, (שמואל א כה) ויהי כעשרת הימים ויגוף יי' את נבל וימת. מאי קא מירי. בגין דדוד שאל לנבל, ואחעביד ליה אושפיזא, ולא בעא.

ואתו שיישב בצל הזה של האמונה, ומזמין את האורחים העליונים הללו, אורחי האמונה, ולא נותן להם חלקם, כלם קמים ממנו ואומרים: (משלי כג) אל תלחם את לחם רע עין וגו'. נמצא שאותו שֶׁלַחַן שֶׁתִּקֵּן - שֶׁלוֹ הוּא, וְלֹא שֶׁל הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא. עָלָיו פְּתוּב (מלאכי ב) וזריתי פֶּרֶשׁ על פְּנִיכֶם וגו', פֶּרֶשׁ חֲגִיכֶם, וְלֹא חֲגִי. אוי לוֹ לְאוֹתוֹ אֲדָם בְּשַׁעֲהַ שְׂאוּרְחֵי הָאֱמוּנָה הַלְלוּ קָמִים מִשְׁלַחְנוּ.

גנותו של מי שלא נותן להם את חלקם

ואמר רבי אבא, אברהם, כל ימיו היה עומד בפֶּרֶשׁת דרכים לזמן אורחים ולסדר להם שלחנות. עכשו שמזמינים אותו ואת כל הצדיקים ואת דוד המלך ואין נותנים להם את חלקם, אברהם עומד מהשלחן וקורא: (במדבר טז) סורו נא מעל אהלי האנשים הרשעים האלה. וכלם עולים אחריו. יצחק אמר, (משלי יג) ובטן רשעים תחסר. יעקב אמר, (שם כג) פתך אכלת תקיאנה. ושאר כל הצדיקים אומרים, (ישעיה כח) פי כל שלחנות מלאו קיא צאה בלי מקום.

ויגף ה' את נבל וימת

דוד המלך אמר, והשלים דינו, שכתוב (שמואל א-א כה) ויהי כעשרת הימים ויגוף ה' את נבל וימת. מה זה אומר? משום שדוד שאל מנבל קיא צאה בלי מקום.

דוד מלכא אמר, (חסר כאן) ואשלים דינו, דכתיב, (שמואל א כה) ויהי כעשרת הימים ויגוף יי' את נבל וימת. מאי קא מירי. בגין דדוד שאל לנבל, ואחעביד ליה אושפיזא, ולא בעא.

זוהר הקדוש - לשון הקודש

זוהר הקדוש ארמית

ונעשה לו אורת, ולא רצה. וזה הזמין אותו, ולא נתן לו חלק. ובאותם עשרה ימים שדוד המלך דן את העולם, נדון עליו אותו אדם שהשלים לו רע יותר מנבל.

ודא זמין ליה, ולא יחב ליה חולקא, ובאינון עשרה יומין דדוד מלכא דאין עלמא, אתדן עליה ההוא בר נש דאשלים ליה ביש יתיר מנבל.

מעלת המשמח את האורחים

אמר רבי אלעזר, (משום כך) אין התורה ממריחה על אדם יותר, אלא כמו שהוא יכול, שכתוב (דברים טז) איש כמתנת ידו וגו'. ולא יאמר אדם אכל ואשבע ואשתה בראשונה, ומה שישאר אתן לעניים. אלא ראשית הכל הוא של האורחים. ואם שמח את האורחים והשקה אותם, הקדוש ברוך הוא שמח עמו, ואברהם קורא עליו, (ישעיה נח) אז תתענג על ה' וגו'. ויצחק קורא עליו, (שם נד) כל כלי יוצר עליך לא יצלה. אמר רבי שמעון, את זה דוד המלך אמר אותו, משום שכל כלי הזין של המלך והקרבות של המלך נפקדו ביד דוד. אבל יצחק אמר, (תהלים קב) גבור בארץ יהיה זרעו וגו', הון ועשר וגו'. יעקב אמר, (ישעיה נח) אז יבקע כשחר אורף וגו'. שאר הצדיקים אומרים, (שם) ונחף ה' תמיד והשביע וגו'. דוד המלך אמר, (שם נד) כל כלי יוצר עליך לא יצלה, שהרי הוא נפקד על כל כלי הזין של העולם. אשרי חלקו של האדם שזוכה לכל זה. אשרי חלקם של הצדיקים בעולם הזה ובעולם הבא, עליהם כתוב (שם ט) ועמך כלם צדיקים וגו'.

אמר רבי אלעזר (בגין כך) אורייתא לא אטרח עליה דבר נש יתיר, אלא כמה דיכיל, דכתיב, (דברים טז) איש כמתנת ידו וגו'. ולא לימא איניש אכול ואשבע וארווי בקדמיתא, ומה דישתאר אתן למסכני, אלא רישא דכלא דאושפיזין הוא, ואי תדי לאושפיזין וריו לזן, קדשא ברין הוא תדי עמיה, ואברהם קרי עליה, (ישעיה נח) אז תתענג על יי' וגו'. ויצחק קארי עליה, (ישעיה נד) כל כלי יוצר עליך לא יצלה. אמר רבי שמעון, האי, דוד מלכא אמר ליה, בגין דכל זייגין דמלכא, וקרבין דמלכא, בידי דדוד אתפקדו, אבל יצחק קאמר, (תהלים קב) גבור בארץ יהיה זרעו וגו', הון ועשר וגו'. יעקב אמר, (ישעיה נח) אז יבקע כשחר אורף וגו', שאר צדיקייא אמרי, (ישעיה נח) ונחף יי' תמיד והשביע וגו', דוד מלכא אמר, (ישעיה נד) כל כלי יוצר עליך לא יצלה, דהא הוא על כל זייגין עלמא אתפקדו. זכאה חולקיה דבר נש, דככי לכל האי. זכאה חולקיהון דצדיקייא, בעלמא דין, ובעלמא דאתי, עליהו כתיב (ישעיה ט) ועמך כלם צדיקים וגו'.

זוהר הקדוש ארמית

זוהר פרשת פנחס דף קנח ע"ב
ובחמשה עשר יום וגו' (במדבר כט). **רבי אבא פתח**, (בראשית ח) ותנח התבה בחדש השביעי וגו'. תא חזי, כל הני יומין, אזלת אימא על בנייא, בגין דלא ישלוט סטרא אחרא עלייהו, ובגין לשזבא לון. כיון דאשתזיבו בנהא, והא יתבין בסכות, מתגטרין בנטורא. יומא קדמאה, ויומא תנינא, פקדת לון לישראל, למעבד סעודתא למגנן דשאר עמין, ואיהי לא שריא תמן. ביומא תליתאה, דאיהו י"ז לחדש, שריאת למשרי עלייהו. הקדא הוא דכתיב, ותנח התבה בחדש השביעי בשבעה עשר יום לחדש על הרי אררט, טורין דכל לורטין ומרדין שראן בגווייהו.

אמר רבי אלעזר, יומא קדמאה דחג, לא שריא עלייהו, ולא יומא תנינא, אלא יומא תליתאה, דאוסף וגרע שריא עלייהו, אוסף אתון, וגרע קרבנין. דכתיב עשתי עשר וגו'. והכי אתחזי לרע עין, בגין דיומא קדמאה ויומא תנינא חדוה דבנהא, ואינן מפלגי עדאן לון. מיומא תליתאה

ולתלאה, דאיהי שריא עלייהו, מה כתיב. (בראשית ח) והמים היו הלוך וחסור עד החדש העשירי בעשירי באחד לחדש נראו ראשי ההרים. (דף ר"ט ע"א) והמים היו הלוך וחסור, אלין קרבנין, דאזלין ומתמעטין. וכמה דאינן מתמעטין, הכי נמי אתמעט טובא דלהון.

זוהר הקדוש - לשון הקודש

ותנח התבה בחדש השביעי בשבעה עשר יום לחדש על הרי אררט

ובחמשה עשר יום וגו' (במדבר כט). **רבי אבא פתח**, (בראשית ח) ותנח התבה בחדש השביעי וגו'. בא וראה, כל אלו הימים הולכת אמא על הפנים כדי שלא ישלט הצד האחר עליהם ובכדי להציל אותם. כיון שנצלו בניה והרי יושבים בסכות, שמורים בשמירה, יום ראשון ויום שני צותה להם לישראל לעשות סעודה לממני שאר העמים, והיא לא שורה שם. ביום שלישי, שהוא י"ז לחדש, מתחילה לשרות עליהם. זהו שכתוב ותנח התבה בחדש השביעי בשבעה עשר יום לחדש על הרי אררט. הרים שכל קללות ויפורים שרויים בתוכם.

והמים היו הלוך וחסור

אמר רבי אלעזר, יום ראשון של חג לא שורה עליהם, ולא יום שני, אלא יום שלישי, שמוסף וגרע שורה עליהם. מוסף אותיות וגרע קרבנות, שכתוב עשתי עשר וגו'. וכך ראוי לרע עין, מפני שיום ראשון ויום שני שמחת בניה, והם מחלקים שללם להם. מיום שלישי והלאה, שהיא שורה עליהם, מה כתוב? (שם) והמים היו הלוך וחסור עד החדש העשירי בעשירי באחד לחדש נראו ראשי ההרים. והמים היו הלוך וחסור - אלו הקרבנות שהולכים ומתמעטים. וכמו שהם מתמעטים, כך גם מתמעט הטוב שלהם.

ולתלאה, דאיהי שריא עלייהו, מה כתיב. (בראשית ח) והמים היו הלוך וחסור עד החדש העשירי בעשירי באחד לחדש נראו ראשי ההרים. (דף ר"ט ע"א) והמים היו הלוך וחסור, אלין קרבנין, דאזלין ומתמעטין. וכמה דאינן מתמעטין, הכי נמי אתמעט טובא דלהון.

זוהר הקדוש - לשון הקודש

זוהר הקדוש ארמית

אמר רבי שמעון, אלעזר, בא וראה, מיום שני מתחילים המים להראות. כיון שהתחילו המים - מיום שלישי היא שורה עליהם, ואלו המים לא היו יודעים הפבלים (בבל) מדוע רשומים כאן, שהרי הטוב של ישראל אינו במקום המעוט, אלא במקום הרבוי. ומפני שאלו המים שרשומים כאן מתמעטים, בא הפסוק להשמיענו, שפתיב והמים, אלו שידועים בימי החג, אלו שרשומים תוך הקרבנות, שהם הרי קללות, היו הלוך וחסור הטוב שלהם. ומשיכה שנמשכת עליהם היו הלוך וחסור. ומפני שאלו המים שלהם הוא, לא מתחברות אותיות, שלא יתחבר הטוב שלהם אלא מעט מעט.

ודרשי ה' לא יחסרו כל טוב

אבל לישראל, שהם מהקדוש ברוך הוא, מה פתוב? (תהלים לד) ודרשי ה' לא יחסרו כל טוב. ראש הפסוק - כפירים רשו ורעבו - אלו הממנים של שאר העמים. ודרשי ה' - אלו ישראל - לא יחסרו כל טוב. אלו הולכים ועולים למעלה למעלה. ומשום כך הטוב שלהם, שהם מים, היו הלוך וחסור, עד החדש העשירי, זה מבת, שהרי אז ימי הרעה הם, ומתעוררת אותה רעה ומתחזקת, והפלה הקדושה לא מאירה מתוך השמש. אז נראו ראשי ההרים, אלו הם הרי החשך, הרי הקללות נראים ומתחזקים ועושים רעות בעולם.

אמר רבי שמעון, אלעזר, תא חזי, מיומא תניינא שריאו מיא לאתחזאה, כיון דשריאו מיא, מיומא תליתאה איהי שרת עליהו, ואינון מים לא הוו ידעי בבלאי (ס"א בבולא), אמאי רשימין הכא, דהא טובא דישראל לא הוי באתר דמעוטא, אלא באתר דרבויא. ובגין דאלין מיין דרשימין הכא אתמעטין, אתי קרא לאשמעינן דכתיב, והמים אינון דידיעין ביומי דחג, אינון דרשימין גו קרבנין, דאינון טורי לוטין, היו הלוך וחסור טובא דלהון, ונגידו דאנגיד עליהו, היו הלוך וחסור, ובגין דאינון מים דלהון הוא, לא אתחברין אתונון, דלא יתחבר טובא דלהון, אלא זעיר זעיר.

אבל לישראל, דאינון מקדשא בריך הוא, מה כתיב. (תהלים לד) ודרשי יי לא יחסרו כל טוב. רישיה דקרא, כפירים רשו ורעבו, אלין ממנן דשאר עמין. ודרשי יי אלין ישראל, לא יחסרו כל טוב, אלין אזלין ואסתלקו לעילא לעילא. ובגין כך, טובא דלהון דאינון מים, היו הלוך וחסור. עד החדש העשירי. דא טבת, דהא כדין ימי הרעה הוו, ואתערת ההיא רעה ואתתקפת, וכלה קדישא לא אנהירת מגו שמשא, כדין נראו ראשי ההרים, אלין אינון הרי חשוכא, טריין דלוטין ואתתקפו, ועבדין בישין בעלמא.

זוהר הקדוש - לשון הקודש

שבעים פרים כנגד שבעים ממונים ששולטים על שבעים עמים
 בימים אלו אשה בזה העולם, שהרי אז אלו
 האשים אוכלים חלקם. שבעים פרים אלו
 הם כנגד שבעים ממונים ששולטים על שבעים
 עמים, ועולים ביום ראשון, ויורדים בכל יום ויום,
 ונקראים פרים מנגחים בימים שלהם. אולם
 ארבעה עשר, שנים בכל יום הם י"ד יהו"ה. יד
 ששולטת עליהם תדיר, בכל יום ויום. כבשים בני
 שנה, המגן שלהם ח"ן.

אין בימי השנה שמחה כאלו הימים

ואם תאמר, אם כך, רע עין אנו אצלם - כן, שהרי
 כתוב (משלי כה) כי גחלים אתה חתה על
 ראשו. אבל אנחנו לא נותנים אלא בשמחה, שאין
 בימי השנה שמחה כאלו הימים. ומפני שאנחנו
 נותנים בטוב לב ובשמחה של רצון - מתהפך
 עליהם גחלים על ראשיהם, גחלים לזהטות של
 השמחה שלנו עושות להם רע. י"ד (ה), ע, וח"ן,
 כך עולים בחשבון שלהם.

אם רעב שנאך האכלהו לחם

וכל זה אם תאמר מי נתן לנו להקריב עליהם,
 ואולי הם לא רוצים את כל זה? אלא אין
 שמחה לכל אלו הממונים בכל אלו התורים,
 האילים, והכבשים כאלו, בשעה שישאל נתנו
 להם סעודות אלו. ועם כל זה לא קרב הכל אלא
 להקדוש ברוך הוא בלבדו, והם מתקרבים שם
 והוא מחלק להם. ועל זה כתוב, (שם) אם רעב
 שנאך האכלהו לחם - אלו הם קרבנות החג. ואם

זוהר הקדוש ארמית

ביומין אליו, אשה בהאי
 עולה, דהא כדן הני אשים
 אכלי חולקיהון. שבעים פרים
 אליו, אינון לקבל שבעים
 ממנו, דשלטו על שבעין עמין.
 וסלקין ביומא קדמאה, ונחתי
 בכל יומא ויומא, ואקרון פרים
 מנגחין ביומין דלהון. אולם,
 ארביסר, תרין בכל יומא אינון
 י"ד יהו"ה. ידא דשליטא
 עליהו תדיר, בכל יומא
 ויומא. אמרין בני שנה, מגיניא
 דלהון ח"ן.

ואי תימא אי הכי, רע עין
 הוינו לגבייהו. אין, דהא
 כתיב, (משלי כה) כי גחלים אתה
 חתה על ראשו. אבל אנו לא
 יתבינון אלא בחדוותא, דלית
 ביומי שתא, חדוותא, כאלין
 יומין. ובגין דאנו יתבינו בטוב
 לבא, ובחדוותא דרעוותא,
 אתהפך עליהו גחלים על
 רישיהון, גומרין מלהטן.
 דחדוותא דילן, עבדי לון ביש.
 י"ד, (ס"א ה) ע, וחץ. כך סלקין
 בחושבנא דילהון.

וכל דא אי תימא מאן יהיב לן
 לאקרבא עליהו, דלמא אינון
 לא בעאן כל דא. אלא לית
 חדוה לכול אינון ממנו, בכל
 אינון תורים אילים ואמרין
 כהני, בשעתא דישאל יתבי
 לון סעודתין אליו. ועם כל דא
 לא מתקרבו כלא, אלא לקודשא בריך הוא בלחודו, ואינון מתקרבי תמן, ואיהו פליג לון.

זוהר הקדוש - לשון הקודש

צָמָא הַשְּׁקָהוּ מַיִם - אֵלוּ מַיִם שְׂרִשׁוּמַיִם כָּאֵן בְּיַמֵּי
הַחֲגוּ, וּבַיּוֹם שְׁנִי, וּבַיּוֹם שְׁשִׁי וּשְׁבִיעִי, וְסִימָן - (שיר
השירים ח) בּו"ז יְבוּזוּ לוֹ.

מִיָּם אֲשֶׁר מְנַסְכִּים יִשְׂרָאֵל בְּשִׂמְחָה וּבְאַהֲבַת הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
מַיִם רַבִּים לֹא יוּכְלוּ לְכַבּוֹת אֶת הָאֱהָבָה - אֵלוּ
הֵם מַיִם אֲשֶׁר מְנַסְכִּים יִשְׂרָאֵל בְּשִׂמְחָה
וּבְאַהֲבַת הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, שְׁכַתוּב (ישעיה יב)
וּשְׂאֲבָתָם מַיִם בְּשִׁשׁוֹן, וּנְהָרוֹת לֹא יִשְׁטַפּוּהָ -
אֵלוּ הֵם נְהָרוֹת אֶפְרַסְמוֹן טְהוֹר, שְׂכַלְסֵם דְּבוּקִים
וּמְתַקְשָׁרִים בְּאַהֲבָה זו. אִם יִתֵּן אִישׁ אֶת כָּל הוֹן
בֵּיתוֹ בְּאַהֲבָה בּוֹז יְבוּזוּ - זֶה סְמָאֵל, בְּאַהֲבַת
יִשְׂרָאֵל, לְהִיּוֹת לוֹ חֶלֶק אִתָּם בְּאֵלוּ הַמַּיִם
שְׂרִשׁוּמַיִם כָּאֵן בְּפִרְשָׁה, שְׁכַתוּב אִם יִתֵּן אִישׁ
אֶת כָּל הוֹן בֵּיתוֹ בְּאַהֲבָה בּוֹז יְבוּזוּ, סִימָן שֶׁל
אֵלוּ הַמַּיִם בּו"ז - יְבוּזוּ לוֹ וְדָאֵי, שְׁהָרֵי כָּלֵם
נְחֻשִׁימִים אֲצִלְנוּ חֲרַשׁ נִשְׁבֵּר, שְׂאִין לוֹ תַקְנָה
לְעוֹלָמַיִם.

אִין לָהֶם תַּקּוֹן אַתְּנוּ וְלֹא לְעוֹלָמַיִם

הַמַּיִם שְׂלָהֶם נַחֲלָקִים בְּיַמֵּי בּו"ז. נִשְׂאָרוּ שְׂאָר
יַמִּים, שְׂהֵם ג' ד' ה' (נוטריקון) חֲמִישִׁי רְבִיעִי
שְׁלִישִׁי, וְסִימָן - (ישעיה מח) חֲר"שׁ אֶת חֲרַשִּׁי
[ה]אֲדָמָה, וְאִין לָהֶם תַּקּוֹן אַתְּנוּ וְלֹא לְעוֹלָמַיִם. וְאִם
תֹּאמַר, בּוֹז יְבוּזוּ לוֹ כְּתוּב שָׁם, (תהלים כב) כִּי לֹא כִזָּה
וְלֹא שִׁקֵּץ עֲנוּת.

זוהר הקדוש ארמית

וְעַל דָּא כְּתִיב, (משלי כה) אִם רָעִב
שִׁנְאָד הֶאֱכִלְהוּ לְחֶם, אֵלִין
אֵינּוֹן קָרְבָּנֵין דְּחַג. וְאִם צָמָא
הַשְּׁקָהוּ מַיִם, אֵלִין מַיִם
דְּרִשְׁמִין הֶכָא בְּיַמֵּי דְּחַג.
וּבְיֹמָא תְּנִינָא, וּבְיֹמָא
שְׁתִּיתָאָה וּשְׁבִיעָאָה, וְסִימָן (שיר
השירים ח) בּו"ז יְבוּזוּ לוֹ.

מַיִם רַבִּים לֹא יוּכְלוּ לְכַבּוֹת
אֶת הָאֱהָבָה, אֵלִין אֵינּוֹן מַיִם,
דִּי מְנַסְכֵי יִשְׂרָאֵל, בְּחֲדוּהָ
וּבְרַחֲמֵי דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא,
דְּכַתִּיב, (ישעיה יב) וּשְׂאֲבָתָם
מַיִם בְּשִׁשׁוֹן. וּנְהָרוֹת לֹא
יִשְׁטַפּוּהָ, אֵלִין אֵינּוֹן נְהָרֵי
דְּאֶפְרַסְמוֹנָא דְכִיָּא, דְּכִלְהוּ
דְּבָקִי וּמְתַקְשָׁרֵי בְּרַחֲמֵי דָא.
אִם יִתֵּן אִישׁ אֶת כָּל הוֹן
בֵּיתוֹ בְּאַהֲבָה בּוֹז יְבוּזוּ, דָּא
סְמָאֵל, בְּאַהֲבָה דִּישְׂרָאֵל,
לְמַהֲרֵי לִיָּה חוּלְקָא בְּהַדְרִיָּהוּ,
בְּאֵינּוֹן מַיִם דְּרִשְׁמִין הֶכָא
בְּפִרְשָׁתָא, דְּכַתִּיב אִם יִתֵּן
אִישׁ אֶת כָּל הוֹן בֵּיתוֹ
בְּאַהֲבָה בּוֹז יְבוּזוּ, סִימָנָא
דְּאֵינּוֹן מַיִם בּו"ז, יְבוּזוּ לוֹ
וְדָאֵי, דְּהָא כִלְהוּ אַתְחַשִּׁיבוּ
לְגַבְזָן, חֲרַשׁ נִשְׁבֵּר, דְּלִית לִיָּה
תַקְנָה לְעוֹלָמִין.

מַיִם דְּלוֹן אַתְפְּלִיגוּ בְּיַמֵּין

בּו"ז, אֲשֶׁתְּאָרוּ שְׂאָר יַמִּין, דְּאֵינּוֹן ג' ד' ה' (נוטריקון) חֲמִישִׁי רְבִיעִי שְׁלִישִׁי, וְסִימָן, (ישעיה מח)
חֲר"שׁ אֶת חֲרַשִּׁי [ה]אֲדָמָה, וְלִית לוֹן תַּקּוּנָא בְּהַדְרָן, וְלֹא לְעוֹלָמִין. וְאִי תִמָּא בּוֹז יְבוּזוּ לוֹ
כְּתִיב. הֵתֵם (תהלים כב) כִּי לֹא כִזָּה וְלֹא שִׁקֵּץ עֲנוּת.

זוהר הקדוש - לשון הקודש

רשום הימים מתחיל ביום שני

יום ראשון מה עושה לו? אלא לא נקרא ראשון ולא נקרא אחד, אלא חמשה עשר סתם, בלי רשום כלל. אבל התחלת רשום הימים מיום שני הוא. וכך ראוי, מפני שאין טוב בשני, ומשום כך לא רשום ראשון ולא אחד כלל, והוא בסתם, ומתחיל רשום הימים ביום שני. ונחלקו מים בכו"ז, ונשארו בימי חר"ש, כמו שנאמר, והכל כמו שצריך.

ביום השמיני עצרת תהיה לכם

אשרי חלקם של ישראל שיודעים להכנס לתוך מח האגוז, וכדי להכנס לתוך המח משברים קלפות אלו ונכנסים. מה כתוב לאחר כל זה? ביום השמיני עצרת תהיה לכם. לאחר ששברו כל אלו הקלפות, ושברו כמה חתיכות, וכמה נחשים הרגו, וכמה עקרבים שהיו להם באלו הרי החשך, עד שמצאו מקום ישוב ועיר קדושה מקפת חומות סביב סביב - אז נכנסים אצלה, לעשות מנוחה שם ולשמח בה. והרי בארנו הדבר. וזהו עצרת, אסיפה, מקום שנאסף הכל אצלה. תהיה לכם, ולא לאחר, לשמח אתם באדונכם, והוא אתכם. ועל כן כתוב, (תהלים לב) שמחו בה' וגילו צדיקים והרנינו כל ישרי לב.

שבעת ימי חג המצות לעמת שבעת ימי סכות

את חג המצות תשמור - זהו מקום שנקרא שמור.

זוהר הקדוש ארמית

יומא קדמאָה מאי עביד ליה. אלא לא אקרי ראשון, ולא אקרי אחד, אלא חמשה עשר סתם, בלא רשומא כלל. אבל שירותא דרשימו דמיין, מיום שני הוי. והכי אתחזי, בגין דלית טוב בשני, ובגין כך, לא רשים ראשון ולא אחד כלל, והוי בסתם, ושרי רשימו דיומין, ביום שני. ואתפלגו מים בכו"ז, ואשתארו ביומין חר"ש, כמה דאתמר, וכלא כדקא יאות.

זכאה חולקיהון דישראל, דינדעי (דף רביט ע"ב) לאעלאה לגו מוחא דאגוזא. ובגין למיעאל לגו מוחא, מתברין קליפין אלין, ועאלין. מה כתיב לבתר כל האי. ביום השמיני עצרת תהיה לכם. לבתר דתברו כל הני קליפין, ותברו כמה גזיזין, וכמה נחשים קטלו, וכמה עקרבים דהוו לון באינון טורי דחשוכא, עד דאשכחו אתר דישובא, וקרמא קדישא, מקפא שורין סחור סחור, כדין עאלו לגבה, למעבד גיחא תמן, ולמחדי בה. והא אוקימא מלה. ודא איהו עצרת, כנישו. אתר דמתכנש כלא לגבה. תהיה לכם, ולא לאחר, למחדי אתון במאריכון, ואיהו בהדיכון. ועל דא כתיב, (תהלים לב) שמחו ביי וגילו צדיקים והרנינו כל ישרי לב.

זוהר פרשת תצוה דף קפב ע"ב

את חג המצות תשמור, האי איהו אתר דאקרי שמור. ובגין כך כתיב, את חג המצות תשמור

זוהר הקדוש - לשון הקודש

זוהר הקדוש ארמית

ומפני כן פתוב את חג המצות תשמר, שבעת ימים תאכל מצות כאשר צויתך. שבעת ימים אלו אינם בשבעת הימים של סכות, שהם עליונים, ואלו תחתונים. ועל זה, באלו הלל גמור, ובאלו אין הלל גמור, ועל שהם למטה - שבעת ימים תאכל מצות. מצת פתוב חסר בלי אות ו', שפטרם שורים אלו הימים העליונים, סוד אות ו'.

שבעת ימים תאכל מצות כאשר צויתך. שבעת ימים אלו אינן בשבעת הימים דסכות, דאינון עלאין ואלין תתאין. ועל דא, באינון הלל גמור, ובקני לאו הלל גמור, ועל דאינון לתתא, שבעת ימים תאכל מצות. מצת פתיב חסר בלא ו', דעד לא שראן אינון יומין עלאין, רוא דר'.

מדוע יורד סוד זה של חג המצות?

ואם תאמר, בין שפסוד זה של חג המצות התקדש, מדוע יורד? שהרי למדנו, מעלים בקדש ולא מורידים. ומדוע יורדת למטה באלו הימים התחתונים?

ואי תימא, בין דהאי רוא דחג המצות אתקדש, אמאי נחתא, דהא תנינן מעלין בקדש ולא מורדין, אמאי נחתא לתתא באינון יומין תתאין.

כיון שהוא התקדש, צריך לכפר על ביתו ולקדש אותם, ועל זה יורד למטה לקדש ביתו

בא וראה, פתוב (ויקרא טז) וכפר בעדו ובעד ביתו וגו'. מי שייכפר צריך (לכפר) על עצמו תחלה, ואחר כך על ביתו. כדגמת זה, מדרגה זו מתחילה להתקדש ולצאת בקדשה לכפר עליו, וכיון שהוא התקדש, צריך לכפר על ביתו ולקדש אותם, ועל זה יורד למטה לקדש ביתו. ובמה מקדש להם? בישראל שלמטה, בחשבון העמר. וכיון שאלו מתקדשים, צריכים להעלות אותה למעלה. שהרי כאשר בית המלכה מתקדש, אז עולה למעלה, להתקשר באלו הימים העליונים למעלה.

תא חזי, פתיב (ויקרא טז) וכפר בעדו ובעד ביתו וגו', מאן ד'כפר, אצטריך (כ"א לכפרא) עליה בקדמיתא, ובתר על ביתיה. כגוונא דא, האי דרגא, שארי לאתקדשא ולנפקא בקדושה, לכפרא עליה, וכיון דאיהו אתקדש, בעי לכפרא על ביתיה, ולקדשא לון, ועל דא נחתא לתתא לקדשא ביתיה. ובמה מקדש לון, בישראל דלתתא. בחושבנא דעומר וכיון דאלין מתקדשאן, בעינן לסלקא לה לעילא, דהא כד ביתא דמטרוניתא אתקדשת, כדן סלקת לעילא, לאתקשרא באינון יומין עלאין (דף קפ"ג ע"א) לעילא.

זוהר הקדוש - לשון הקודש

חֲשׁוֹבֵן בְּעֵמִידָה עַל הַרְגָלִים

וְעַל זֶה אָנוּ עוֹשִׂים חֲשׁוֹבֵן בְּעֵמִידָה עַל הַרְגָלִים,
לְפִי שְׂאֵלוֹ הַיָּמִים, יָמִים עֲלִיוֹנִים הֵם. וְכֵן בְּכָל
זְמַן שְׁנַכְנֵם אָדָם לְאֵלוֹ הַיָּמִים הָעֲלִיוֹנִים, בֵּין בְּתַפְלָה
בֵּין בְּשִׁבְתָּ, צְרִיךְ לַעֲמֹד עַל רַגְלָיו, הַיָּרְכִים וְהַגּוֹף
כְּאֶחָד שֵׁם. יָרְכִים וְגוֹף לַעֲמִידָה כְּזֵכֶר שְׁעוֹמֵד
בְּכַחוֹ, וְלֹא כְּנִקְבָה שֶׁדְּרָכָה לְשִׁבְתָּ. וְעוֹד, מִשּׁוּם
שִׁבְחָ שֶׁל הָעוֹלָם הָעֲלִיוֹן.

פְּטוּר הַנָּשִׁים מִחֲשׁוֹבֵן זֶה

וּמִשּׁוּם שֶׁהוּא סוֹד הַזְכָּר, נָשִׁים פְּטוּרוֹת מִחֲשׁוֹבֵן
זֶה, וְלֹא מִחֲיָבִים לְמַנּוֹת, רַק הַזְכָּרִים,
לְהַתְקַשֵּׁר כָּל אֶחָד כְּמוֹ שְׁצָרִיף. בְּעֵין זֶה, (שְׁמוֹת כג)
יִרְאֶה כָּל זְכוּרָה. זְכָרִים וְלֹא נָשִׁים. מִשּׁוּם שֶׁסּוֹד
הַבְּרִית בְּזֵכֶר הוּא, וְלֹא בְּנִקְבָה, וּמִשּׁוּם שֶׁעֲמִידָה
סוֹד לְמַעֲלָה, נָשִׁים לֹא מִתְחַיְבּוֹת.

שִׁבְעַת שְׁבִתוֹת תְּמִימֹת תִּהְיֶינָה

וְסוֹד לְמַדְּנוּ כָּאן, שֶׁבְּכָל שִׁבְעַת הַיָּמִים מֵאֵלוֹ הַיָּמִים
הָעֲלִיוֹנִים נוֹטְלֵת הַקִּדְשָׁה יוֹם אֶחָד (וּמִתְאַחַד)
שֶׁל אֵלוֹ הַתְּחַתּוֹנִים, וְזוֹ הַתְּחַתּוֹנָה נִקְרָאת שְׁבוּעָה,
שְׁמִתְקַדֵּשׁ בְּשִׁבְעָה יָמִים עֲלִיוֹנִים. וְכֵן בְּכָל שִׁבְעָה
וְשִׁבְעָה מֵאֵלוֹ חֲמִשִּׁים יָמִים, עַד וְלֹא עַד בְּכָלֵל.
וְכֹאשֶׁר נִמְצְאִים אַרְבָּעִים וְתִשְׁעָה יָמִים עֲלִיוֹנִים,
נִמְצְאוּ לְמַטָּה שִׁבְעַת יָמִים שְׁמִתְקַדְשִׁים בָּהֶם, וְכָל
אֶחָד נִקְרָא שְׁבוּעָה שְׁעוֹלָה בְּאֵלוֹ הַשִּׁבְעָה. וְעַל זֶה
כְּתוּב (וַיִּקְרָא כג) שִׁבְעַת שְׁבִתוֹת תְּמִימֹת תִּהְיֶינָה. מִשּׁוּם
שְׂאֵלוֹ נִקְבוֹת, תִּפְסֵם הַכְּתוּב לְשׁוֹן שֶׁל נִקְבוֹת.

זוהר הקדוש ארמית

וְעַל דָּא אָנֹן עֲבָדִין חֲשַׁבְנָא,
בְּקִיּוּמָא עַל קִיּוּמִין, בְּגִין
דְּאִינֹן יוּמִין, יוּמִין עֲלֵאִין
אִינֹן, וְכֵן בְּכָל זְמַנָּא דְּעָאל בֵּר
נִשׁ לְאִינֹן יוּמִין עֲלֵאִין, בֵּין
בְּצִלוּתָא, בֵּין בְּשִׁבְחָא,
אֲצִטְרִיף לְקִיּוּמָא עַל רַגְלָיו,
יָרְכִין וְגוּפָא כְּחֵדָא תְּמָן. יָרְכִין
וְגוּפָא לְקִיּוּמָא, כְּדִכּוּרָא
דְּקִיּוּמָא בְּחִילֵיהּ, וְלֹא כְּנוּקְבָא
דְּאַרְחָהָא לְמִיתְב. וְעוֹד בְּגִין
שְׁבִחָא דְּעֲלָמָא עֲלָאָה.

וּבְגִין דְּאִיהוּ רְזָא דְּדִכּוּרָא,
נָשִׁים פְּטוּרוֹת מִחֲשׁוֹבְנָא דָּא,
וְלֹא מִתְחַיְיָבִין לְמִימְנֵי בֵּר
דְּכוּרִין, לְאַתְקִשְׂרָא כָּל חַד
כְּדָקָא יָאוּת. כְּגוֹנוּא דָּא, (שְׁמוֹת
כג) יִרְאֶה כָּל זְכוּרָה, דְּכוּרִין,
וְלֹא נָשִׁין. בְּגִין דְּרְזָא דְּבְרִית
בְּדִכּוּרָא אִיהוּ, וְלֹא בְּנוּקְבָא,
וּבְגִין דְּקִיּוּמָא רְזָא לְעִילָא,
נָשִׁין לֹא מִתְחַיְיָבִין.

וְרְזָא אוּלְיִפְנָא הֵכָא, דְּבְכָל
שִׁבְעַת יוּמִין, מֵאֵלִין יוּמִין
עֲלֵאִין, נִטְלָא קְדוּשָׁא יוּמָא חַד
(וּמִתְאַחַד) דְּאֵלִין תְּתַאֲי, וְהֵאִי
תְּתַאֲה אֶקְרִי שְׁבוּעָה, דְּאַתְקִדֵּשׁ
בְּשִׁבְעָה יוּמִין עֲלֵאִין. וְכֵן בְּכָל
שִׁבְעָה וְשִׁבְעָה מֵאִינֹן חֲמִשִּׁין
יוּמִין, עַד וְלֹא עַד בְּכָלֵל, וְכֵד
אֲשַׁתְּכַחוּ אַרְבָּעִין וְתִשְׁעָה יוּמִין
עֲלֵאִין, אֲשַׁתְּכַחוּ לְתַתָּא שִׁבְעַת יוּמִין,
דְּאַתְקִדְשׁוּ בְּהוּ וְכָל חַד אֶקְרִי שְׁבוּעָה,
דְּעָאל בְּאִינֹן שִׁבְעָה. וְעַל
דָּא כְּתִיב, (וַיִּקְרָא כג) שִׁבְעַת שְׁבִתוֹת תְּמִימֹת תִּהְיֶינָה. בְּגִין דְּאִינֹן נִוְקְבִין,
נִקְטָ קְרָא לִישְׁנָא דְּנוּקְבִין.

זוהר הקדוש - לשון הקודש

חג השבועות

וּבַאֲשֶׁר הִתְקַדְּשׁוּ בָהֶם וְהַבִּית נִתְקַן לְהַתְחַבֵּר
אֵשֶׁה בְּבַעֲלָהּ, אֹז נִקְרָא חַג הַשְּׁבִיעוּת,
מֵאוֹתָן נִקְבוֹת שְׁשׁוּרִים עֲלֵיהֶן אוֹתָם יָמִים עֲלִיוֹנִים
שֶׁנִּתְקַדְּשׁוּ בָהֶם. וּמִשׁוּם זֶה כְּתוּב בְּשִׁבְעַתֵּיכֶם, הֵם
שְׁלַכְכֶם, וְלֹא כְּתוּב בְּשִׁבְעוּתוֹ, לְפִי שֶׁכֵּךְ גַּם
מִתְקַדְּשִׁים יִשְׂרָאֵל לְמִטָּה עִמָּהֶם.

יום החמשים - יום העליון

וְעַל זֶה כַּאֲשֶׁר מִגִּיעִים לְתַשְׁעָה וָאַרְבָּעִים יָמִים,
הַיּוֹם הַהוּא הָעֲלִיּוֹן שְׁעֲלֵיהֶם, שֶׁהוּא יוֹם
הַחֲמִשִּׁים שְׁשׁוּלֵט עַל תַּשְׁעָה וָאַרְבָּעִים יָמִים, סוּד
כְּלָלוֹת הַתּוֹרָה, בְּתַשְׁעַ וָאַרְבָּעִים פָּנִים, וְאִז הַיּוֹם
הָעֲלִיּוֹן הַהוּא, הַיּוֹם הַחֲמִשִּׁים, בְּהַתְעוֹרְרוֹת שֶׁל
מִטָּה, מוֹצֵיא תּוֹרָה כְּלוּלָה בְּתַשְׁעַ וָאַרְבָּעִים פָּנִים.

ולקחתם לכם פרי עץ הדר

וּבַאֲשֶׁר יִשְׂרָאֵל הֵם בְּחִמְשָׁה עָשָׂר יוֹם, אִז נֹמַל
לְבָנוֹי לְפָרֵשׁ כְּנִפְיוֹ עֲלֵיהֶם וּלְשִׁמּוֹחַ עִמָּהֶם.
וְעַל זֶה כְּתוּב וּלְקַחְתֶּם לָכֶם בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן. פְּרִי זֶה
הוּא אֵילָן שֶׁנִּקְרָא עֵץ פְּרִי, וְנִמְצָא כּוֹ פְּרִי. עֵץ הַדֶּר
- כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (תהלים 138) הוֹד וְהֶדְרַ לְפָנָיו. מִהַ הַטַּעַם
נִקְרָא הֶדְרַ, וּמִי הוּא הֶדְרַ? אֵלָּא זֶה צְדִיק.

מִדּוּעַ נִקְרָא הֶדְרַ, וְהָרִי מְקוּם מִסְתָּר הוּא שְׂאִין לֹ
גְלוּי, וְצְרִיף לְהַתְכַּסּוֹת תְּמִיד, וְאִין הֶדְרַ אֵלָּא
וְאִשְׁתַּכַּח בֵּיהַ פְּרִי. עֵץ הֶדְרַ: כְּמָה דַּאֲתָ אִמְרַ (תהלים 138) הוֹד וְהֶדְרַ לְפָנָיו. מֵאִי טַעְמָא אִקְרִי
הֶדְרַ, וּמֵאֵן אִיהוֹ הֶדְרַ. אֵלָּא דַּא צְדִיק.

זוהר הקדוש ארמית

וְכַד אֲתַקְדְּשׁוּ בְּהוּ, וּבִיתָא,
מִתְתַקְנָא לְאַתְחַבְרָא אֲתַתָּא
בְּבַעֲלָהּ, כְּדִין אִקְרִי חַג
שְׁבִיעוּת, מֵאִינוֹן נִוְקְבִי דְשָׂאֵרו
עֲלֵיהֶו אִינוֹן יוֹמִין עֲלֵאִין,
דְּאֲתַקְדְּשׁוּ בְּהוּ. וּבְגִין כְּךָ כְּתִיב
בְּשִׁבְעוּתֵיכֶם, אִינוֹן דְּלַכּוֹן,
וְלֹא כְּתִיב בְּשִׁבְעוּתוֹ, בְּגִין
דְּהָכִי נְמִי מִתְקַדְּשִׁין יִשְׂרָאֵל
לְתַתָּא עִמָּהוֹן.

וְעַל דַּא כַד מְטוֹן לְתַשְׁעַ
וָאַרְבָּעִין יוֹמִין, הַהוּא יוֹמָא
עֲלָאָה דְעֲלֵיהֶו, דְּאִיהוּ יוֹמָא
דְּחִמְשִׁין, דְּשִׁלִּיט עַל תַּשְׁעָה
וָאַרְבָּעִין יוֹמִין, רְזָא דְכִלְלָא
דְּאוּרִייתָא, בְּתַשְׁעָה וָאַרְבָּעִין
אֲנָפִין, וּכְדִין הַהוּא יוֹמָא
עֲלָאָה, יוֹמָא דְחִמְשִׁין,
בְּאַתְעוּרֹתָא דְלְתַתָּא, אֲפִיק
אוּרִייתָא כְּלָלָא בְּתַשְׁעָה
וָאַרְבָּעִין אֲנָפִין.

פרשת תצוה דף קפ"ו ע"ב

וְכַד יִשְׂרָאֵל אִינוֹן בְּחִמְסֵר
יוֹמִין, כְּדִין נְטִיל לְבָנוֹי,
לְפָרְשָׁא גְדַפּוּי עֲלֵיהֶו, וּלְמַחְדִּי
עִמָּהוֹן. וְעַל דַּא כְּתִיב וּלְקַחְתֶּם
לָכֶם בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן, פְּרִי, דַּא
אִיהוּ אֵילָנָא דְאַקְרִי עֵץ פְּרִי,
וְהוּד וְהֶדְרַ לְפָנָיו. מֵאִי טַעְמָא אִקְרִי

אִמָּאֵי אִקְרִי הֶדְרַ, וְהָא אֲתַר טְמִירָא אִיהוּ דְלִית לִיהַ גְלוּיָא, וְצְרִיכָא לְאַתְכַּסֵּיָא תְּדִיר, וְלִית
הֶדְרַ אֵלָּא מֵאֵן דַּאֲתַגְלִיָּא וְאַתְחִזִּי. אֵלָּא, אִף עַל גַּב דְּאִיהוּ דְרָגָא טְמִירָא, הַדּוּרָא אִיהוּ דְכֵל
גּוּפָא, וְלֹא אֲשַׁתְּכַח הַדּוּרָא לְגוּפָא, אֵלָּא בֵּיהַ. מֵאִי טַעְמָא. מֵאֵן דְלִית עִמִּיהַ הָאִי דְרָגָא, לִית

זוהר הקדוש - לשון הקודש

מי שמתגלה ומתראה? אלא, אף על גב שהוא דרגה מסתרת, הדור הוא של כל הגוף, ולא נמצא הדור לגוף אלא בו. מה הטעם? מי שאין עמו מדרגה זו, אין בו הדור לבא בכני אדם. קולו אין עמו בדבורו (בזכר), והדור (דבור) של קול נפקס ממנו. זקנו והדר זקנו לא עמו, ואף על גב שמתכפית הדרגה ההיא, כל הדור הגוף תלוי בו, ומתכסה ומתגלה. ומפני כן עץ הדר הוא, עץ שכל הדור הגוף תלוי בו, וזהו הוא עץ עשה פרי.

כפת תמרים וענף עץ עבת וערבי נחל

כפת תמרים - כאן נכללת אשה כבעלה בלי פרוד, כפת תמרים כאחד. וענף עץ עבת - שלשה. ועלים שלו - זה בצד זה, וזה בצד זה, ואחד ששולט עליהם. וערבי נחל - שנים, שאין להם ריח וטעם, כשוקים בבו אדם. (ומפני כן) לולב נוטל בלם, כחוט השדרה שמעמיד את הגוף. ומה שיוצא החוצה טפח - כך הוא, כדי להשלים ולהוציא הכל ולשמשו כמו שצריך. (ומפני כן) במינים אלו צריך בן אדם להתראות לפני הקדוש ברוך הוא. עלים של אלו התמרים, הם כל שאר חילות שמתאחזים באלו הפנויים שהקדוש ברוך הוא נקרא בהם, מפני שצריכים (להתאחז) למטה כדגמת למעלה. שאין לה דבר בעולם שאין לו דגמא למעלה. כדגמא של למעלה כך יש למטה. וצריכים ישראל להתאחז בסוד זה של האמונה לפני הקדוש ברוך הוא.

זוהר הקדוש ארמית

ביה הדורא, למיעל בכני נשא. קלא לאו עמיה בדבורא, (ס"א כדבורא) והדורא (ס"א ודבורא) דקלא אתפסק מניה. דיקנא, והדורא דדיקנא לאו עמיה, ואף על גב דאתפסיא ההוא דרגא, כל הדורא דגופא ביה תליא. ואתפסי ואתגלייא. ובגין כך עץ הדר איהו, עץ דכל הדורא דגופא ביה תליא, ודא איהו (בראשית א) עץ עושה פרי.

כפת תמרים, הכא אתכלילת אתתא כבעלה בלא פרודא, כפות תמרים כחדא. וענף עץ עבות, תלתא. ועלין דיליה, דא כסטרא דא, ודא כסטרא דא, וחד דשליט עלייהו. וערבי נחל, תרין. דלית להו ריחא וטעמא, כשוקין בכני נשא. (ובגין כך) לולב נוטל בלהו, כחוטא דשדרה קיימא דגופא. ומה דנפיק לבר טפח, הכי הוא, בגין לאשלא ולאפקא כלא, ולשמשא כדקא חזי. (ובגין כך) בהני זינין, בעי בר נש להתאחזא קמי קדשא בריך הוא. עלין וטרפין דהני תמרים, אינון כל שאר חילין דאתאחדון באינון פנויין דקודשא בריך הוא אקרי בהון. בגין דבעינון (ס"א להתאחזתא) לתתא כגוונא דלעילא, דלית לה מלה בעלמא, דלא אית לה דגמא לעילא, כגוונא דלעילא הכי אית לתתא, ובעו ישראל להתאחדא ברוך דא דמהימנותא, קמי קדשא בריך הוא.

זוהר הקדוש - לשון הקודש

על העם הקדוש לשבת תחת צל הסכה בסוד האמונה

פתוב (ויקרא כג) בסכת תשבו שבועת ימים. זהו סוד האמונה, וסוד זה נאמר על העולם העליון. וכך למדנו, כאשר נברא העולם נאמר פסוק זה.

באשר התחילה חכמה לצאת ממקום שלא ידוע ולא נראה, או יוצאת מדה אחת ומפה, והחכמה היא העליונה מאירה ומתפשטת לכל הצדדים בסוד המשכן העליון. והמשכן העליון ההוא מוציא ששה צדדים, ואז הניצוץ ההוא של המדה מאיר לכלם, ואמר בסכת תשבו שבועת ימים.

מי הוא סכת חסר ו' ? זה משכן תחתון, שהוא כעששית, להראות את כל האורות. ואז אמר בסכת תשבו שבועת ימים. מי הם שבועת ימים? מעולם העליון לתחתון, שכלם עומדים ומזמנים להאיר לזו הסכת. ומי היא? זו (עמוד ט) סכת דויד הנפלת. סכת שלום. וצריך העם הקדוש לשבת תחת הצל שלה, בסוד האמונה. ומי שיושב בצל זה, יושב באלו הימים העליונים.

מי שיושב בצל זה - יושב באלו הימים העליונים למעלה ועל זה כלם בסכת בפכת, ואחד בפכות שלם. אחד שלם, להראות שמי שיושב בצל זה, יושב באלו הימים העליונים למעלה, שעומדים על זה התחתון להאיר לו, לכפות עליו ולהגן עליו בשעה שצריך.

זוהר הקדוש ארמית

כתיב (ויקרא כג) בסכת תשבו שבועת ימים, דא הוא רזא דמדימנותא, והאי קרא על עלמא עלאה אתמר, והכי תנינן, כד אתברי עלמא, אתמר האי קרא.

כד שרא חכמה לנפקא, מאתר דלא ידיע ולא אתחזי, כדן נפיק חד משחתא, ובטש, וההיא חכמתא עלאה, נציץ ואתפשט לכל סטרין, ברזא דמשכנא עלאה. וההוא משכנא עלאה, אפיק שית סטרין, וכדן ההוא נציצו דמשחתא נהיר לכלא, ואמר בסכת תשבו שבועת ימים.

מאן סכת חסר ו'. דא משכנא תתאה, דאיהו כעששיתא, לאחזאה לכל נהורין, וכדן אמר, בסכת תשבו שבועת ימים. מאן שבועת ימים. מעלמא עלאה לתתאה, דכלהו קיימי בקיימא, לאנהרא להאי סכת. ומאן איהי. דא (עמוד ט) סכת דוד הנפלת. סכת שלום. ובעי עמא קדישא למיתב תחות צלהא, ברזא דמדימנותא, ומאן דיתיב בצלא דא, יתיב באינן יומין עלאין.

ועל דא כלהו בסכת בפכת וחד בסוכות שלים, חד שלים, לאחזאה דמאן דיתיב בצלא דא, יתיב באינן יומין עלאין לעילא. דקיימין על האי תתאה, לאנהרא ליה, לחפאי עליה, ולאגנא עליה, בשעתא דאצטריך.

זוהר הקדוש - לשון הקודש

שלא יתערבו בשמחה של ישראל

ועוד, בלם נקראים סכות בשלמות, וכתוב סכת חסר, זה העולם התחתון שצריך באלו השבעה ימים קדושים לזון לשאר המזנים הגדולים של העמים, בשעה שהיא לוקחת שמחה בבעלה, ולא יקלקלו שמחתה, כדי שיתבללו (שיתענדו) במזון ההוא, הקרבנות שלהם רבים יותר משאר ימים, כדי שיתעסקו בהם ולא יתערבו לבסוף בשמחה של ישראל. ומי היא שמחה של ישראל? זה יום שמיני עצרת.

ישראל מתקנים כפא לקב"ה מלמטה

ובא ראה, בעוד שאלו שאר המזנים שמחים ואוכלים במזון ההוא שמתקנים להם ישראל, הם מתקנים כפא לקב"ה מלמטה, ולהעלות אותו למעלה באלו המינים, ובשמחה, ובהלל, ולהקיף המזבח. אז היא עולה ולוקחת ברכות ושמחה בבעלה.

וישאר חיות גדולות ממנות העמים, אוכלות ושוחקות ורומסות ונזונות. והיא נוטלת נפשות בענג למעלה, כמו שאמרנו. בין שיורדת, והיא לוקחת כל הברכות וכל הקדשות וכל הענוגים, וישראל כל אלו השבעה ימים היו מושכים אותה באלו המעשים שהם עושים ומקריבים לה, אז יורדת להתקרב בבניה ולשמח אותם יום אחד. והיום ההוא הוא יום שמיני, משום

זוהר הקדוש ארמית

ותו, פלהו אקרון סכות בשלימו, וכתיב סכת חסר, דא עלמא תתאה, דבעא בהני שבועה יומין (דף קפ"ז ע"א) קדישין, למיזן לשאר ממנן רברבן דעמין, בעוד דאיהי נטלא חדוה בבעלה, ולא יקטרגון חדוותא, בגין דיתערבבון (ס"א דיתעדינו) בההוא מזונא, קרבני דלהון סגיאיין יתיר משאר יומין, בגין דיתעסקון בהו, ולא יתערבון לבתר בחדוה דישראל. ומאן חדוה דישראל, דא יומא תמינאה דעצרת.

ותא חזי, בעוד דאינון שאר ממנן חדאן, ואכלין בההוא מזונא דמתקני לון ישראל. אינון מתקני כורסייא לקודשא ברין הוא מתתא, ולסלקא ליה לעילא, באינון זינין, ובחדוה, ובהלווא, ולאקפא מדבחא. כדין איהי סלקא, ונטלא ברפאן וחדוה בבעלה.

וישאר חיוון רברבן ממנן דעמין, אכלן ומדקן ורפסן ואתונג. ואיהי נקטא נפשאן בענוגין לעילא, כמה דאתמר. פיון דנחתא, ואיהי נקטא כל ברפאן וכל קדושין וכל

ענוגין, וישראל כל הני שבועה יומין הוו משכיין לה באינון עובדין דקא עבדין ומקרבין בהדה, כדין נחתא לקרבא בבנהא, ולמחדי לון יומא חד, ונהוא יומא איהו יומא תמינאה, בגין דכל שבועה יומין אחרנין בהדה. ועל דא איהו תמינאה, ותמינא יומין כחדא. ובגין

זוהר הקדוש - לשון הקודש

זוהר הקדוש ארמית

שְׁכַל שְׁבַעַה יָמִים אַחֲרִים אֲתָהּ. וְעַל זֶה הוּא שְׁמִינִי, וְשִׁמּוּנָה יָמִים כְּאַחַד. וּמִפְּנֵי זֶה נִקְרָא עֲצֶרֶת - כְּנוּס. מִתְכַּנְּסִים בְּלַם בְּיוֹם זֶה. וְנִקְרָא שְׁמִינִי, וְאִין שְׁמִינִי אֶלָּא מִתּוֹךְ שְׁבַעַה.

כִּף אַקְרִי עֲצֶרֶת: כְּנִישִׁין. כְּנִישִׁין בְּלֵהוּ בְּהֵאֵי יוֹמָא. וְאַקְרִי שְׁמִינִי, וְלִית שְׁמִינִי אֶלָּא מִגּוּ שְׁבַעַה.

יְהִי שֵׁם ה' מְבָרָךְ

פְּתוּב (איוב א) יְהִי שֵׁם ה' מְבָרָךְ. מֵהוּ מְבָרָךְ? (אֶלָּא הַכַּל יְדוּעַ) אֶבְל סוּד אַחַד יָדַע אַחַד מִחֲבֵרְנָה, בְּמִדְבַר הָרְאוּ לוֹ בְּחֵלּוֹם, וְשִׁמּוּ רַבִּי יִצְחָק מִכְּפֶתֶר. מֵהוּ מְבָרָךְ? רֵאשִׁיתוֹ קֶשֶׁה וְסוּפוֹ רַךְ. מ"ב קֶשֶׁה, וְדִין הוּא וְדָאִי. (וְאַחַד בְּךָ) בְּעֵין זֶה יוֹם שֶׁל רֵאשִׁי הַשָּׁנָה מ"ב, שְׁהָרִי בְּאַרְבַּעִים וּשְׁתַּיִם (וּבְסוּד מ"ב) אוֹתִיּוֹת נִבְרָא הָעוֹלָם, וְעַל זֶה נִבְרָא בְּדִין. וְעַל לְמַדְנֹה, כָּל הַהֲתַחֲלוֹת קִשּׁוֹת, וְסוּף הַכַּל רַךְ. (זַה מ"ב וּבְסוּד שֶׁל אַרְבַּעִים וּשְׁתַּיִם אוֹתִיּוֹת נִבְרָא הָעוֹלָם, וְעַל זֶה נִבְרָא בְּדִין לְבִסוּף כְּדַגְמַת זֶה) בְּיוֹם שֶׁל רֵאשִׁי הַשָּׁנָה מ"ב קֶשֶׁה, בְּדִין. בְּיוֹם שֶׁל עֲצֶרֶת רַךְ, בְּשִׁמְחָה.

כְּתִיב (איוב א) יְהִי שֵׁם יי' מְבוֹרָךְ. מֵאֵי מְבוֹרָךְ. (אֶלָּא כְּלָא יְדִיעִי), אֶבְל רַזָּא חֲדָא יָדַע חַד מִחֲבֵרְנָא, בְּמִדְבַרָא אַחֲזִיאֵו לֵיה בְּחֵלְמָא, וְרַבִּי יִצְחָק כְּפֶתֶרָא שְׁמִיה. מֵאֵי מְבוֹרָךְ. שִׁירוּתָא קֶשֶׁה, וְסוּפִיָּה רַךְ. מ"ב קֶשֶׁה, וְדִינָא אִיהוּ וְדָאִי. וְלִבְתָּר כִּף כְּגוֹנוּנָא דָא, יוֹמָא דְרֵאשִׁי הַשָּׁנָה מ"ב, דְּהָא בְּאַרְבַּעִין וּתְרִין (וּבְרַזָּא דמ"ב) אֲתוּנוֹן אַתְבְּרִי עֲלֵמָא, וְעַל דָּא אַתְבְּרִי בְּדִינָא. לְבְתָר רַךְ, וְעַל דָּא תְּנִינָן, כָּל שִׁירוּתֵין קֶשֶׁין, וְסוּפָא דְלֵהוֹן רַכִּין. (ס"א דָּא כְּמ"ב וּבְרַזָּא דְאַרְבַּעִין וּתְרִין אֲתוּנוֹן אַתְבְּרִי עֲלֵמָא וְעַל דָּא אַתְבְּרִי בְּדִינָא לְבְתָר כִּף כְּגוֹנוּנָא דָא) בְּיוֹמָא דְרֵאשִׁי הַשָּׁנָה מ"ב קֶשֶׁה בְּדִינָא. בְּיוֹמָא דְעֲצֶרֶת רַךְ בְּחִדּוּהָ.

מֵה בֵּין דִּין עֲלִיוֹן לְדִין אַחַר שְׁלֻמָּשָׁה

בֵּא וְרֵאָה מֵה בֵּין דִּין עֲלִיוֹן לְדִין זֶה. דִּין עֲלִיוֹן תְּחִלָּתוֹ וְסוּפוֹ קֶשֶׁה, וְאִין מִי שְׁיַעֲמֵד בּוֹ, וְכָל מֵה שְׁהוּלָךְ מִתְחַזֵּק, וְלְבִסוּף שְׁשׁוּרָה, לֹא זֹז מִשָּׁם עַד שְׁמִכְלָהּ וּמְכִרִית הַכַּל שְׁלֵא נִשְׁאַר בְּלוּם. אֶבְל דִּין אַחַר שְׁלֻמָּשָׁה, רֵאשִׁית קֶשֶׁה, וְכָל מֵה שְׁהוּלָךְ - נְחַלְשׁ, עַד שְׁמֵאִיר פְּגִים, כְּדַגְמַת (זַה דִּין שֶׁל הַנְּקֵבָה) הַנְּקֵבָה שְׁנַחֲלֵשׁ בְּחָהּ.

ה' לַמְבוּל יֵשֵׁב

מִמַּתִּי הַתְּעוּרֵר דִּין שְׁלֻמָּעֵלָה לְשִׁרּוֹת עַל הָעוֹלָם?

תָּא חֲזִי, מֵה בֵּין דִּינָא עֲלֵאָה, לְהֵאֵי דִינָא. דִּינָא עֲלֵאָה שִׁירוּתָא וְסוּפָא קֶשֶׁה, וְלִית מָאן דִּיקוּם בֵּיה, וְכָל מֵה דְאִזִּיל אַתְתְּקַף, וּבְתַר דְשְׁאַרִי, לֹא סְלִיק מִנִּיה, עַד דְאִכִּיל וְשִׁצִי כְּלָא, דְלָא אֲשַׁתָּאר כְּלוּם. אֶבְל דִּינָא אַתְרָא דְתַתָּא, שִׁירוּתָא קֶשֶׁה, וְכָל מֵה דְאִזִּיל דְנוּקְבָא דְחַלְשׁ חִילָהָא.

אַיְמַתִּי אַתְעַר דִּינָא דְלַעֲלֵא לְמִשְׁרֵי עַל עֲלֵמָא. בְּיוֹמָא דְטוּפְנָא. וְעַל דָּא לֹא אֲשַׁתָּאר

זוהר הקדוש - לשון הקודש

זוהר הקדוש ארמית

ביום המבול. ועל זה לא נשארו כלום בעולם חוץ מהתבה ההיא של נח, שהיא ברגמא העליון שסבלה לבח הדיון ההוא. ואולי שהזמין הקדוש ברוך הוא ונמצא ברחמים על העולם, כל העולם היה נאבד, שכתוב (תהלים כט) ה' למבול ישב. ועל זה לא שורה דין שלמעלה על העולם, שלא יכול העולם לסבל אותו אפלו רגע אחד.

הקדוש ברוך הוא מגלה עמקות ונסתרות

בתוך כך היה רבי שמעון בוכה ושמה. נשאו עינים וראו חמשה מאלה האנשים הפרושים שהיו הולכים אחריו לבקש אותו. עמדו. אמר רבי שמעון, מפאן והלאה מה שמך? אמר, נהוראי סבא, משום שיש נהוראי אחר אצלנו. הלכו רבי שמעון והחברים האלה עמו שלשה מילין. אמר רבי שמעון לאלו האחרים, מה דרך זו אצלכם? אמרו, לבקש את הזקן הזה, שממיו אנו שותים במדבר. בא רבי שמעון ונשקו. אמר לו, שמך נהוראי, ואור אתה, ואור עמך נמצא.

פתח רבי שמעון ואמר, (דניאל ב) הוא מגלה עמקות ונסתרות, יודע מה בחשך, והאור שורה עמו. הוא גלא עמיקתא ומסתרתא - הקדוש ברוך הוא מגלה עמקות ונסתרות, שכל הדברים העמקים והסתומים העליונים הוא מגלה להם. ומה הפעם מגלה להם? משום שידע מה בחשוכא. שאם לא היה החשך, לא נודע האור.

כלום בעלמא, בר ההוא תבוהא דנח, דאיהי בגוונא עלאה, דסביל לההוא תוקפא. ואי לאו דזמין קדשא בריך הוא, ואשתכח ברחמי על עלמא, כל עלמא אתאביד, דכתיב, (תהלים כט) יי' למבול ישב. ועל דא לא שריא דינא דלעילא על עלמא, דלא יכיל עלמא למסביל ליה, אפילו רגעא חדא.

אדהכי הוה רבי שמעון בכי וחדי. זקפו עייניו, וקמו חמשה מאינון פרושים, דהוו אזלי אבתריה, למתבע ליה. קמו. אמר רבי שמעון, מכאן ולהלאה מה שמך. אמר, נהוראי סבא, בגין דנהוראי אחרא אית גבן. אזלו רבי שמעון ואינון חברייה עמיה תלת מילין, אמר רבי שמעון, לאינון אחרנין, מה ארחא דא גביכו. אמרו, למתבע ליה להאי סבא, דמימיו אגן שתאן במדברא. אתא רבי שמעון ונשקיה, אמר ליה, נהוראי שמך, ונהורא אנת, ונהורא עמך שרי.

פתח רבי שמעון ואמר, (דניאל ב) הוא גלא עמיקתא ומסתרתא

ידע מה בחשוכא ונהורא עמה שרא. הוא גלה עמיקתא ומסתרתא, קדשא בריך הוא גלי עמיקתא ומסתרתא, דכל עמיקין סתימין עלאין איהו גלי לון. ומאי טעמא גלי לון. בגין דידע מה בחשוכא. דאלמלא חשוכא לא אחידע נהורא. ואיהו ידע מה בחשוכא. ובגין כך

זוהר הקדוש - לשון הקודש

זוהר הקדוש ארמית

והוא ידע מה בחשך, ומפני כך מגלה עמקות ונסתרות. שאם לא החשך, לא יתגלו הדברים העמקים והנסתרים. ונהורא עמה שרא - מהו אור זה? אור שמתגלה מתוך החשך ואנו, מתוך החשך שהיה במדבר, מתגלה לנו אור זה. הקדוש ברוך הוא ישרה עמך אור בעולם הזה ובעולם הבא. הלכו רבי שמעון והחברים שלשה מילין אלו אחריו. אמר לו, מדוע לא הולכים אלו עמך כפראשונה? אמר לו, לא רציתי להטריח לכן אדם עמי. עכשו שבאו, גלף באחד. הלכו, ורבי שמעון הלך לדרך. אמר רבי אבא, הרי אנו יודעים את שמו, והוא לא ידע את שמו של מר? אמר לו, ממנו ידעתי שלא להתראות.

בראש השנה נכתבים פתקים

בא ראה, כשמתעורר דין בעולם, כשהקדוש ברוך הוא יושב על פסא דין לדון את העולם, צריך אדם לעורר [בדין] תשובה שישוב מהרשע [מחטאי], שהרי אותו יום נכתבים פתקים, וכלם נמצאים בתיק כתובים.

אם שוב עד יום הכפורים קורעים את הפתקים, ואם לא, חותמים את הפתקים

אם זכה אדם שישוב לפני רבונו, קורעים את הפתקים שעליו. אחר כך הקדוש ברוך הוא מזמין לפני האדם את יום הכפורים, יום התשובה. אם שוב מחטאיו - טוב. אם לא - מצוה המלך

גלי עמיקתא ומסתרתא, דאי לאו חשוכא לא יתגליין עמיקין ומסתראן. ונהורא עמה שרא. מאן נהורא דא. נהורא (דף קפ"ז ע"ב) דאתגלייא מגו חשוכא. ואנן מגו חשוכא דהוה במדברא, אתגלי לן נהורא דא. רחמנא ישרי עמך נהורא, בעלמא דין, ובעלמא דאתי. אזלי רבי שמעון ורחבייא, אלין תלת מילין אבתריה, אמר ליה, אמאי לא אזלי אלין עמך כקדמיתא. אמר ליה, לא בעינא לאטרחא לבר נש עמי, השתא דאתו גזיל כחדא. אזלו, ורבי שמעון אזל לארחיה. אמר רבי אבא, הא אנן ידענא שמיה, ואיהו לא ידע שמיה דמר, אמר ליה, מגיה ידענא דלא לאתחזאה.

פרשת ויחי (דף ר"ב ע"א)

תא חזי, כד אתער דינא בעלמא, דקדשא בריך הוא יתיב על כרסי דינא למידן עלמא, בעי בר נש לאתערא (בדינא) תשובה, דייתוב מחיובא (בי"א מחובוי). דהא ההוא יומא, פתקין כתיבו, ומשתכחי ללהו באחמתא הא כתיבין.

אי זכי בר נש דייתוב קמי מאריה, קרעין פתקין דעליה. לבתר קדשא בריך הוא זמין קמיה דבר נש, יומא דכפורי יומא דתשובה. אי תב מחטאוי טב. ואי לא, פקיד מלכא למחתם פתקין. ווי, דהא תשובה בעינא לאסתלקא מגיה.

זוהר הקדוש - לשון הקודש

לחתם פתקים. אוי כי התשובה רוצה להסתלק ממנו.

וַיֵּשׁ שְׁתוּלִים לוֹ עַד יוֹם אַחֲרוֹן שֶׁל עֲצֵרֶת

אם זכה בתשובה ולא שלמה בראוי - תולים לו עד אותו יום אחרון של עצרת, שהוא שמיני לחג. אם עשה תשובה שלמה לפני רבונו - נקראים. ואם לא זוכה - אותם פתקים יוצאים מבית המלך ונמסרים בידי מלאך הדין, והדין נעשה, ופתקים יותר לא חוזרים עוד לבית המלך.

נטילת הפתקים

אז מעבירים הצלמים ממנו ולא נמצאים עמו. בין שעברו ממנו, הרי ודאי שענש המלך יעבר עליו ויטעם מכוס המות. ובאותו לילה של חג האחרון, המלאכים המענישים מזמנים, ונוטלים את הפתקים. ואחר שנטלו אותם, מעבירים הצלמים, ולא נמצאים [ואם נמצאים פגומים, יעבר עליו מחלות וכו'] בהם ידים. ואם נמצאים בהם ידים - דין גרוע, או יעבר עליו דין של מחלות רעות בפגם שלהם, והרי בארנו את זה.

ובספרי הקדמונים אומרים יותר, כשהראש נגרע וימצא הגוף - בנו או אשתו ימצאו, והוא יסתלק. וזה מדבר בשלא חזר כל אותו זמן בתשובה. אבל אם חזר, טעם המות יטעם ויתרפא. ואם הגוף לא נראה וימצא הראש - הם מסתלקים והוא מתקים, וזה מדבר בשבנו הקטן

זוהר הקדוש ארמית

אי זכי בתשובה, ולא שלימתא כדקא יאות, תליין ליה עד ההוא יומא בתראה דעצרת, דהוא תמינאה לחג. ואי עבד תשובה שלימתא לקמי מאריה, אתקרו. ואי לא זכי, אינון פתקין נפקין מבי מלכא, ואתמסרן בידוי דסנטירא, ודינא מתעביד, ופתקין לא מהדרן תו לבי מלכא.

כדין צולמין אתעברו מניה, ולא משתכחין עמיה. בין דמתעברן מניה, קא ודאי טופסקא דמלכא יעבר עליה, ויטעום כסא דמותא. ובההוא ליליא דחגא בתראה, סנטירין זמינין, ופתקין נטלין, פתר דנטלי לון, צולמין מתעברן, ולא משתכחין (נ"א ואי משתכחין גריעין יעבר עלוי מרעין וכו') בהו ידי. ואי משתכחין בהו ידי (יעדי), דינא גריעא, או יעבר עלוי דינא מרעין בישין, בגריעותא דלהון, והא אוקימנא להא.

ובספרי קדמאי אמרי יתיר, כד רישא אגרע, וישתכח גופא. בריה, או אנתתיה ישתכחו והוא יסתלק. והני מילי, כד לא אהדר כל ההוא זמנא בתויבתא. אבל אי אהדר, טעמא דמותא יטעם,

ויתסי. ואי גופא לא אתחזי, וישתכח רישא. אינון סלקין, והוא אתקיים. והני מילי, כד בריה זעירא ברשותיה. ואי ידי פגימו, עבידתא דידי פגימין. רגלוי, מרעין דרפין עליה. ערק

זוהר הקדוש - לשון הקודש

זוהר הקדוש ארמית

ברשותו. ואם ידיו פגומים, מעשה ידיו פגומים, רגליו - מחלות רודפות אותו. בורח הצלם וחוזר, בורח וחוזר, עליו פתוב (דברים כח) בבקר תאמר מי יתן ערב. וזה כשהלבנה מאירה והלילה מתקן באור.

צולמא ואהדר, ערק ואהדר. עליה פתיב, (דברים כח) בבקר תאמר מי יתן ערב, והאי כד נהרא סיהרא, וליליא אתתקן בנהורא.

הצדיקים שבים בכל יום

אבל צדיקים חסידים, כל יום ויום מסתכלים בלבם כאלו אותו יום מסתלקים מהעולם, ועושים תשובה שלמה לפני רבונם, ולא יצטרכו לדבר אחר. אשרי חלקם בעולם הזה ובעולם הבא.

אבל זכאי חסידי, בכל יומא ויומא מסתכלי בלבייהו, כאלו ההוא יומא מסתלקי מעלמא, ועבדין תיובתא שלימתא קמי מאריהון, ולא יצטרכון למלה אחרא. זכאה חולקהון בעלמא דין ובעלמא דאתי.

כמה עליונים מעשי המלך הקדוש

בא ראה, כל הנקרא בשמי - כמה עליונים מעשי המלך הקדוש, שהרי באותם מעשים [בריות] שהוא עושה למטה, קושר אותם בדברים עליונים שלמעלה, וכשנוטלים אותם למטה ועושים בהם מעשה, מתעורר אותו מעשה שלמעלה שקשור בו, כגון אוזב ועץ ארו, והרי בארנו הדברים.

תא חזי, (ישעיה מג) כל הנקרא בשמי, כמה עלאין עובדי מלכא קדישא, דהא באינן עובדי (נ"א ברין) דאיהו עביד לתתא קטיר לון במלין עלאין דלעילא, וכד נטלין לון לתתא ועבדי בהו עובדא, אתער ההוא עובדא דלעילא דקטיר בה. כגון אזובא, עץ ארו, והא אוקימנא (דף רכ ע"ב) מלי.

הלולב, האתרוג, הדס, והערבה, כלם אחוזים בשם הקדוש למעלה ויש מהם שאחוזים בשם הקדוש, כמו לולב, ואתרוג, הדס, וערבה, שכלם אחוזים בשם הקדוש למעלה. ועל כך שנינו, לאחזו אותם ולעשות בהם מעשה כדי לעורר חדוה אותו שאחזו בו. ועל זה שנינו, בדברים ומעשה צריך להראות דבר כדי לעורר דבר אחר.

ואית מנייהו דאחינן בשמא קדישא, כגון לולב, ואתרוג, הדס, וערבה, דכלהו אחינן בשמא קדישא לעילא. ועל דא חנינן, לאחדא לון, ולמעבד בהו עובדא, כגין לאתערא חדוה ההוא דאחיד ביה. ועל דא חנינן, במלין ועובדא כעין לאחזאה מלה, כגין לאתערא מלה אחרא.

כל הנקרא בשמי ולכבודי בראתיו יצרתיו אף עשיתיו

זהו שכתוב כל הנקרא בשמי ולכבודי [בראתיו] -

הדא הוא דכתיב, כל הנקרא בשמי ולכבודי (בראתיו), לאתערא יקרי. בראתיו, לייחדא לי.

זוהר הקדוש ארמית

יצרתיו, למעבד ביה עובדא
(ביא חילא). אף עשיתיו, לאתערא
ביה חילא דלעילא. דכר אחר,
כל הנקרא בשמי, היינו דכתיב
(ויקרא כג) פרי עץ הדר. ולכבודי
כראתיו, היינו כפות תמרים.
יצרתיו, היינו וענף עץ עבות.
אף עשיתיו, היינו וערבי נחל.

ותקונא דהאי דאמר קרא,
(ויקרא כג) ולקחתם לכם ביום
הראשון, דייקא. דהוא
חמישאה על עשור. אבל ביום
הראשון, שהוא יום ראשון
מאן הוא. אלא יום דנפיק
ראשון, לנטלא (ד"א לכלא)
במבועי דמיין נביעין, ואנן
בעיין לאמשקא ליה
לעלמא מתל למלכא דקטר
בני נשא בקטרוי, אמיה
מטרוניתא אתת, ואפיקת לון
לחירות, ומלכא אשגח ליקרא
דילה, ויהב לון בידהא.
אשכחת לון כפיין וצחיין,
אמר, הא אפיקת לון לחירו,
אייתי לון מיכלא
ומשתייא. כף, הא יום הכפורים
אפיק לכלא לחירו, ואנן כפני
מזונא קאימנא, וצחינן
למשתיא, היא אעטרת למלכא
בעטרוי. בהאי יומא ידענא,
דהא מיין נביעין עמה שריין, למאן דאפיק לון לחירו. ועל דא קרינן
ליה יום ראשון.

זוהר הקדוש - לשון הקודש

לעורר כבודי. בראתיו - ליחד לי. יצרתיו - לעשות
בו מעשה [בח]. אף עשיתיו - לעורר בו כח
שלמעלה. דכר אחר כל הנקרא בשמי - הינו
שכתוב (ויקרא כג) פרי עץ הדר. ולכבודי בראתיו -
הינו כפת תמרים. יצרתיו - הינו וענף עץ עבת. אף
עשיתיו - הינו וערבי נחל.

ולקחתם לכם ביום הראשון

ותקון של זה שאמר הכתוב ולקחתם לכם ביום
הראשון, דיקא שהוא חמישי על עשור.
אבל ביום הראשון, אותו יום ראשון מי הוא?
אלא יום שיצא ראשון לגסע [לכל] במענינו של
מים גובעים, ואנו רוצים להמשיכו לעולם. משל
למלך שקשר בני אדם במאסר. באה אמו הגבירה
והוציאה אותם לחרות, והמלך משגיח על כבודה
ונתן אותם בידיה. מצאה אותם רעבים וצמאים.
אמרה, הרי הוצאתי אותם לחרות, תביא להם
אכל ומשקה. כף יום הכפורים הזה מוציא את
כלם לחרות, ואנו רעבים למזון וצמאים לשתייה.
היא מעטרת את המלך בעטרוניתו. ביום הזה
ידענו שמים גובעים שורים עמה, שואלים לשתות
למי שהוציא אותם לחרות, ועל כף קוראים לו
ביום ראשון.

יום זה הוא ראשית הכל

זה בספר האגדה, והוא יפה. אבל ביום הזה,
לאברהם שהוא ראשית הכל, אם בענני כבוד
דהא מיין נביעין עמה שריין, שאילנא למשתייא, למאן דאפיק לון לחירו. ועל דא קרינן
ליה יום ראשון.

דא בספר דאגדתא ושפיר הוא. אבל בהאי יומא, לאברהם שירותא דכלא, אי בענני יקר

זוהר הקדוש - לשון הקודש

הוא הראשית או במים הוא הראשית, שאברהם התחיל לחפר בורות מים.

פרי עץ הדר

פרי עץ הדר - זו באר של יצחק, שיצחק הדר את הקדוש ברוד הוא וקרא לו עץ הדר. פרוי של עץ ההדר הזה ידוע. כפת תמרים - שכתוב (תהלים צב) צדיק כתמר יפרח, ולא נמצא ביניהם פרוד. ולכן לא כתוב וכפת, אלא כפת, משום שלא עולה זה בלי זה. וכוזה מתמלאת הבאר הזאת, מבאר מים עליונים שנובעים. ההוא מתמלא בתחלה, וממנו מתמלאת הבאר עד שנובעת לכל.

ענף עץ עבת

וענף עץ עבת - זה ענף של אילן הגדול שהתחזק ונשרש בשרשו, נעשה אילן עליון על הכל, שאחוז בכל הצדדים שלו, ענף שהוא עץ עבת, עץ שאחוז את העבות, שהרי מזה נוטל יסוד העולם ומתמלא כדי להריק בבאר, זהו עולם ארץ ההשקאה.

ערבי נחל

וערבי נחל - שנים הם, שני נחלי מים מתכנסים לתוכם להריק לצדיק. דבר אחר וערבי נחל - אלה הם גבורות שאחוזות ביצחק, שבאים מצד אותו נחל עליון ולא מצד האב. לכן הכל נאה, ולא מבשם לפרות, ולא עושה פרות. וערבי נחל - שני עמודים שהגוף עומד עליהם. אבל וערבי נחל ודאי, כמו שנתבאר, ואלה הם כלם לרוקן מים לבאר.

זוהר הקדוש ארמית

הוא שירותא, אי במיא הוא שירותא. דאברהם שארי למחפרי ביירי דמיא.

פרי עץ הדר, דא בירא דיצחק, דיצחק אהדר ליה לקדשא בריך הוא וקרא ליה עץ הדר. פרי דהאי עץ הדר ידיעא. כפת תמרים, דכתיב, (תהלים צב) צדיק כתמר יפרח, ולא אשתכח בינייהו פירודא. ועל דא לא כתיב וכפת, אלא כפת. בגין דלא סליק דא בלא דא, ובהאי אתמלייא האי באר, מבאר מים עלאין נביעין, ההוא אתמלי בקדמיתא, ומניה אתמלייא בירא, עד דאיהו נביעו לכלא.

וענף עץ עבות, דא ענפא דאילנא רברבא, דאתקיף ואשתרשא בשרשוי, אתעביד אילנא עלאה על כלא, דאחיד בכל סטריה, ענף דאיהו עץ עבות, עץ דאחיד לעבות, דהא מהאי נטל יסודא דעלמא, ואתמליא לארקא בבירא, האי הוא עלמא ארקא דשקיותא.

וערבי נחל, תרי אינון, תרין נחלין דמיא אתכניש בהו, לארקא לצדיק. דבר אחר, וערבי נחל, אלין אינון גבורין, דאחידין ביה ביצחק, דאתיין מסטרא דההוא נחל עלאה, ולא מסטרא דאבא. בגין כך, כלא יאי, ולא כסימא לפירין, ולא עביד פירין. וערבי נחל, תרין קיימין, דגופא קיימא עליהו, אבל וערבי נחל ודאי, כמה דאתמר, ואלין אינון כלהו לארקא מיא לבירא.

זוהר הקדוש ארמית

(השלמה מההשמטות סימן ג"ן)
מאי פרי עץ הדר אילנא
דאתרוגא ומאי הדר היינו הדר
על הכל והיינו הדר דשיר
השירים דכתיב ביה (שיר השירים
ו') מי זאת הנשקפה כמו שחר.
והיינו על שם נקבה ועל שמה
גלקחה נקבה מאדם שאי
אפשר להתקיים עולם התחתון
בלא נקבה. ומאי טעמא אקרי
נקבה על שם שנקביה רחבים
ויש לה נקבים יתרים על
האיש. ומאי ניהו נקבים
שדים ורחם ובית קיבול הולד.

ומאי ניהו שאמרו שיר
השירים, שהוא הדר לכל ספרי
הקדש אין. דאמר רבי יוחנן,
כל הספרים קדש ושיר
השירים קדש קדשים, ומאי
ניהו קדש קדשים. אלא קדש,
שהוא קדש לקדשים. ומאי הם
קדשים אלו שכנגד שש קצוות
שבאדם וקדש הוי להו קדש
לכלהו.

ומאי ניהו קדש, זה אתרוג
שהוא הדר הכל. ולמה נקרא
שמו הדר אל תקרי הדר אלא
ה' דר זה אתרוג שהוא נפרד
מאגד הלולב ואין מצות לולב
קיימת אלא בו, והוא גם כן
אגוד עם הכל. שעם כל אחד הוא ועם כולן יחד הוא.

ומאי לולב כנגד חוט השדרה. וענף עץ עבות שענפיו חופין את רובו ואם אין ענפיו חופין את רובו אינו כלום. מפני מה, משל לאדם שבזרועותיו יגן על ראשו, הרי זרועותיו שנים

זוהר הקדוש - לשון הקודש

הדר על הכל

(השלמה מההשמטות סימן ג"ן) מהו פרי עץ הדר?
עץ האתרוג. ומהו הדר? הדר על הכל,
והינו הדר של שיר השירים, שכתוב בו מי זאת
הנשקפה כמו שחר. והינו על שם נקבה, ועל שמה
גלקחה נקבה מאדם שאי אפשר להתקיים עולם
התחתון בלא נקבה. ומה הטעם נקראת נקבה? על
שם שנקביה רחבים, ויש לה נקבים יתרים על
האיש, ומה הם הנקבים: שדים ורחם ובית קיבול
הולד.

שיר השירים קדש קדשים

ומה שאמרו, שיר השירים שהוא הדר לכל ספרי
הקדש - כן. שאמר רבי יוחנן, כל הספרים
קדש, ושיר השירים קדש קדשים. ומהו קדש
קדשים? אלא קדש שהוא קדש לקדשים. ומה הם
קדשים? אלו שכנגד שש קצוות שבאדם, וקדש
יהיה להם קדש לבדם.

האתרוג - הדר לכל

ומהו קדש? זה אתרוג, שהוא הדר לכל. ולמה
נקרא שמו הדר? אל תקרי הדר אלא ה' דר,
זה אתרוג שהוא נפרד מאגד הלולב, ואין מצות
לולב קיימת אלא בו, והוא גם כן אגוד עם הכל,
שעם כל אחד הוא, ועם כלם יחד הוא.
ומהו הלולב? כנגד חוט השדרה. וענף עץ עבת -
שענפיו חופים את רבו, ואם אין ענפיו חופים
אגוד עם הכל. שעם כל אחד הוא ועם כולן יחד הוא.

ומאי לולב כנגד חוט השדרה. וענף עץ עבות שענפיו חופין את רובו ואם אין ענפיו חופין את רובו אינו כלום. מפני מה, משל לאדם שבזרועותיו יגן על ראשו, הרי זרועותיו שנים

זוהר הקדוש - לשון הקודש

זוהר הקדוש ארמית

את רבו - אינו כלום. מפני מה? משל לאדם שבזרועותיו יגן על ראשו, הרי זרועותיו שנים וראשו שלשה, והינו ענף לשמאל, עבת לימין, ונמצא עץ באמצע. ולמה נאמר בו עץ? שהוא שרש האילן.

וראשו שלשה, והיינו ענף לשמאל, עבות לימין, ונמצא עץ באמצע. ולמה נאמר בו עץ שהוא שרש האילן.

ענין ערבי נחל

ומה זה ערבי נחל? שוקי האדם שהם שתים. ומהו לשון של ערבי נחל? משום שגדול שבהם הוא למערב, ומשם יונק כחו, ושל צפון הוא קמן ממנו מהלך חמש מאות שנה, והוא ברוח צפונית מערבית, ובו פועל ונקרא על שמו, והם שניהם עצים. דבר אחר ערבי - שפעמים מערבים פעלתם זה עם זה. מה זה ערבי נחל? נחל הוא על שם המקום שהם קבועים בו ששמו נחל, כמו שפיתוב כל הנחלים הלכים אל הים.

ומאי ערבי נחל שוקי האדם שהם שתים. ומאי ניהו לישנא דערבי נחל, משום שגדול שבהם הוי למערב ומשם יונק כחו. ושל צפון הוא קמן ממנו מהלך חמש מאות שנה והוא ברוח צפונית מערבית ובו פועל ונקרא על שמו והם שניהם עצים. דבר אחר ערבי, שפעמים מערבין פעולתן זה עם זה. מאי ערבי נחל, נחל הוי, על שם המקום שהם קבועים בו ששמו נחל. כדכתיב, (קהלת א')

ים הוא אתרוג

מהו ים? הוי אומר זה אתרוג. ומנין לנו שכל מדה ומדה מאלו השבעה נקראת נחל? שנאמר וממתנה נחליאל, אל תקרי נחליאל אלא נחלי אל.

מאי ניהו ים, הוי אומר זה אתרוג. ומנא לן דכל מדה ומדה מאלו השבעה אקרי נחל. שנאמר (במדבר כ"א) וממתנה נחליאל, אל תקרי נחליאל אלא נחלי אל.

רמזי ארבעת המינים

ועוד שם, מה לב, הדר פרי הגוף, אף ישראל פרי עץ הדר. מה אילן תמר, ענפיו סביביו ולולבו באמצע, אף ישראל נטלו גוף האילן הזה שהוא לבו, וכנגד הגוף חוט השדרה באדם שהוא עקר הגוף. ומה לולב זה פתוב לו לב, אף לב מסור לו. ומה לב זה שלשים ושתים נתיבות חקמה בו, אף בכל נתיב מהן צורה שומרת, שנאמר לשמר את דרך עין החיים: (ע"כ מההשמשות)

ועוד שם, מה לב, הדר פרי הגוף, אף ישראל פרי עץ הדר. מה אילן תמר, ענפיו סביביו ולולבו באמצע, אף ישראל נטלו גוף האילן הזה שהוא לבו, וכנגד הגוף חוט השדרה באדם שהוא עקר הגוף. ומה

לולב זה פתיב לו לב, אף לב מסור לו. ומה לב זה שלשים ושתים נתיבות חקמה בו, אף בכל נתיב מהן צורה שומרת, שנאמר (בראשית ג') לשמר את דרך עין החיים: (עד כאן מההשמשות)

זוהר הקדוש - לשון הקודש

אברהם יצחק ויעקב

דְּבַר אַחַר, וּלְקַחְתֶּם לָכֶם בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן פְּרִי עֵץ הָדָר - זֶה אַבְרָהָם. כַּפַּת תְּמָרִים - זֶה יִצְחָק. וְעֵנַף עֵץ עֵבֶת - זֶה יַעֲקֹב. וְעַרְבֵי נָחַל - אֵלֶּה הֵן שְׁתֵּי הַדְּרָגוֹת שְׂאֵמְרָנוּ. וְמוֹ שְׂשׂוּנָה זֶה, מִשּׁוּם שֶׁעֵץ עֵבֶת זֶה יַעֲקֹב, שְׂאֵוְחוֹ אֶת כָּל הַחֲלָקִים, וְדָאִי זֶה יַעֲקֹב. אֲבָל הָרִי בְּאַרְנוֹ, פְּרִי עֵץ הָדָר - זֶה בְּאֵר יִצְחָק, זֶה גְבוּרָה תַּחְתּוֹנָה. כַּפַּת תְּמָרִים - כַּפַּת חֶסֶד, קִשְׁר שְׁנִקְשָׁר בְּבֵאֵר, כְּמוֹ שְׂנַאֲמַר (דניאל א) כְּפוֹתִים בְּסַרְבְּלֵיהֶם, מִשּׁוּם שֶׁאֵלֶּה לֹא עוֹלִים זֶה בְּלִי זֶה. וְעֵנַף עֵץ עֵבֶת, עֵנַף הוּא עֲלִיּוֹן שְׁנַעֲשֶׂה עֵץ עֲבוֹת וְאוֹחוֹ לְכָל צַד, כְּמוֹ שְׂנַאֲמַר. עַרְבֵי נָחַל - זֶה יִצְחָק, בְּכָל הַצְּדִידִים שְׂאֵחוּיִים בְּצַד הַנְּחַל וְלֹא בְּצַד הָאֵב. שְׂשׂוּנָה, אֵף עַל גַּב שְׂבַנְחַל הַזֶּה לֹא נִמְצָא דִין, מִתְעוֹרְרִים מִמֶּנּוּ דִּינִים.

ערבי נחל לא יוצאים מהם לא פרי ולא טעם ולא ריח

וְרַב הַמְנוּנָא הִזְקֵן פְּרִישׁ, וְעַרְבֵי נָחַל - אֵלּוֹ שְׁנֵי הַעֲמוּדִים שְׂאֵמְרָנוּ שְׂוִיִצְאִים מֵהֶם מוֹם, וְיִפְתָּה. אֲבָל בֹּא רֵאָה, הָרִי רְאִינוּ שְׁשֵׁתִי דְרָגוֹת אֵלֶּה שְׁעוֹמְדוֹת עַל דְּרָגָה שֶׁל צְדִיק, פְּרִי וְכַנּוּם גְּדוֹל [הַפְּרוֹכוֹת] יוֹצְאִים מֵהֶם, וְעַרְבֵי נָחַל לֹא יוֹצְאִים מֵהֶם לֹא פְרִי וְלֹא טַעַם וְלֹא רִיחַ, וְהָרִי בְּאַרְנוֹ, וְהַכֹּל יִפְתָּה.

אתרוג בשמאל ולולב בטימן

וְעַל כֵּן אֶתְרוּג בְּשִׂמְאֵל, בְּגִנְדַּר הַלֵּב. לוֹלֵב בְּיָמִין. כַּפַּת בְּפֶל, וְקִשׁוּר בְּכָל, שְׁהָרִי צְדִיק כַּפּוֹת הוּא בְּכָל הַצְּדִידִים וְקִשׁוּר בְּפֶל, וְזֶהוּ קִשְׁר הַאֲמוּנָה.

וערבי נחל לא נפקי מנייהו, איבא, ולא טעמא, ולא ריחא. והא אוקימנא וכלא שפיר.

ועל דא אתרוג (דף רכא ע"א) בשמאלא, לקביל לבא. לולב בימינא, כפפת בכלא, וקטיר בכלא. דהא צדיק כפפת הוא בכל סטרין, וקטיר בכלא, ודא הוא קשורא דמהימנותא.

זוהר הקדוש ארמית

דְּבַר אַחַר, וּלְקַחְתֶּם לָכֶם בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן פְּרִי עֵץ הָדָר, דָּא אַבְרָהָם. כַּפַּת תְּמָרִים, דָּא יִצְחָק. וְעֵנַף עֵץ עֵבֶת, דָּא יַעֲקֹב. וְעַרְבֵי נָחַל, אֵלִין אֵינּוֹן תְּרִין דְּרָגִין דְּאִמְרָן. וּמֵאֵן דְּמִתְּנִי הָאִי, בְּגִין דְּעֵץ עֲבוֹת דָּא יַעֲקֹב, דְּאִחִיד לְכִלְהוֹ חֲלָקִין, וְדָאִי דָּא יַעֲקֹב. אֲבָל הָאִי אִוְקִימְנָא, פְּרִי עֵץ הָדָר דָּא בִירָא דִּיצְחָק, דָּא גְבוּרָה תַּתְּאָה. כַּפַּת תְּמָרִים. כַּפַּת חֶסֶד, קִשְׁוִרָא דְּאִתְקִשְׁר בְּבִירָא, כְּמָה דְּאִתְאֵמַר, (דניאל ג) כְּפִיתוּ בְּסַרְבְּלֵיהוֹן, בְּגִין דְּאֵלִין לֹא סִלְקִין דָּא כְּלָא דָּא. וְעֵנַף עֵץ עֲבוֹת, עֵנַפָּא הוּא עֲלֵאָה, דְּאִתְעִבִיד עֵץ עֲבוֹת, וְאִחִיד לְכָל סְטָרָא, כְּמָה דְּאִתְמַר. עַרְבֵי נָחַל דָּא יִצְחָק, בְּכָל סְטָרֵי, דְּאִחִידֵן בְּסְטָרָא דְּנָחַלָא, וְלֹא בְּסְטָרָא דְּאִבָּא. דְּתִגְיִן, אֵף עַל גַּב דְּבִהָאִי נָחַל דִּינָא לֹא אִשְׁתַּכַּח בֵּיהּ, דִּינִין מִתְעָרִין מִנֵּיהּ.

ורב המנונא סבא פריש, וערבי נחל, אינון תרין קיימין דקאמרן, דמייא נפקי מנייהו, ושפיר. אבל תא חזי, הא חזינן דתרין דרגין אלין דקיימי על דרגא צדיק, איבא וכנישו רכבא (ס"א דרכאן) נפקי מנייהו, וערבי נחל לא נפקי מנייהו, איבא, ולא טעמא, ולא ריחא. והא אוקימנא וכלא שפיר.

ועל דא אתרוג (דף רכא ע"א) בשמאלא, לקביל לבא. לולב בימינא, כפפת בכלא, וקטיר בכלא. דהא צדיק כפפת הוא בכל סטרין, וקטיר בכלא, ודא הוא קשורא דמהימנותא.

זוהר הקדוש - לשון הקודש

אשריהם ישראל

ויפה אמר בספר האגדה שכל אלה הם אורחים שמומנים העם הקדוש ביום הזה, שצריכים למצא אותם, פיון שהומין אותם, ובהם מבקש אדם בקשתו למלך. אשריהם ישראל שיודעים דרכי המלך הקדוש, ויודעים דרכי התורה ללכת בדרך אמת, לזכות בהם בעולם הזה ובעולם הבא.

נצחון בדיון

ביום הזה יוצאים ישראל בסימנים רשומים מתוך המלך, משום שהם נצחו בדיון, ומהם הסימנים? סימני האמונה, חותם המלך העליון. לשני בני אדם שנכנסו לבני המלך לדיון, ובעולם לא יודעים מי מהם נצח. יצא לגיון אחד מבית המלך, ושאלו אותו מי נצח? אמר להם, מי שיצא ובידו סימני המלך, הוא שנצח. כף כל העולם נכנסים לדיון לפני המלך העליון, והוא דן אותם מיום של ראש השנה ויום הכפורים, עד חמש עשרה יום לחדש, ובין כך נמצאו ישראל בלם צדיקים בתשובה, טורחים בסכה ולולב ואתרוג, ולא יודעים מי נצח בדיון. המלאכים העליונים שואלים, מי נצח בדיון? אומר להם הקדוש ברוך הוא, אלה שמוציאים בידיהם את הסימנים שלי, הם נצחו בדיון.

ביום הזה ישראל יוצאים ברשם המלך

ביום הזה יוצאים ישראל ברשם המלך, בתשבחות ההלל, נכנסים לסכה, אתרוג בשמאל, לולב בימין. כלם רואים שישראל רשומים ברשומי המלך

אמר להו, אינון דמפקי בידיהו סימנין דילי, אינון נצחין דינא.

זוהר הקדוש ארמית

ובספרא דאגדתא שפיר קאמר, דכל אלין אינון אושפיזין, דזמינין עמא קדישא בהאי יומא, דבעיין לאשכחא להו, פיון דזמין לון. ובהו בעי בר נש למלכא בעותיה. זכאין אינון ישראל דידיעין ארחוי דמלכא קדישא, וידיעין ארחוי דאורייתא, למהך באורח קשוט, למזכי בהו בעלמא דין ובעלמא דאתי.

ביומא דא נפקי ישראל, בסימנין רשימין מגו מלכא, בגין דאינון נצחין דינא. ומאי סימנין אינון, סימני מהימנותא, חותמא דמלכא עלאה. לתרי בני נשא, דעאלו קדם מלכא לדינא, ולא ידעי עלמא מאן מנייהו נצח. נפק חד לגיון מבי מלכא, שאילו לו. אמר לון, מאן דפוק ובידוי סימנין דמלכא, הוא נצח. כף, כולי עלמא עללין לדינא, קדם מלכא עלאה, ודאין לון מימא דראש השנה ויום הכפורים, עד חמש סרי יומין לירחא. ובין כך אשתכחו ישראל זכאין כלהו בתיובתא. טרחין בסכה ולולב ואתרוג, ולא ידעי מאן נצח דינא. מלאכי עלאי שאלו מאן נצח דינא. קדשא בריך הוא

בהאי יומא, נפקי ישראל ברשימו דמלכא, בתושבחתא דהלילא. עללין בסכה, אתרוג

זוהר הקדוש - לשון הקודש

הקדוש, פותחים ואומרים, (תהלים קמד) אשרי העם שפכה לו אשרי העם שה' אלהיו.

ענין פרי עץ הדר

רבי יהודה פתח, כתוב (ויקרא כג) פרי עץ הדר כפת תמרים. פרי עץ הדר מה הוא? זה אתרוג. וכי אתרוג מעץ הדר הוא? והרי כמה קוצים יש סביבו, מכאן ומכאן, ואתה אמרת פרי עץ הדר? אלא סוד הדבר, שכתוב ויבן ה' אלהים את הצלע אשר לקח מן האדם לאשה ויבאה אל האדם. וכתוב עצם מעצמי ובשר מבשרי, וזהו פרי עץ הדר. מנין לנו שאדם נקרא עץ? שפתוב כי האדם עץ השדה.

ענין פפת תמרים

כפת תמרים, שעולים לשבעים שנים, ובו נתקנו שבעים שנים עליונות. וזה כפות למעלה ולמטה, ולכן נקרא כפת, כמו שנאמר בפיתו, שעולה לבאן ולכאן. זהו שפתוב כי כל בשמים ובארץ, דוקא.

מי שחוטא אל המזבח הוא חוטא בכל

רבי יוסי אמר, פרי עץ הדר - זה מזבח, שעושה פרות, ומעלה נצנים לכל הצדדים. מה הטעם? משום שכל שבעים השנים נותנים לה חלק, והיא מתברכת מכלם. מה זה אומר? משום שמי שחוטא אל המזבח, הוא חוטא בכל, שהרי

זוהר הקדוש ארמית

בשמאלא, לולב בימינא. חמאן בלהו, דישראל רשימין ברשימין דמלכא קדישא. פתחי ואמרי, (תהלים קמד) אשרי העם שפכה לו אשרי העם שה' אלהיו.

פרשת ויקרא (דף כ"ד ע"א)

רבי יהודה פתח, כתיב (ויקרא כג) פרי עץ הדר כפת תמרים. פרי עץ הדר, מאן הוא. דא אתרוג. וכי אתרוג מעץ הדר הוא, והא כמה קוצין אית סחרניה, מכאן ומכאן, ואת אמרת פרי עץ הדר. אלא רזא דמלה, דכתיב, (בראשית ב) ויבן יי' אלהים את הצלע אשר לקח מן האדם לאשה ויבאה אל האדם. וכתוב (בראשית ב) עצם מעצמי ובשר מבשרי, ודא הוא פרי עץ הדר. מגולן דאדם עץ אקרי. דכתיב, (דברים כ) כי האדם עץ השדה.

כפת תמרים, דסליק לשבעין שנין, וביה אשתכללו שבעין שנין עלאין. ודא אכפת ואתקשר לעילא ותתא. ועל דא אקרי כפות, כמה דאת אמר בפיתו, דסליק להכא ולהכא. הדא הוא דכתיב כי כל בשמים ובארץ דייקא.

רבי יוסי אמר, פרי עץ הדר דא מזבח, דעביד פירין, וסליק אבין לכל סטרין. מאי טעמא בגין דכל ע' שנין, יתבין לה חולקא, ואתברכא מכלהו. מאי קא מיירי. בגין דמאן דחטי לגבי מזבח, בכלא חטי, דהא כפית לקבלי ההוא דכפית לעילא, ועל דא אתקשר דא בדא, פרי עץ הדר כפת תמרים ולא כתיב וכפת תמרים.

זוהר הקדוש - לשון הקודש

זוהר הקדוש ארמית

כפות כנגד אותו שפנות למעלה, ולכן נקשרו זה עם זה, פרי עין הדר כפת תמרים, ולא כתוב וכפת תמרים.

זאת משחת אהרן ומשחת בניו

פתוב (ויקרא ז) זאת משחת אהרן ומשחת בניו. מה זה אומר? אלא זאת - זה מזבח, שגמשח על יד אהרן, שכתוב ומשחת את מזבח העלה ואת כל כליו. ומשחת (זו משחת) בניו, שהרי גמשח מקלם, ומתגדל ומתברך ומטהר.

ענו סיבוב המזבח פעם אחת בכל יום, ואחר כך שבע פעמים - תלקו של המזבח

בא ראה, בחג סוכים את המזבח פעם אחת בכל יום, ואחר כך שבע פעמים. מה זה אומר? אלא, למלך שהזמין אורחים והתעסק עמהם, והיתה למלך בת יחידה. אמרה לו: אדוני המלך, משום האורחים לא שמת לב אלי? אמר לה: חייך בתי, מנה אעלה לך בכל יום, (ששנה ככלט). כך בכל יום ויום של החג מקריבים ישראל כנגד אמות העולם. אמר המזבח למלך הקדוש: לכלם נמצאים מגות וחלקים, ולי מה אתה נותן? אמר לה: בכל יום ויום יסוכבו אותך שבעה ימים עליונים לברך אותך, ונותנים לך שבעים חלקים (בכל יום). רבי יוסי אמר, שבעים חלקים בכל יום כנגד שבעים פרים שנקרבים בחג.

רבי יהודה אמר, שבעה בכל יום, משום שהרי

חולקין בכל יומא לקבל שבעין פרים דמתקרבין בחג.

כתיב (ויקרא ז) זאת משחת אהרן ומשחת בניו. מאי קא מיירי. אלא, זאת: דא מזבח, דאתמשח על יד אהרן, דכתיב, (שמות ז) ומשחת את מזבח העולה ואת כל כליו. ומשחת (ס"א זו משחת) בניו, דהא מכלהו אתמשח, ואתרבי, ואתברכא, ואתדכא.

תא חזי, בחג סוכים את המזבח זמנא חדא בכל יומא, ושבעה זמנין לכתר. מאי קא מיירי. אלא, למלכא דזמין אושפיזין, ואתעסק בהו, והוה ליה למלכא בת יחידה, אמרה ליה, מארי מלכא, בגין אושפיזין לא אשגחת עלי. אמר ליה, חייך בתי פרקטא חדא אסליק לך בכל יומא, (דף כ"ד ע"ב) (דשוי ככלהו). כך, בכל יומא ויומא דחג, מקריבין ישראל לקבל אומין דעלמא. אמר מזבח למלכא קדישא, לכלהו משתכחי מאנין וחולקין, ולי מה אנת יהיב. אמר לה, בכל יומא ויומא יסוכבון לך שבעה יומין עלאין, לברכא לך, ויהבין לך שבעין חולקין (בכל יומא), רבי יוסי אמר שבעין

רבי יהודה אמר, שבעה בכל יומא, בגין דהא אתברכא (מאתר) מכלהו, ולסוף, שבעה יומין, מתברכא מאתר דמשח רבותא אשתכח. (ולכתר) שבעה זמנין, לקבל כל אינון שבעה יומין,

זוהר הקדוש - לשון הקודש

מתברכת (תמקום) מכלם, ולסוף שבועה הימים מתברכת ממקום ששמען המושחה נמצא. (ואחד כה) שבע פעמים, כנגד כל אותם שבועה ימים כדי להעמיד לה ברכות ממעין הנחל שזורם תמיד ולא פוסק. נמצא שמתברכת (תמיד) בכל יום ויום, עד שבועה ימים שמתברכת ממעין הנחל. וכן פעם אחרת שבע פעמים כאחד, ומתקיימות בה הברכות אחר כך מהמקום העליון שהמעין יוצא ולא פוסק, כפי שאמרנו.

עד עקרה ילדה שבועה ורבת בנים אמללה

בכל יום מכריזים עליה ואומרים, (שמואל א-ב) עד עקרה ילדה שבועה ורבת בנים אמללה. עד עקרה ילדה שבועה - זו כנסת ישראל, שמתברכת משבועה בכל יום, ועולה לחשבון עליון. ורבת בנים אמללה - אלו אמות עובדי עבודה זרה שעולים ביום הראשון לחשבון גדול, ואחר כך מתמעטים והולכים בכל יום ויום, ולכן המזבח מכפר על חטאי ישראל, המזבח מטהר אותם ומריק להם ברכות ממעלה למטה.

ענן המינים

וענף עץ עבת - זה המלך הקדוש, שאחוז לשני צדדים. ומשום כך הדס שלשה ענפים, שיעשה ענף עץ עבת שאחוז לכל צד. וערבי נחל - אלו שני עמודים, שמכאן יוצא לכפות תמרים. כפת תמרים, אחוז למעלה ואחוז למטה, והרי

זוהר הקדוש ארמית

בגין לקיימא לה ברכאן מן מבוועא דנחלא, דנגיד תדיר ולא פסיק, אשתכח דאתברכא (תדיר) בכל יומא ויומא, עד שבועה יומין דאתברכא ממבוועא דנחלא. וכן זמנא אחרא שבועה זמנין כחדא ואתקיימו ברכאן לכתר מאתר עלאה דמבוועא נפיק ולא פסיק, כדקאמרן.

בכל יומא, מכריזין עלה ואמרין, (שמואל א ב) עד עקרה ילדה שבועה ורבת בנים אמללה. עד עקרה ילדה שבועה: דא כנסת ישראל, דאתברכא משבועה בכל יומא, וסליק לחושבן עלאה. ורבת בנים אמללה, אלין אומין עובדי עבודה זרה, דסלקין ביומא קדמאא לחושבן רב, ולכתר מתמעטין ואזלין בכל יומא ויומא. ועל דא, מזבח מכפר על חוביהון דישראל מזבח מדכי להון, ואריק להון ברכאן מעילא לתתא.

וענף עץ עבות: דא מלכא קדישא, דאחיד לתרין סטרין. ובגין כך הדס תלת ענף, דיתעבד ענף עץ עבות, דאחיד לכל סטרא. וערבי נחל: אלין

תרין קיימין, דמהכא נפיק, לכפות תמרים. כפות תמרים, אחיד לעילא ואחיד לתתא, והא אתמר. אתרוג נפקא מגו כובין דאילנא והכי הוא. כפות תמרים הכי נמי אחיד בהו ודאי,

כל מה דנפיק לעלמא מהכא נפקא ומהכא אתיין. (ס"א א תתן).

זוהר הקדוש - לשון הקודש

נְתַבְאָר. אַתְרוּג יוֹצֵא מִתּוֹךְ הַקּוֹצִים שֶׁל הָאֵילָן, וְכֵן
זֶה, גַּם כַּפֶּת הַמְּרִים אוֹחוּ בָהֶם וְדָאִי. כָּל מַה שְׂיוֹצֵא
לְעוֹלָם - מִכָּאן יוֹצֵא וּמִכָּאן בָּאִים (נ"ז).

הַמְזַבֵּחַ שֶׁל מַעֲלָה

רַבִּי יוֹסִי פִתַּח, וְאָבּוֹאָה אֶל מִזְבַּח אֱלֹהִים. מִי זֶה
מִזְבַּח אֱלֹהִים? זֶהוּ הַמְזַבֵּחַ שֶׁל מַעֲלָה, מִזְבַּח
אֱלֹהִים וְדָאִי. וְהֵינּוּ בָּאָר שֶׁל יִצְחָק, וְלַפְעָמִים מִזְבַּח
ה', כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר קָם מִלְפָּנַי מִזְבַּח ה'. וְעַל זֶה יוֹרְשִׁים
הַעוֹלָמוֹת מִכָּאן דִּין וְרַחֲמִים, מִשּׁוּם שֶׁהִיא יוֹנֶקֶת
בְּצַד הַזֶּה וּבְצַד הַזֶּה, וְהָרִי בָּאָרוֹ אֶת הַדְּבָר.

צְהִלֵי קוֹלֶךָ בַּת גָּלִים הַקְּשִׁיבִי לַיְשָׁה עֲנִיָּה עֲנִתוֹת

פִּתַּח רַבִּי יוֹסִי וְאָמַר, (ישעיה י') צְהִלֵי קוֹלֶךָ בַּת גָּלִים
הַקְּשִׁיבִי לַיְשָׁה עֲנִיָּה עֲנִתוֹת. פְּסוּק זֶה
פִּרְשׁוּהוּ הַחֲבָרִים. אָבֵל פְּסוּק זֶה נֶאֱמַר עַל כְּנֶסֶת
יִשְׂרָאֵל. צְהִלֵי קוֹלֶךָ בַּת גָּלִים - בַּתוֹ שֶׁל אַבְרָהָם
אָבִינוּ, כֵּן פִּרְשׁוּהָ בַּת גָּלִים, כְּפָתוּב (שיר ד') גַּל נְעוּל.
גָּלִים הֵם מְאֹרוֹת שֶׁמִּתְכַּנְּסִים וְהוֹלְכִים וְנִכְנָסִים
לְתוֹכָהּ וּמְמַלְאִים אוֹתָהּ, כְּפָתוּב (ס"ט) שְׁלַחֲךָ פְּרָדִם
רְמוּנִים.

הַקְּשִׁיבִי לַיְשָׁה, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (איוב ד') לַיֵּשׁ אַבְדֹּר
מִבְּלֵי טָרֶף. לַיֵּשׁ - זָכָר. לַיְשָׁה - נְקֵבָה.
לְמָה נִקְרָא לַיֵּשׁ? אִם מִשּׁוּם שֶׁכְּתוּב (חשלי ל') לַיֵּשׁ
גְּבוּר בְּבִהְמָה, אוּ מִשּׁוּם שֶׁכְּתוּב לַיֵּשׁ אַבְדֹּר מִבְּלֵי
טָרֶף. אֲלָא הַכֹּל הוּא לַיֵּשׁ, גְּבוּרָה תַּחְתּוֹנָה שְׂבָאָה
מִגְּבוּרָה עֲלִיוֹנָה. לַיֵּשׁ אַבְדֹּר מִבְּלֵי טָרֶף - בְּשִׁעָה

זוהר הקדוש ארמית

רַבִּי יוֹסִי פִתַּח, (תהלים מג)
וְאָבּוֹאָה אֶל מִזְבַּח אֱלֹהִים.
מִאֵן מִזְבַּח אֱלֹהִים. דָּא הוּא
מִזְבַּח דְּלַעֲיֵלָא, מִזְבַּח אֱלֹהִים
וְדָאִי. וְהֵינּוּ בָּאָר דִּיִּצְחָק.
וְלִזְמַנִּין מִזְבַּח יי', כְּמָה דְאַתָּ
אָמַר (מלכים א ח) קָם מִלְפָּנַי מִזְבַּח
יי', וְעַל דָּא יִרְתִּין עֲלַמִּין
מִהֲכָא דִּינָא וְרַחֲמִי, בְּגִין דְּהִיא
יִנְקָא כְּהֵיא סְטָרָא וּבְכֵיא
סְטָרָא, וְהָא אוּקְמוּהָ מְלָה.

פרשת נח (דף ט"ג ע"א)

פִּתַּח רַבִּי יוֹסִי וְאָמַר (ישעיה י')
צְהִלֵי קוֹלֶךָ בַּת גָּלִים הַקְּשִׁיבִי
לַיְשָׁה עֲנִיָּה עֲנִתוֹת. הָאִי קְרָא
אוּקְמוּהָ חֲבָרִיא. אָבֵל הָאִי
קְרָא עַל כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל אֶתְמַר.
צְהִלֵי קוֹלֶךָ בַּת גָּלִים, בְּרַתִּיה
דְּאַבְרָהָם אָבִינוּ הִכִּי אוּקְמוּהָ
בַּת גָּלִים כְּדַכְתִּיב, (שיר השירים ד')
גַּל נְעוּל. גָּלִים אֲנִין נְהוּרִין
דְּמִתְכַּנְּשִׁי וְאֲזִלִּי וְעָאֲלִין לְגוּוּהָ
וּמְלִיִּין לָהּ כְּדַכְתִּיב, (שיר השירים
ד') שְׁלַחֲךָ פְּרָדִם רְמוּנִים.

הַקְּשִׁיבִי לַיְשָׁה כְּמָה דְאַתָּ
אָמַר (איוב ד') לַיֵּשׁ אַבְדֹּר מִבְּלֵי
טָרֶף. לַיֵּשׁ דְּכָר. לַיְשָׁה נְוִקְבָּא.
אֲמַאי אֲקָרִי לַיֵּשׁ, אִי מִשּׁוּם
(משלי ל') דְּכַתִּיב לַיֵּשׁ גְּבוּר
בְּבִהְמָה, אוּ מִשּׁוּם דְּכַתִּיב לַיֵּשׁ
אַבְדֹּר מִבְּלֵי טָרֶף. אֲלָא כֹּלָא

אִיהוּ לַיֵּשׁ גְּבוּרָה תַּתָּא דְאַתִּי מִגְּבוּרָה עֲלָאָה. לַיֵּשׁ אַבְדֹּר מִבְּלֵי טָרֶף, בְּשִׁעָתָא דְאַנּוּן נְחֻלִין
מִסְתַּלְקִין וְלֹא עָאֲלִין לְגוּוּהָ, כְּדִין אֶתְקָרִי לַיְשָׁה דְאַבִּידַת מִבְּלֵי טָרֶף. דְּכַתִּיב לַיֵּשׁ אַבְדֹּר

זוהר הקדוש - לשון הקודש

זוהר הקדוש ארמית

שאוֹתם נחֲלִים מִסְתַּלְקִים וְלֹא נִכְנָסִים לְתוֹכָהּ, אִזְּ נִקְרָאת לַיִּשָּׁה שְׂאוֹבֶדֶת מִבְּלֵי טָרַף, שְׂכֵתוֹב לַיִּשׁ אֲבָד מִבְּלֵי טָרַף וּבְנֵי יִתְפָּרְדּוּ.

מִבְּלֵי (דף סג ע"ב) טָרַף וּבְנֵי לְבִיא יִתְפָּרְדּוּ.

וּמָה שְׂאוֹמֵר לַיִּשָּׁה, הֵינּוּ עֲגִיָּה עֲנָתוֹת, עֵנִי שֶׁל עֲנִיּוֹת, כְּמוֹ שְׂנַאֲמֵר (ירמיה א) מִן הַכְּהֻנִּים בְּעֲנָתוֹת, וְכֵתוֹב (מלכים א-ב) עֲנָתָת לָךְ עַל שְׂדִיךָ. מָה מְשַׁמְעֵנּוּ? אֵלָּא כָּל זְמַן שֶׁהַמֶּלֶךְ דָּוִד הָיָה קָנוֹם, עָלָה אֲבִיתָר בְּעֵשֶׂר וּבִבְלָא. אַחַר כֵּן אָמַר לוֹ שְׁלֹמֹה, עֲנָתָת לָךְ עַל שְׂדִיךָ.

וּמָה דָּאֵמֵר לַיִּשָּׁה הֵינּוּ עֲנִיָּה עֲנָתוֹת מִסְכְּנָא דְּמִסְכְּנוֹתָא כְּמָה דְּאֵת אָמַר, (ירמיה א) מִן הַכְּהֻנִּים אֲשֶׁר בְּעֲנָתוֹת וְכֵתִיב, (מלכים א ב) עֲנָתָת לָךְ עַל שְׂדִיךָ. מָאִי אִירֵיא. אֵלָּא כָּל זְמַנָּא דְּדוֹד מְלָכָא הָוָה קָרִיִּים, אִסְתַּלַּק אֲבִיתָר בְּעוֹתֵרָא וּבְכֻלָּא. לְבָתָר אָמַר לִיהּ שְׁלֹמֹה עֲנָתוֹת לָךְ עַל שְׂדִיךָ.

לְמָה קָרָא לוֹ שְׁלֹמֹה כֵּן? אֵלָּא אָמַר לוֹ, בְּיָמֶיךָ הָיָה אֲבָא בְּעֵנִי, וְעַכְשָׁו לָךְ עַל שְׂדִיךָ. כַּעַת יֵשׁ לּוֹמֵר, לְמָה נִקְרָא אֲבִיתָר עֲנָתוֹת? אִם תֹּאמַר שֶׁהָיָה מְעֲנָתוֹת, הֲרֵי שְׁנִינוּ שְׂכֵתוֹב (שמואל א-ב) וַיִּמְלֹט בֶּן אַחַד לְאַחִימֶלֶךְ בֶּן אַחֲטוֹב וַיִּשְׁמוּ אֲבִיתָר. וְהוּא מְנוּב הָיָה, שֶׁהָרִי נֹכַחֵיהָ עִיר הַכְּהֻנִּים. וְאָף עַל פִּי שְׂאוֹמֵר, הֵיא נֹב הֵיא עֲנָתוֹת, וְלְמָה נִקְרָאת עֲנָתוֹת? מִשּׁוּם שֶׁיִּרְדָּה לְעֵנִי וְאֲבָרְדָּה הָעִיר עַל יְדֵי שְׂאוֹל וְאֲבָרְדוּ הַכְּהֻנִּים. אֵלָּא עֲנָתוֹת כְּפָר הָיָה, וְאִינָה נֹב, וְלָכֵן קָרָא לָהּ אֲבִיתָר עֲנָתוֹת, מִשּׁוּם שְׂאוֹמֵר (מלכים א-ב) וְכִי הִתְעַנִּית בְּכָל אֲשֶׁר הִתְעַנָּה אֲבִי. וְהוּא הָיָה מִהָעִיר נֹב, וְעַל הָעֵנִי שֶׁל דָּוִד שֶׁהָיָה לוֹ בְּיָמָיו קָרָא לוֹ כֵּן.

אֲמַאי קָרִי לִיהּ שְׁלֹמֹה הַכִּי. אֵלָּא אָמַר לִיהּ בְּיָמֶיךָ הָוָה אֲבָא בְּמִסְכְּנֵי וְהִשְׁתָּא לָךְ עַל שְׂדִיךָ. הִשְׁתָּא אִית לּוֹמֵר אֲמַאי אֲקָרִי אֲבִיתָר עֲנָתוֹת. אִי תִימָא דְּהָוָה מִן עֲנָתוֹת, הָא תִּנְיָן דְּכֵתִיב, (שמואל א כב) וַיִּמְלֹט בֶּן אַחַד לְאַחִימֶלֶךְ בֶּן אַחֲטוֹב וַיִּשְׁמוּ אֲבִיתָר. וְהוּא מְנוּב הָוָה, דְּהָא נֹב עִיר הַכְּהֻנִּים הָוָה. וְאָף עַל פִּי דְּאָמְרוּ דְּהֵיא נֹב הֵיא עֲנָתוֹת וְאֲמַאי אֲקָרִי לָהּ עֲנָתוֹת בְּגִין דְּנִחְתַּת לְמִסְכְּנֵי וְאִתְאַבִּיד קָרְתָא עַל יְדָא דְּשְׂאוֹל וְאִתְאַבִּידוּ כְּהֻנֵי. אֵלָּא עֲנָתוֹת כְּפָר הָוָה, וְלָאו הוּא נֹב, וְעַל דָּא קָרִי לִיהּ אֲבִיתָר עֲנָתוֹת, בְּגִין דְּאָמַר (מלכים א ב) וְכִי הִתְעַנִּית בְּכָל אֲשֶׁר הִתְעַנָּה אֲבִי. וּמִקְרָתָא דְּנֹב הָוָה, וְעַל מִסְכְּנֵי דְּדוֹד דְּהָוָה בְּיָמָיו אֲקָרִי לִיהּ הַכִּי.

אָמַר רַבִּי חֵיִיא בְּמִסְכְּנוֹתָא הָוָה עֲלֵמָא מִיּוֹמָא דְּעֵבֵר אָדָם עַל פְּקוּדֵי קֹדֶשׁ בְּרִיךְ הוּא, עַד דְּאֵתָא נַח וְקָרִיב קָרְבָן וְהִתְיַשֵּׁב הָעוֹלָם. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, לֹא

זוהר הקדוש - לשון הקודש

התישב העולם ולא יצאה הארץ מזהמת הנחש, עד שעמדו ישראל על הר סיני ונאחזו בעין החיים, ואז התישב העולם.

ואלמלא שחזרו ישראל וחטאו לפני הקדוש ברוך הוא, לא היו מתים לעולמים, שהרי נפסקה מהם זהמת הנחש. כיון שחטאו, אז נשברו אותם הלוחות הראשונים שהיתה בהם חרות של הכל, החרות מאותו הנחש שהוא קץ כל בשר. וכשקמו הלויים להרג הרג, אז התעורר הנחש הרע והיה הולך לפניהם, ולא יכל לשלט בהם, משום שישאל היו מודרוים בלם בחגורות מזינות, ולא יכל הנחש לשלט בהם. וכיון שאמר למשה (שמות 17) ועתה הורד עדיך מעליך, נתנה רשות לנחש הזה לשלט עליהם.

ויתנצלו בני ישראל את עדים מהר חרב

בא ראה מה כתוב (שם), ויתנצלו בני ישראל את עדים מהר חרב. ויתנצלו? וינצלו צריך להיות! אלא ויתנצלו על ידי האחר, משום שנתנה רשות לנחש לשלט. את עדים מהר חרב, שקבלו מהר חורב כשנתנה תורה לישראל.

למה לא בטל נח מות מהעולם

אמר רבי חייא, נח שהיה צדיק, למה לא היה מבטל מות מהעולם? אלא משום שעדין לא הסתלקה הזהמה מן העולם. ועוד, שהם לא

זוהר הקדוש ארמית

מזהמא דנחש עד דקיימו ישראל על טורא דסיני ואתאחדו באילנא דחיי כדין אתיישב עלמא.

ואלמלא דהדרו ישראל וחאבו קמיה קדשא בריה הוא לא הוו מתין לעלמין. דהא אתפסק מנייהו וזהמא דנחש. כיון דחבו כדין אתברו אנון לוחי קדמאי, דהוו בהו חירו דכלא. חירו דההוא נחש דאיהו קץ כל בשר. וכד קמו לינאי לקטלא קטלא, כדין אתער חוץ בישא והיה אזיל קמזיהו ולא יכיל לשלטא בהו. בגין דהוו ישראל מזדרזין בלהו בחגירו מזיגין ולא יכיל ההוא נחש לשלטא בהו. וכיון דאמר למשה (שמות 17) ועתה הורד עדיך מעליך, אתייהיב רשו להאי נחש לשלטא עלייהו.

תא חזי, מה כתיב, (שמות 17) ויתנצלו בני ישראל את עדים מהר חרב. ויתנצלו וינצלו מיבעי ליה. אלא ויתנצלו על ידי דאחרא בגין דאתייהיב רשו לנחש לשלטא. את עדים מהר חורב דקבלו מטורא דחורב כד אתייהיב אורייתא לישראל.

אמר רבי חייא נח דהיה צדיק אמאי לא הוה בטיל מותא מעלמא. אלא בגין דעד לא סלקת וזהמא מעלמא. ועוד דאנון לא הוו מהימנין ביה בקודשא בריה הוא וכלהו אחיזין בטרפי אילנא לתמא ומתלבשאן ברוח מסאבא. ותו לבתר אוספו למחטי ולמהך בתר יצר

זוהר הקדוש - לשון הקודש

זוהר הקדוש ארמית

האמינו בקדוש-ברוך-הוא, וכלם אחוים בעלים של האילן למטה ומתלבשים ברוח טמאה. ועוד הוסיפו אחר כך לחטא וללכת אחר יצר הרע בקראשונה. והתורה הקדושה, שהיא עין החיים, עדין לא הוריד אותה הקדוש ברוך הוא לארץ, ועוד שהוא משיך אותו בעולם אחר כך, שכתוב וישת מן היין וישפרויתגל בתוך אהלה, והרי נתבאר.

ענין הר' מינים בחג

עד שהיו הולכים, ראו יהודי אחד שהיה בא. אמר רבי יוסי, האיש הזה הוא יהודי ונראה. כשהגיע אליהם, שאלו אותו. אמר להם, אני שליח מצוה, שהרי אנו גרים בכפר ראמון, והגיע זמן החג, ואנו צריכים לולב עם המינים שלו עמו, ואני הולך לקטף אותם למצוה. הלכו באחד. אמר להם אותו יהודי, ארבעת מיני הולוב הללו שפבלם באים לרצות בעד העולם [ג"א על המים], שמעתם למה אנו צריכים אותם בחג? אמר לו, כבר העירו בזה החברים, אבל אם דבר חדש הוא תחת ידך - אמר אותה.

אמר להם, ודאי אותו מקום שאנו גרים בו הוא קמון, וכלם עוסקים בתורה, ויש עלינו תלמיד חכם ושמו רבי יצחק בר יוסי מחוזא, ובכל יום ויום אומר לנו דברי תורה חדשים, ואמר שהרי בחג זמן הוא לשלם. [וישראל שולטים באותו

הרע כד בקדמיתא. ואורייתא קדישא דאיהי אילנא דחיי אפתי לא נחית לה קדשא בריך הוא בארעא. ותו דאיהו אמשיך ליה בעלמא לבתר דכתיב וישת מן היין וישפר ויתגל בתוך אהלה והא אתמר. עד דהו אזלי, חמו חד יודאי דהוה אתי. אמר רבי יוסי האי בר נש יודאי איהו ואתחזי. כד מטא גבייהו שאילו ליה. אמר לון שליחא דמצוה אנא. דהא אנן דיירי בכפר דראמון, ומטי זמנא דחג, ואנן צריכין לולב ודינין דעמיה, ואנא אזיל לקטעא לון למצוה. אזלו כחדא. אמר להו ההוא יודאי הני ארבע מינין דלולב דבכלהו אתאן לרצוני עלמא (כ"א על מ"א) שמעתון אמאי אנן צריכין לון בחג. אמר ליה כבר אתערבו בהו חברי. אבל אי מלה חדתא איהו תחות ידך אימא לה.

אמר לון ודאי ההוא אתר דאנן דיירי ביה הוא זעיר וכלהו עסקי באורייתא. ואית עלן צורבא מרבנן רבי יצחק בר יוסי מחוזא שמיה. ובכל יומא ויומא אמר לן מלין

חדתין באורייתא. ואמר דהא בחג זמנא הוא לשלטאה. (וישראל שליטין בההוא זמנא, ונקיטנא לולב דמתחזי דאנן צריכנא עלייהו על כל אנון דאקרוי תמון העם ושלטאה עלייהו) (אזי עבר על גפשו המים הדוניים ברוך ?? שלא נתגנו טרף לשיניהם. וכי אית שנים למים, אלא) (ס"א דכל אנון רברבין) אנן שאר עמין. אנן רברבין ממנן על שאר עמין

זוהר הקדוש - לשון הקודש

זמן ולוקחים לילב שְׁמֵרָאָה שְׁאָנוּ נִצְחָנוּ עַל כָּל אוֹתָם שֶׁנִּקְרָאִים הַמוֹן הָעַם וְלִשְׁלַט עֲלֵיהֶם] [אָזִי עָבַר עַל נַפְשֵׁנוּ הַמַּיִם הַיְיִדוּנִים בְּרוּךְ ה' שְׁלֹא נִתְּנָנוּ טָרַף לְשִׁנְיָהֶם. וְכִי יֵשׁ שְׁנַיִם לַמַּיִם? אֵלֶּא] (שְׁכַל אוֹתָם גְּדוּלִים) אוֹתָם שְׁאָר הָעַמִּים. אוֹתָם מְמַנִּים גְּדוּלִים עַל שְׁאָר הָעַמִּים עִבּו"ם, וּמִתְבָּרְכִים מִצָּדָם שֶׁל יִשְׂרָאֵל, וְקוֹרְאִים לָהֶם מַיִם הַיְיִדוּנִים, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (תְּהִלִּים קכ"ד) הַמַּיִם הַיְיִדוּנִים. וּבִשְׁבִיל לְשַׁלֵּט עֲלֵיהֶם כָּאֵנוּ בְּסוּד הַשֵּׁם הַקָּדוֹשׁ בְּאוֹתָם אַרְבַּעַה מֵינֵי הַלּוּלָב לְרִצּוֹת אֶת הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא [עֲלֵיהֶם] וְלִשְׁלַט עֲלֵיהֶם בְּסוּד הַשֵּׁם הַקָּדוֹשׁ, וְלִהְיֶיר עֲלֵינוּ מַיִם קְדוּשִׁים לְנִסְדַּךְ עַל גְּבֵי הַמְּזֻבַּח.

עַנְיָן רֵאשׁ הַשָּׁנָה, יוֹם הַכַּפּוּרִים, סְכוּת וּשְׁמִינֵי עֲצֵרֶת

עוֹד אָמַר לָהֶם, בְּרֵאשׁ הַשָּׁנָה הַתְּעוֹרְרוֹת רֵאשׁוּנָה הִיא בְּעוֹלָם. מַה זֶה הַתְּעוֹרְרוֹת רֵאשׁוּנָה? זֶה בֵּית דִּין הַתְּחַתּוֹן [נ"א זֶה רֵאשׁ הַשָּׁנָה מִמֶּשׁ] שְׁמֵתְעוֹרֵר לְדוֹן אֶת הָעוֹלָם. וְהַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא יוֹשֵׁב עַל הָעוֹלָם בְּדִין וְדוֹן אֶת הָעוֹלָם.

וְשׁוֹלֵט בֵּית הַדִּין [שְׁלֵמָה] הַזֶּה לְדוֹן אֶת הָעוֹלָם, עַד יוֹם הַכַּפּוּרִים שְׁמַאִירִים פְּנִיָּה, וְלֹא נִמְצָא נֶחֱשׁ מְלֻשִׁין בְּעוֹלָם, שֶׁהוּא מִתְעַסֵּק בְּמַה שְׁמִבְיָאִים לוֹ אוֹתוֹ הַשְּׁעִיר, שֶׁהוּא מִצַּד רוּחַ הַמְּמָאָה כְּרָאוּי לוֹ. וּמִשׁוּם שְׁמֵתְעַסֵּק בְּאוֹתוֹ שְׁעִיר, לֹא קָרַב לְמִקְדָּשׁ.

וְשְׁעִיר זֶה כְּמוֹ אוֹתוֹ שְׁעִיר שֶׁל רֵאשׁ הַדָּשׁ שְׁמֵתְעַסֵּק בּוֹ וּמַאִירוֹת פְּנִיָּה שֶׁל רֵאשׁ

זוהר הקדוש ארמית

עוֹבְדֵי עֲבוֹדַת כּוֹכָבִים וּמִזְלוֹת וּמִתְבָּרְכָאן מִסְטֵרֵיהוּ דִּישְׂרָאֵל וְקָרִינָן לוֹן מַיִם הַיְיִדוּנִים. כְּמַה דְּאֵת אָמַר, (תְּהִלִּים קכ"ד) הַמַּיִם הַיְיִדוּנִים. וּבְגִין לְשַׁלְטָאָה עֲלֵיהוּ אֲתִינָא כְּרִזָּא דְשְׁמָא קְדִישָׁא בְּאֲנוּן אַרְבַּע מֵינֵין שְׁבִלּוּלָב לְרִצּוּנֵי לִיָּה לְקוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא (עֲלֵיהוּ) וְלִשְׁלְטָאָה (דף סד ע"א) עֲלֵיהוּ כְּרִזָּא דְשְׁמָא קְדִישָׁא. וְלֹא תִעְרָא עֲלֵן מֵינֵין קְדִישִׁין לְנִסְכָּא עַל גְּבֵי מִדְּבַחָא.

תּוֹ אָמַר לוֹן בְּרֵאשׁ הַשָּׁנָה אֲתִעְרוּתָא קְדֻמָּאָה אִיהוּ בְּעֵלְמָא. מַאי אֲתִעְרוּתָא קְדֻמָּאָה. דָּא בִי דִינָא דְלִתְתָא (בִּיא דָּא רֵאשׁ הַשָּׁנָה מִמֶּשׁ) דְּאֲתִעֵר לְמִידֵין עֵלְמָא. וְקְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא יְתִיב עַל עֵלְמָא כְּדִינָא וְדִאִין עֵלְמָא.

וְשְׁלֵטָא הַאי בִי דִינָא לְמִידֵין עֵלְמָא, עַד יוֹמָא דְכַפּוּרֵי דְנִהְרִין אֲנַפְהָא, וְלֹא אֲשַׁתְּכַח חוּיָא דְלְטוֹרָא בְּעֵלְמָא. דְּאִיהוּ אֲתִעַסֵּק בְּמַה דְּאֲתִיֵין לִיָּה הַהוּא שְׁעִיר דְּאִיהוּ מִסְטֵרָא דְרוּחַ מְסַאָבָא כְּדָקָא חֲזִי לִיָּה. וּבְגִין דְּאֲתִעַסֵּק בְּהַהוּא שְׁעִיר לֹא קָרַיב לְמִקְדָּשָׁא.

וְשְׁעִיר דָּא כְּהַהוּא שְׁעִיר

דְּרֵאשׁ הַדָּשׁ דְּאֲתִעַסֵּק בִּיהּ וְאֲנִהְרֵי אֲנַפְהָא דְּרֵאשׁ הַשָּׁנָה (בִּיא כַךְ בְּרֵאשׁ הַשָּׁנָה) (בִּיא אֲנִהְרֵי) (אֲנַפּוּי דְּמִקְדָּשָׁא). וְעַל דָּא יִשְׂרָאֵל כְּלָהּוּ מִשְׁכַּחֲזִין רַחֲמֵי קָמִי קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְאֲתִעַבְר חוֹבִיָּהּ. וְרִזָּא

זוהר הקדוש - לשון הקודש

זוהר הקדוש ארמית

חָדָא אָמַר לָן וְלֹא אַתְיָהִיב רְשׁוּ לְגַלְגָּאָה בַר לְחַסְיָדִי קְדִישִׁין עֲלִיוֹנִין חֲכִימִין. אָמַר רַבִּי יוֹסִי מֵאֵן אִיהוּ. אָמַר לֹן עַד לֹא בְדִיקְנָא בְכוּ.

אָזְלוּ. לְבַתֵּר אָמַר לֹן. כַּד סִיְהָא אַתְקָרִיבַת בְּשִׁמְשָׁא. אַתְעֵר קְדָשָׁא בְרִיךְ הוּא סְטָרָא דְצִפּוֹן וְאַחֲדִי בֵּה בְרַחֲמֵימוּ וּמְשִׁיךְ לָהּ לְגַבְיָהּ, וְדָרוּם אַתְעֵר מִסְטָרָא אַחֲרָא. וְסִיְהָא סְלֵקָא וּמִתְחַבְרָא בְּמִזְרַח. וּכְדִין יִנְקָא מִתְרִין סְטָרִין וְנִטְלִילַת בְּרַכָּאן בַּחֲשָׁא, וּכְדִין אַתְבְּרָכָא סִיְהָא וְאַתְמַלִּיא. וְהָכָא אַתְקָרִיבַת אַתְתָּא בְּבַעֲלָהּ.

כְּמָה דְאִית רְזָא דִּיּוֹקְנָא שְׁיִיפִי (ב"א בתיקוני דשליפין) דְאָדָם וְתִיקוֹנוֹי. הֲכִי נְמִי אִית (ב"א איהו) רְזָא דְדִיּוֹקְנָא דְשְׁיִיפִי נוֹקְבָא וְתִיקוֹנֵי דְנוֹקְבָא. וְכֹלָא פְרִישׁ בְּגוּוֹן. הֲכִי נְמִי אִית לְעִילָא (ד"א קא) אַחֲדִי בֵּה וְאַתְעֵר לְקַבֵּל בְּרַחֲמֵימוּ הֲכִי נְמִי אִית לְתַתָּא רְזָא וְתִיקוֹנָא דְאָדָם תַּתָּאָה אַחֲרָא תַּחוֹת סִיְהָא (ד"א ותקונא דנוקבא).

כְּמָה דְרוּעָא שְׁמָאֵלָא לְעִילָא אַחֲדִי בֵּה וְאַתְעֵר לְקַבֵּלָהּ בְּרַחֲמֵימוּ. הֲכִי נְמִי אִית לְתַתָּא.

הַשְּׁנָה [כֶּף בְּרֹאשׁ הַשְּׁנָה] [מְאִירִים] [פְּנֵי הַמְּקַדָּשׁ]. וְעַל זֶה כָּל יִשְׂרָאֵל מוֹצֵאִים רַחֲמִים לְפָנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְחֲטֵאֵיהֶם מִתְבַּטְּלִים. וְסוּד אֶחָד אָמַר לָנוּ, וְלֹא נִתְּנָה רְשׁוּת לְגַלוֹת פֶּרֶט לְחַסְיָדִים קְדוֹשִׁים עֲלִיוֹנִים חֲכִמִים. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, מֵהוּ? אָמַר לָהֶם, עַדִּין לֹא בְּדִקְתִּי אֶתְכֶם.

הַלְכוּ. אַחַר כֶּף אָמַר לָהֶם, כִּשְׁהַלְבְּנָה מִתְקַרְבַת לְשִׁמְשׁ, מְעוֹרֵר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא צַד הַצִּפּוֹן וְאוֹחִז בּוּ בְּאַהֲבָה וּמוֹשֵׁף אוֹתוֹ אֱלֹוִי, וְהַדְרוּם מִתְעוֹרֵר מִצַּד אַחֵר, וְהַלְבְּנָה עוֹלָה וּמִתְחַבְרַת בְּמִזְרַח. וְאִזּוּ יוֹנְקַת מִשְׁנֵי צִדִּים וְנוֹטְלַת בְּרֻכּוֹת בַּחֲשָׁא, וְאִזּוּ מִתְבַּרְכַת הַלְבְּנָה וּמִתְמַלֵּאת. וְכֹאן מִתְקַרְבַת הָאִשָּׁה לְבַעֲלָהּ.

כְּמוֹ שְׁיִישׁ סוּד דְמוֹת אִיבְרִי [נ"א בתיקוני האיברים] הָאָדָם וְתִיקוֹנָיו, כֶּף גַּם יֵשׁ [הוּא] סוּד שֶׁל דְמוֹת אִיבְרֵי הַנְּקֵבָה וְתִיקוֹנֵי הַנְּקֵבָה, וְהַכֵּל מְפָרֵשׁ בְּתוֹכָהּ. כֶּף גַּם יֵשׁ לְמַעֲלָה [מִן] שְׂאוּחֵז בֵּה וּמִתְעוֹרֵר כְּנֶגֶד בְּאַהֲבָה, כֶּף גַּם יֵשׁ לְמַטָּה סוּד וְתִיקוֹן הָאָדָם הַתַּחְתּוֹן הָאֲחֵר תַּחַת הַלְבְּנָה [ד"א ותיקון הנקבה].

כְּמוֹ שְׂזוּרֵעַ שְׁמָאֵל לְמַעֲלָה אוֹחוֹת בֵּה וּמִתְעוֹרֵר כְּנֶגְדָהּ בְּאַהֲבָה, כֶּף גַּם יֵשׁ לְמַטָּה. [וְוִי הַעֲמוּדִים כֻּלָּם עוֹמְדִים אִיבְרִים לְהַאֲחִז זֶה בְּזֶה וּלְהַתְקַשֵּׁר זֶה בְּזֶה קִשְׁרֵי הָאֲמוּנָה צַד הַקְּדוּשָׁה מִצַּד שֶׁל רוּחַ מְמָאָה שֶׁהוּא סוּד הַנְּחָשׁ שְׁלִמְטָה]. נְחָשׁ זֶה הוּא זְרוּעַ שְׁמָאֵל שֶׁל רוּחַ הַטְּמָאָה, וְאוֹחִז בּוּ מִי

(ווי העמודים כלוהו קיימי שייפין לאתאחדא דא כדא ולאיתקשרא דא כדא קשרי מהימנותא סטרא דקדושא מסטרא דרית מסאבא דאיהו רזא דנחש לתתא). האי נחש איהו דרועא שמאלא דרוח מסאבא. ואחיד ביה מאן דרכיב ביה

זוהר הקדוש - לשון הקודש

שְׂרוּכְבַּ עֲלוּי, וְקָרַב לְלִבְנָה וּמוֹשֵׁף אוֹתָהּ בִּינְיָהֶם [נ"א בְּדִבְקוֹת] שֶׁל דְּבָקוֹת וְנִטְמָאֹת.

וְאִזּוּ יִשְׂרָאֵל לְמִטָּה מִקְרִיבִים שְׁעִיר, וְאוֹתוֹ נָחַשׁ נִמְשָׁף אַחַר אוֹתוֹ הַשְּׁעִיר, וְהִלְבְּנָה נִמְהַרְת וְעוֹלָה לְמַעְלָה וּמִתְקַשְׁרֵת לְמַעְלָה לְהַתְּבַרֵךְ, וּפְנִיָּה מְאִירִים מֵה שְׁנַחֲשֻׁכָה לְמִטָּה.

אִזּוּ כָּאֵן בְּיוֹם הַכַּפּוּרִים, כִּיּוֹן שְׂאוֹתוֹ נָחַשׁ הָרַע מִתְעַסֵּק בְּאוֹתוֹ שְׁעִיר, הִלְבְּנָה נִפְרֶדֶת מִמֶּנּוּ וּמִתְעַסֵּקֶת [בְּיִשְׂרָאֵל] לְלַמֵּד עֲלֵיהֶם סִיגְוֹרִיא, וְסוֹכְכֵת עֲלֵיהֶם כְּמוֹ אִם עַל הַבְּנִים, וְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְבָרֵךְ אוֹתָם מִלְּמַעְלָה וּמוֹחֵל לָהֶם.

אַחַר כֵּן כְּשִׁישְׂרָאֵל מְגִיעִים לְחַג, מְעוֹרְרִים צַד יָמִין לְמַעְלָה, כְּדִי שִׁתְּקַשֵּׁר בּוֹ הִלְבְּנָה וַיֵּאָרוּ פְּנִיָּה כְּרָאוּי. וְאִזּוּ מִחֻלְקֵת [נֹוֹתְנֵת] חֵלֶק שְׁלָה בְּרֻכּוֹת לְכָל אוֹתָם מְמַנִּים שְׁלִמְטָה שְׁיִתְעַסְקוּ בְּחֻלְקֶם, וְלֹא יָבֹאוּ לִיגַן וּלְהַתְּקָרֵב לְצַד שֶׁל חֵלֶק יִשְׂרָאֵל.

כְּמוֹ זֶה לְמִטָּה - כְּשִׁשְׂאָר הָעַמּוּם מִתְבָּרְכִים, כְּלָם מִתְעַסְקִים בִּירֵשֶׁת חֻלְקֶם, וְלֹא יָבֹאוּ לְהַתְּעַרֵב עִם יִשְׂרָאֵל וּלְחַמּוֹד חֵלֶק יִרְשָׁתָם. וְלָכֵן יִשְׂרָאֵל מוֹשְׁכִים בְּרֻכּוֹת לְכָל אוֹתָם מְמַנִּים, כְּדִי שְׁיִתְעַסְקוּ בְּחֻלְקֶם וְלֹא יִתְעַרְבוּ עִמָּם.

וּכְשֶׁהִלְבְּנָה מִתְמַלֵּאת בְּרֻכּוֹת לְמַעְלָה כְּרָאוּי. יִשְׂרָאֵל בָּאִים וַיּוֹנְקִים מִמֶּנָּה לְבָדֵם.

זוהר הקדוש ארמית

וְקָרַב לַגְּבִי דְסִיְהָרָא וּמְשִׁיף לָהּ בִּינְיָהוּ (נ"א בְּדִבְקוֹ) דְּקוֹטְפָא וְאַסְתְּאַבְת.

וּכְדִין יִשְׂרָאֵל לְתַתָּא מְקָרְבִין שְׁעִיר. וְהֵהוּא נָחַשׁ אֲתַמְשָׁף אַבְתְּרִיה דְּהֵהוּא שְׁעִיר. וְסִיְהָרָא אֲתַדְכִּיאֵת וְסִלְקָת לְעִילָא וְאַתְקַשְׁרֵת לְעִילָא לְאַתְבְּרָכָא. וְנִהֲרִין אֲנַפְהָא מֵה דְאַתְחַשְׁכֵת לְתַתָּא.

כְּדִין הָכָא בְּיוֹמָא דְכַפּוּרִי כִּיּוֹן דְּהֵהוּא חוּיָא בִּישָׂא אֲתַעֲסֵק בְּהֵהוּא שְׁעִיר. סִיְהָרָא אֲתַפְרֵשֶׁת מְנִיָּה וְאַתְעַסְקֵת (בְּיִשְׂרָאֵל) לְאוּלְפָא עֲלִיָּהוּ סִיגְוֹרִיא וְסוֹכְכֵת עֲלִיָּהוּ כְּאִמָּא עַל בְּנִין. וְקַדְשָׂא כְּרִיף הוּא בְּרִיף לוֹן מְלַעֲיָלָא וּמְחִיל לוֹן.

לְבַתָּר יִשְׂרָאֵל כַּד מְטוּ לְחַג מִתְעַרְי סְטָרָא דִּימִינָא לְעִילָא. בְּגִין דִּיתְקַשֵּׁר בֵּיהּ סִיְהָרָא וְיִתְנַהֲרוּ אֲנַפְהָא כְּדָקָא חוּי. וּכְדִין פְּלַגְתָּ (יָדָב) חוּלְקָא דְּבִרְכָאן לְכָל אַנְוִן מְמַנִּין דְּלַתְתָּא דִּיתְעַסְקוּן בְּחוּלְקֵהוּן. וְלֹא יִיתוּן לִינְקָא וְלִקְרָבָא בְּסְטָרָא דְּחוּלְקֵהוּן דִּישְׂרָאֵל.

כְּגוֹנוּנָא דָּא לְתַתָּא כַּד שְׂאָר עַמִּין מִתְבָּרְכִין. כְּלֵהוּן אַנְוִן מִתְעַסְקִין בְּאַחְסְנֵת חוּלְקֵהוּן. וְלֹא הוּוּ אֲתִיִּין לְאַתְעַרְבָא בְּהַדִּיָּהוּ דִּישְׂרָאֵל וּלְחַמְדָּא חוּלְקֵת אַחְסְנֵתִיהוּן. וּבְגִין כֵּן יִשְׂרָאֵל אַנְוִן מְשַׁכִּין בְּרַכָּאן לְכָל אַנְוִן מְמַנִּין בְּגִין דִּיתְעַסְקוּן בְּחוּלְקֵהוּן וְלֹא יִתְעַרְבוּן בְּהַדִּיָּהוּ.

וְכַד סִיְהָרָא אֲתַמְלִי בְּרַכָּאן לְעִילָא כְּדָקָא יְאוּת. יִשְׂרָאֵל אֲתִיִּין וַיִּנְקִין מִינָּה בְּלַחוּדִיָּהוּ. וְעַל דָּא כְּתִיב (בְּמִדְבָר כ"ט) בְּיוֹם הַשְּׁמִינִי עֲצַרְתָּ תְהִיָּה לָכֶם. מְאִי עֲצַרְתָּ, כְּתַרְגוּמוֹ כְּנִישׁוֹ. כָּל מֵה

זוהר הקדוש - לשון הקודש

ועל זה כתוב (במדבר כט) ביום השמיני עצרת תהיה לכם. מה זה עצרת? פתרגומו פנישו (התפנסות). כל מה שפנסו מאותם ברכות עליונות, לא יונקים ממנה עמים אחרים, פרט לישראל לבדם. ולכן פתוב עצרת תהיה לכם, לכם ולא לשאר העמים, לכם ולא לשאר הממנים.

ועל זה הם מרצים על המים, לתת להם חלק ברכות שיתעסקו בו, ולא יתערבו אחר פה בחדות ישראל כשיונקים ברכות עליונות. ועל אותו יום כתוב דודי לי ואני לו. שלא מתערב אחר עמנו.

למלך שהזמין אהובו לסעודה עליונה שעשה לו ליום רשום. אהוב המלך הרי יודע שהמלך רוצה בו. אמר המלך, פעת אני רוצה לשמח עם אהובי, ואני חושש שפאשר אני בסעודה עם אהובי, יפנסו כל אותם פקידים ממנים וישבו עמנו לשלחן לסעד סעודת השמחה עם אהובי. מה עשה? הקדים אותו אהוב מינים של ירקות ובשר שורים והקריב לפני אותם פקידים ממנים לאכל. אחר כך ישב המלך עם אהובו לאותה הסעודה העליונה מכל עדוני העולם. ובעוד שהוא לבדו עם המלך, בקש ממנו כל צרכיו ונתן לו, ושמח המלך עם אהובו לבדו, ולא התערבו אחרים ביניהם. כך ישראל עם הקדוש ברוך הוא. לכן פתוב ביום השמיני עצרת תהיה לכם.

זוהר הקדוש ארמית

דכנישו מאנון ברכאן עלאין. לא ינקין מגיה עמין אחרנין פר ישראל בלחודייהו. ובגין כך פתיב עצרת תהיה לכם. לכם ולא לשאר עמין. לכם ולא לשאר ממנן.

ועל דא אנון מרצין על המים למייהב לון חילק ברכאן דיתעסקון ביה. ולא יתערבון לבתר בחדוותא דישראל פד ינקין ברכאן עלאין. ועל ההוא יומא כתיב דודי לי ואני לו. דלא אתערב אחרא בהדן.

למלכא דזמן רחמייה בסעודתא עלאה דעביד ליה ליומא רשימא. הא רחמייה דמלכא דע דמלכא (דף טד ע"ב) אתרעי ביה. אמר מלכא השתא אנא בעי למחדי עם רחמיאי. ודחילנא דכד אנא בסעודתא עם רחמיאי ועלון כל אנון קסטורי ממנן ויתיבון עמנא לפתורא למסעד סעודתא דחדנה עם רחמיאי. מה עבד אקדים ההוא רחמייה קוסטורין דירוקי ובשרא דתורי ואקריב קמיייהו דאנון קסטורי ממנן למיכל. לבתר יתיב מלכא עם רחמיאי להתיא סעודתא עלאה מפל עדונין דעלמא. ובעוד דאיהו בלחודוי עם מלכא שאיל ליה כל צרכוי ותיב ליה. ואחדי מלכא עם רחמייה בלחודוהי ולא אתערבין אחרנין בינייהו. כך ישראל עם קדשא בריך הוא. בגין כך כתיב ביום השמיני עצרת תהיה לכם.

[סוכה דף יד ע"א] אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, לָמָּה נִמְשָׁלָה תְּפִלַּתְּךָ שֶׁל צְדִיקִים בְּעֵתָּךְ? לֹאמַר לָךְ, מִה עָתָר זֶה מְחַפֵּד אֶת הַתְּבוּאָה בְּגֵרֵן מִמְּקוֹמָהּ לְמִקְוֵה, אִם תְּפִלַּתְּךָ שֶׁל צְדִיקִים מְחַפֵּכֶת מִדוּתֶיךָ שֶׁל הַקְּרוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מִמֵּדֶת רַגְזוֹת לְמֵדֶת רַחֲמָנוּת:

למה נמשלה כו'. אגב לאמר הואיל וראויות להפך בעתה נקט נמי הו' מלמא למה נמשלה כו' דכתיב ויעמר (אל ה') (בראשית כה) ויעמר לו (שם):

☞ זוהר הקדוש ארמית ☞

בזוהר פרשת ויקרא (י):

וּבִסְפָרָא דְרַב הַמְּנוּנָא סְבָא, פְּרִישׁ יִתִיר, דְּהָא כֹּל יִשׁוּבָא מִתְגַּלְגֵּלָא בְּעִגּוּלָא כַּפְדוּר, אֲלִין לְתַמָּא, וְאֲלִין לְעֵילָא, וְכֹל אֵינוֹן בְּרִיין מְשַׁנִּין בְּחֻזּוֹוִייהוּ מְשַׁנְיָא דְאֵירָא. כְּפֻס כֹּל אֶתֶר וְאֶתֶר, וְקִימִין בְּקִיּוּמֵיהוּ כְּשָׂאֵר בְּנֵי נָשָׂא.

ועל דא אית אתר בישובא, כד נהיר לאלין, חשיף לאלין, לאלין יממא, ולאלין ליליא. ואית אתר דכוליה יממא, ולא אשתכח ביה ליליא, בר בשעתא תדא זעירא. והאי דאמר בספרי קדמאי, ובספרא דאדם הראשון הכי הוא. דהכי כתיב, (תהלים קלט) אודף על כי נוראות נפילתי נפלאים מעשיך. וכתיב, (תהלים קד) מה רבו מעשיך ה'. ועל דא, כלא שפיר. ורזא דא אתמסר למאריהון דחכמתא, ולא למפלגי תחומין, בגין דאיהו רזא צמיקא דאורייתא.

☞ זוהר הקדוש - לשון הקודש ☞

שְׁהִירֵי כָּל הַיְשׁוּבִים מִתְגַּלְגֵּל בְּעִגּוּל כְּמוֹ כַּדּוּר

וּבִסְפָרוֹ שֶׁל רַב הַמְּנוּנָא סְבָא פִּרְשׁ יוֹתֵר, שְׁהִירֵי כָּל הַיְשׁוּבִים מִתְגַּלְגֵּל בְּעִגּוּל כְּמוֹ כַּדּוּר, אֵלֶּה לְמִטָּה וְאֵלוֹ לְמַעְלָה, וְכֹל אוֹתָן בְּרִיּוֹת מְשַׁנּוֹת בְּמַרְאֵיהֶן מְשַׁנּוּי הָאוֹיֹר כְּפִי כָּל מְקוֹם וּמְקוֹם, וְעוֹמְדוֹת בְּקִיּוּמָן כְּמוֹ שְׂאֵר בְּנֵי אָדָם.

ולכן יש מקום בישוב, כשפאיר לאלה חשוף לאלה, לאלה יום ולאֵלה לילה

וְלִבְנֵי יֵשׁ מְקוֹם בִּישׁוּב, כְּשִׁמְאִיר לְאֵלֶּה חֲשׁוּף לְאֵלֶּה, לְאֵלֶּה, לְאֵלֶּה יוֹם וּלְאֵלֶּה לַיְלָה. וְיֵשׁ מְקוֹם שְׁבֻלוֹ יוֹם, וְלֹא נִמְצָא בּוֹ לַיְלָה פֶּרֶט לְשַׁעֲה אַחַת קְמָנָה. וְזֶה שְׂאֵמֶר בְּסִפְרֵי הַקְּדָמוֹנִים, וּבִסְפָרוֹ שֶׁל אָדָם הָרֵאשׁוֹן כֶּךָ הוּא. שְׂכָךְ כְּתוּב, (תהלים קלט) אודף על כי נוראות נפילתי נפלאים מעשיך. וכתוב (שם קד) מה רבו מעשיך ה'. ולכן הכל יפה. וסוד זה נמסר לבעלי החכמה, ולא למחלקי תחומים, משום שהוא סוד עמק של התורה.

זה הים גדול ורחב ידים שם רמש ואין מספר חיות קטנות עם גדלות שם אגניות יתלכון

כְּמוֹ כֵּן יֵשׁ בַּיָּם, שְׂיֵשׁ בּוֹ כְּמָה בְּרִיּוֹת מְשַׁנּוֹת זוֹ מִזּוֹ. וְהוּוֹ שְׂכְּתוּב (שם) זֶה הַיָּם גָּדוֹל וְרַחֵב יָדַיִם שָׁם

כְּגוֹוֹנָא דָּא אֵית בִּימָא. דְּאֵית בִּיהַּ כְּמָה בְּרִיין מְשַׁנִּין דָּא מִן דָּא. הָדָא הוּא דְכְּתִיב, (תהלים קד) זֶה הַיָּם גָּדוֹל וְרַחֵב יָדַיִם שָׁם רִמַּשׁ וְאֵין מִסְפָּר חַיּוֹת קְטַנּוֹת עִם גְּדוּלוֹת שָׁם אֲנִיּוֹת

זוהר הקדוש - לשון הקודש

רְמֵשׁ וְאִין מִסְפָּר חַיִּית קַמְנוֹת עִם גְּדֵלוֹת שְׁם אֲנִיֹּת
 יְהִלְכוּן לְוִיתָן וְגו'. וְהַבֵּל תְּלוּי זֶה בִּזְהָ (ומתקשר זה בזה),
 וְהַבֵּל כְּמוֹ שְׁלֹמֹעֲלָה. וּבְכָל הָעוֹלָמוֹת אִין שׁוֹלֵט
 בְּכָל, רַק אָדָם, וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְעֵלִיו.

אֲשֵׁרִיהֶם הַצְּדִיקִים שֶׁמִּשְׁתַּדְּלִים בַּתּוֹרָה וְיוֹדְעִים נִסְתָּרֵי הַסּוּדוֹת
 הָעֲלִיּוֹנִים

רַבִּי נְהוֹרָאִי סָבָא פְּרִישׁ לִים הַגְּדוֹל, וְהַתְּרַעֵשׁ הַיָּם,
 וְנֶאֱבְדוּ כָּל אוֹתָם שֶׁהָיוּ בְּסַפִּינָה, וְהַתְּרַחֵשׁ לוֹ
 גַּם, וְיִרְדַּ בְּשִׁבְלִים יוֹדְעִים לְלֵב הַיָּם, וְיֵצֵא תַחַת
 הַיָּם לְיִשׁוּב אַחַד, וְרָאָה מְאוֹתָן הַבְּרִיּוֹת בְּלֶן קַמְנוֹת,
 וְהָיוּ מִתְּפַלְלִים תְּפִלָּה, וְלֹא יָדַע מָה אוֹמְרִים.
 הַתְּרַחֵשׁ לוֹ גַּם וְעָלָה. אָמַר, אֲשֵׁרִיהֶם הַצְּדִיקִים
 שֶׁמִּשְׁתַּדְּלִים בַּתּוֹרָה וְיוֹדְעִים נִסְתָּרֵי הַסּוּדוֹת
 הָעֲלִיּוֹנִים. אוֹי לְאוֹתָם שֶׁחֹלְקִים עַל דְּבָרֵיהֶם וְלֹא
 מֵאֲמִינִים.

תְּפִלָּה לְמוֹשֶׁה אִישׁ הָאֱלֹהִים

אֲבָל שְׁלֵשׁ הֵן שְׁנֵי קְרָאוֹת תְּפִלָּה: (תהלים ז) תְּפִלָּה
 לְמוֹשֶׁה אִישׁ הָאֱלֹהִים, תְּפִלָּה זוֹ שְׂאִין בְּמוֹתָהּ
 בְּאִישׁ אַחֵר. תְּפִלָּה לְדוֹד, תְּפִלָּה זוֹ הִיא תְּפִלָּה שְׂאִין
 בְּמוֹתָהּ בְּמִלְךְ אַחֵר. תְּפִלָּה לְעֵנִי, תְּפִלָּה הִיא מְאוֹתָן
 שְׁלֵשׁ. מִי חֲשׂוּבָה מִכְּלָן? הָיוּ אוֹמְרֵי תְּפִלַּת הָעֵנִי.
 תְּפִלָּה זוֹ קוֹדְמַת לְתְּפִלַּת מוֹשֶׁה, וְקוֹדְמַת לְתְּפִלַּת
 דָּוִד, וְקוֹדְמַת לְכָל שְׂאֵר תְּפִלוֹת הָעוֹלָם.

כִּינּוּן שֶׁמִּתְּפַלֵּל תְּפִלָּתוֹ, פּוֹתֵחַ כָּל תְּלוּנוֹת הַרְקִיעִים

מָה הַטַּעַם? מִשׁוּם שֶׁהָעֵנִי הוּא שְׁבוּר לֵב, וְכַתּוּב
 (שם טז) קְרוֹב ה' לְנִשְׁבָּרֵי לֵב וְגו'. וְהָעֵנִי עוֹשֶׂה

דְּמִשָּׁה. וְקָדִים לְתְּפִלָּה דָּוִד, וְקָדִים לְכָל שְׂאֵר צְלוֹתֵינִי דְעָלְמָא.

זוהר הקדוש ארמית

יְהִלְכוּן לְוִיתָן וְגו'. וְכָלֵא תְּלִיָּא
 דָּא בְּדָא (ומתקשרא דא בדא), וְכָלֵא
 כְּגוֹנוּנָא דְלַעֲלֵא. וּבְכָלֵהוּ
 עֲלָמִין לָא שְׁלֵטָא בְּכָלֵא בַר
 אָדָם, וְקוֹדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עָלֵיהּ.

רַבִּי נְהוֹרָאִי סָבָא פְּרִישׁ לִימָא
 רַבָּא, וְאֶתְרַגִּישׁ יִמָּא,
 וְאֶתְאֲבִידוּ כָּל אֵינוּן דְּהוּוֹ
 בְּאַרְבָּא, וְאֶתְרַחִישׁ לִיה נִיסָא,
 וְנַחַת בְּשִׁבְלִין יִדְעֵן בְּלָבָא
 דְיִמָּא, וְנַפְק תַּחוֹת יִמָּא לְיִשׁוּבָא
 חֲדָא, וְחֲמָא מְאִינוּן בְּרִיין, כְּלֵהוּ
 זְעִירִין. וְהוּוּ מְצַלִּי צְלוֹתָא, וְלֹא
 יָדַע מְאִי קָא אֲמַרִי. אֶתְרַחִישׁ
 לִיה נִיסָא, וְסָלִיק. אָמַר, זְכָאִין
 אֵינוּן צְדִיקֵי קֵיָא, דְּמִשְׁתַּדְּלִי
 בְּאוֹרֵי תַא, וְיִדְעֵין סְתִימִין דְּרוּזִי
 עֲלָאִי. וְוִי לְאֵינוּן דְּאֶפְלִיגוּ עַל
 מְלִיהוּן וְלֹא מְהִימְנִי.

בזוהר פרשת בלק (קצ"ה):

אֲבָל ג' אֵינוּן דְּאֶקְרוּן תְּפִלָּה.
 (תהלים ז) תְּפִלָּה לְמוֹשֶׁה
 אִישׁ הָאֱלֹהִים, תְּפִלָּה דָּא דְלִית
 כְּגִינְיָה בְּכַר נֶשׁ אַחְרָא. (תהלים פו)
 תְּפִלָּה לְדוֹד, תְּפִלָּה דָּא אִיהִי
 תְּפִלָּה, דְלִית כְּגִינְיָה בְּמִלְכָּא
 אַחְרָא. תְּפִלָּה לְעֵנִי, תְּפִלָּה
 אִיהִי מְאִינוּן ג'. מֵאֵן חֲשִׁיבָא
 מִכְּלָהוּ. הוּי אִימָא תְּפִלָּה דְעֵנִי.
 תְּפִלָּה דָּא, קָדִים לְתְּפִלָּה

מְאִי טַעְמָא. בְּגִין דְּעֵנִי אִיהוּ תְּבִיר לְבָא. וְכַתִּיב, (תהלים לד) קְרוֹב יי לְנִשְׁבָּרֵי לֵב וְגו'.
 וּמִסְכָּנָא עֲבִיד תְּדִיר קַטְטָה בְּקוֹדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. וְקוֹדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲצִית וְשִׁמְעַ

זוהר הקדוש - לשון הקודש

תמיד קמטתה בקדוש ברוך-הוא, והקדוש ברוך הוא מקשיב ושומע דבריו. בין שמתפלל התפלות, פותח כל חלונות הרקיעים, וכל שאר התפלות שעולה למעלה, דוחה אותן אותו עני שבור לב, שכתוב תפלה לעני כי יעטף. כי יתעטף צריך לו לכתוב! מה זה כי יעטף? אלא הוא עושה עטוף לכל תפלות העולם, ולא נכנסות עד שנכנסת תפלתו.

ולפני ה' ישפך שיחו

והקדוש ברוך הוא אומר: יתעטפו כל התפלות, ותפלה זו תכנס אלי. איני רוצה כאן בית דין שידון בינינו. לפני יהיו תרעומות שלו, ואני והוא לבדנו. והקדוש ברוך הוא מתניח לבדו באותן התרעומות, באותה תפלה, שכתוב ולפני ה' ישפך שיחו. לפני ה' בודאי.

וזהו תפלה שעושה עטוף ועוטפת כל תפלות העולם

כל חילות השמים שואלים אלה לאלה: במה מתעסק הקדוש ברוך הוא? במה משתדל? אומרים: מתניח בערנה בפלים שלו. כלם לא יודעים מה נעשה מתפלת אותו עני ומכל אותן תרעומותיו. שאין תאוה לעני אלא כששופך דמעותיו בתרעמת לפני המלך הקדוש, ואין תאוה לקדוש-ברוך-הוא אלא כשמקבל אותם ונשפכים לפניו. וזהו תפלה שעושה עטוף ועוטפת כל תפלות העולם.

זוהר הקדוש ארמית

מלוי. בין דצלי צלותיה, פתח כל כוי רקיעין, וכל שאר צלותין דקא סלקין לעילא, דחי לון ההוא מסכנא חביר לבא, דכתיב תפלה לעני כי יעטוף. כי יתעטף מבעי ליה, מאי כי יעטוף. אלא איהו עביד עטופא לכל צלותין דעלמא, ולא עאלין עד דצלוחא דיליה עאלת.

וקודשא ברוך הוא אומר, יתעטפון כל צלותין, וצלוחא דא תיעול לגבאי. לא בעינא הכא בי דינא דידונון ביננא, קמאי ליהוה תרעומין דיליה, ואנא והוא בלחודנא. וקודשא ברוך הוא אתיחד בלחודוי, באינן תורעמין, בההוא צלותא, דכתיב ולפני יי ישפוך שיחו. לפני יי ודאי.

כל חילי שמא שאלין אלין לאלין, קודשא ברוך הוא במאי אתעסק, במאי אשתדל. אמרין, אתיחדא בתיאובתא במאנין דיליה, בלהו לא ידעו מה אתעביד מההוא צלותא דמסכנא, ומכל אינן תורעמין דיליה.

דלית תיאובתא למסכנא, אלא כד שפיד דמעוי בתורעמו, קמי מלכא קדישא. ולית תיאובתא לקודשא ברוך הוא, אלא כד מקבל לון, ואושרו קמיה ודא איהי צלותא, דעביד עטופא לכל צלותין דעלמא.

זוהר הקדוש - לשון הקודש

שמע ישראל

ועוד, (דברים ו) שמע ישראל - שם ע' רבתי, ד' מן אַח"ד רבתי, זהו ע"ד, בין ש"ם מן שמע, א"ח מן אַח"ד. (שמואל א יב) עד ה' בכם. ועל כל אַחד ואַחד שמיחד אותו בעולם. ועל כן אמר דוד, אַנכי אַשְׁמח בּי. ש"מ מן שמע, א"ח מן אַח"ד, הרי אַשְׁמח.

ארבעה בתי תפלין

ועוד, ד' רבתי - ארבעה בתי תפלין, שמניח אותם א"ח ומתעטף בהם, והם פָּאָר על ראשו. והם יהו"ה (יהו"ה), י' עטרה על ה', זוהי בת, זוהו (משלי ג) יהו"ה בחכמה יסד ארץ. אבא יסד בת. ה', אבא עליונה, עטרה על ו', שהוא בן, זוהו (משלי ג) כונן שמים בתבונה. באבא כונן בן. זוהו שעולם הבא אין בו לא אכילה ולא שתיה, אלא צדיקים יושבים ועטרותיהם בראשיהם.

שיש בראש מקום להניח שני זוגות תפלין

ובת היא תפלה של יד כה"ה. י' קשר שלה. ה' עליונה אבא, תפלין של ראש על ראש תפארת. תפלין שלו כסדר יהו"ה, שהוא: קדש לי. והיה כי יבאך. שמע. והיה אם שמע. אכל בעולם הבא הויו"ת באמצע, שהם ה' ה'. ומפני זה אמר הנביא, (ירמיה ט) בזאת יתהלל ה' מתהלל ה' שכל וידע אותי כי אני יהו"ה. ומפני זה פּרְשׁוּהוּ בעלי המִשְׁנָה, שיש בראש מקום להניח שני זוגות תפלין.

זוהר הקדוש ארמית

בזוהר פרשת פנחס (דני"ח):

ועוד, (דברים ו) שמע ישראל, שם ע' רבתי, ד' מן אַח"ד רבתי, היינו ע"ד, בין ש"ם מן שמע, א"ח מן אַח"ד. (שמואל א יב) עד יי בכם. ועל כל אַחד ואַחד דמיחד אותו בעולם. ועל כן אמר דוד, אַנכי אַשְׁמח בּי. (עין לעיל קד) רל"ו ע"ב) ש"מ מן שמע, א"ח מן אַח"ד, הרי אַשְׁמח.

ועוד. ד' רבתי, ד' בתי תפלין, דמנח להון א"ח, ואתעטר בהו, ואינון פָּאָר על רישיה. ואינון יהו"ה (ס"א יהו"ה), י' עטרא על ה', דאיהי ברְתָא, והינו (משלי ג) ידו"ד בחכמה יסד ארץ, אבא יסד ברְתָא. ה', אבא עלָאָה, עטרה על ו', דאיהו בְּרָא, והינו (משלי ג) כונן שמים בתבונה. באבא כונן בן. והאי איהו דעולם הבא אין בו לא אכילה ולא שתיה, אלא צדיקים יושבים ועטרותיהם בראשיהם.

וברְתָא איהי תפלה של יד, כה"ה. י' קשר דיליה. ה' עלָאָה אימא, תפלין דרישא על ראש תפארת. תפלין

דיליה, כסדר ידו"ד, דאיהו קדש לי. והיה כי יבאך. שמע. והיה אם שמוע. אכל בעלמא דאיתי, הויות באמצע, דאינון ה' ה'. ובגין דא אמר הנביא, (ירמיה ט) בזאת יתהלל ה' מתהלל ה' שכל וידע אותי כי אני יהו"ה. ובגין דא אוקמוהו מארי מתניתין, דאית ברישא אַתָּר,

זוהר הקדוש - לשון הקודש

זוהר הקדוש ארמית

וזה זוכה לשתי מצוות שפרשו עליהן, לא כל אדם זוכה לשני שלחנות. י' - חכמה, ה' - בינה. ו' - העמוד האמצעי. ה' - מלכות קדושה. הראש שמתעטר בארבע אותיות זה פתח הקף הראש שמסובב אותם ומכסה אותם. אהבה חסד קריאת שמע, ששקולה לתורה שנתנה מימין. תפלין עז, משמאל של גבורה. העמוד האמצעי כולל הכל, כנפי המצוה, נצח והוד, תכלת ולבן. במזוזה רשום שדי, צדיק. והשכינה שער המזוזה, זה השער לה'.

רמז לארבעה בתי התפלין

ועוד, ש' - שלש רצועות. ד' - קשר של תפלין מאחוריו. י' - קשר של תפלין של יד. ומפני זה שדי"י מבחויץ, יהו"ה מבפנים, שהיא ארבע פרשיות. של ארבעה ראשים רמז לארבעה בתי התפלין. שדי"י, אות שלו עולה מ' מטרו"ן.

אין קדוש כה' כי אין בלתך

ועוד, י' חכמה, קדש לי. ה' בינה - והיה כי באף. ו' - שמע, שש תבות, רומז לשש ספירות, ששה ענפי האילן, שכוללת אותם תפארת. ה' - והיה אם שמע, מלכות. אלו הם של הראש, שהוא כתר, כ', (שמואל א' ב) אין קדוש כה' כי אין בלתך.

רמזו רצועות ובתי וקשרי התפלין

שדי"י, רמזו רצועות ובתי וקשרי התפלין מבחויץ. אף כף במזוזה, יהו"ה מבפנים, שדי"י מבחויץ, של ארבעה ראשים עם ד', רמז לארבעה בתים ולקשר

איננו דרישא, דאיהו כתר, כ', (שמואל א' ב) אין קדוש כ"י כי אין בלתך.

לאנחא תרי זוגי דתפלי. ודא זכי לתרין פקודין, דאוקמוה עלייהו, לא כל אדם זוכה לשתי שולחנות. י' חכמה. ה' בינה. ו' עמודא דאמצעיתא. ה' מלכות קדישא. רישא דאתעטר בארבע אתוון, דא כתר ריהטא דרישא דאסחור לון, וכסי לון. אהבה חסד קריאת שמע, דשקילא לאורייתא, דאתיהיבת מימנא. תפלין עז, משמאל דגבורה. עמודא דאמצעיתא, כליל כלא, כנפי דמצוה, נצח והוד, תכלת ולבן. מזוזה רשים שדי, צדיק. ושכינתא תרעא דמזוזה, זה השער ליהו"ה.

ועוד ש' תלת רצועות. ד' קשר של תפלין מאחוריו. י' קשר דתפלין דיד. ובגין דא שדי"י מלבר, ידנ"ד מלגו, דאיהי ד' פרשיין. דד' ראשין רמז לד' בתי דתפלין, שדי"י אות דיליה עולה מטטרו"ן.

ועוד. י' חכמה קדש לי. ה' בינה, והיה כי יביאף. ו' שמע, שית תיבין, רמזא לשית ספירן, שית ענפין דאלנא, דכלל לון תפארת. ה' והיה אם שמוע מלכות. אלן

רמזו רצועי ובתי וקשרי דתפלין מלבר. אף הכי במזוזה, ידנ"ד מלגו, שדי"י מלבר,

זוהר הקדוש - לשון הקודש

תַּפְּלִין מֵאַחֲרֵי ד' כְּפֹלָה, אַף כֶּךָ ש' כְּפֹלָה, ו' קֶשֶׁר
שֶׁל יָד כְּהָה, שֶׁהוּא בֵּית חֲמוּשֵׁי. ד' (י) שֶׁל שְׂדֵי הוּא
מִחַ, שֶׁפְּרָשׁוּהוּ עָלָיו, בְּמִקּוֹם שֶׁמֹּחוּ שֶׁל תִּינוּק רוֹפֵס
בו, וְהוּא תִינוּק יוֹנֵק מִשְׂדֵי אִמּוֹ, שְׂדֵי י'.

תַּפְּלִין שֶׁל אֲדוֹן הָעוֹלָם

תַּפְּלִין שֶׁל אֲדוֹן הָעוֹלָם - כֶּתֶר. וּמֵהוּ הַכֶּתֶר שֶׁל
אֲדוֹן הָעוֹלָם? שֵׁם יְהוָה, שֶׁהוּא: ו' -
חֲכֵמָה. ה' - בִּינָה. ו' - תַּפְּאֲרָת, כּוֹלֶלֶת שֵׁשׁ
סְפִירוֹת. ה' - מַלְכוּת. וּמִפְּנֵי זֶה, (שְׁמוּאֵל ב ז) וּמִי כַעֲמֹד
בְּיִשְׂרָאֵל. (דְּבָרִים ז) כִּי מִי גוֹי גָדוֹל אֲשֶׁר לוֹ אֱלֹהִים
קְרֹבִים אֵלָיו כֹּה? אֱלֹהֵינוּ בְּכָל קְרָאֵנוּ אֵלָיו. אַרְבַּעַה
פְּסוּקִים, בְּלֶם רְשׁוּמִים בְּכ'. סוּד הָאוֹת כ' - ו' י'.
שֶׁהוּא ו' י' מִן יְאֵהֲדוּנָהּ, (בְּמִדְבָר ז) עֲשֶׂרָה עֲשֶׂרָה
הַכֶּף בְּשֶׁקֶל הַקֶּדֶשׁ. כ' מִן כֶּתֶר, כְּלוּלָה מַעֲשֵׂר
סְפִירוֹת, כְּלוּלוֹת מִמַּעֲלָה לְמַטָּה, וּמַעֲשֵׂר סְפִירוֹת
מִמַּטָּה לְמַעֲלָה.

וַיְהִי קוֹל זֶה קוֹלוֹ שֶׁל יַעֲקֹב

וְעוֹד פְּסוּק אַחֲרֵי שְׁמִינֵי לְזֶה, שְׁכָתוּב (יחזקאל א)
וַיְהִי קוֹל מַעַל לְרִקְיעַ אֲשֶׁר עַל רֵאשֵׁם וְגו'.

וַיְהִי קוֹל, זֶה קוֹלוֹ שֶׁל יַעֲקֹב. בְּשֶׁמֶרְבִּין בְּתַפְּלָה,
לְהִיכֵן עוֹלָה? מַעַל לְרִקְיעַ אֲשֶׁר עַל רֵאשֵׁם שֶׁל
חַיּוֹת, שֵׁשֶׁם מִנְחַת תַּפְּלָתָם שֶׁל צְדִיקִים.

זוהר הקדוש ארמית

דְּאַרְבַּע רֵאשִׁין עִם ד' רִמְזֵי לְד'
כְּתִי וּלְקֶשֶׁר תַּפְּלִין מֵאַחֲרֵי ד'
כְּפֹלָה אוֹפֵי הִכִּי ש' כְּפֹלָה, ו'
קֶשֶׁר דִּיד כְּהָה דְּאִיהוּ בֵּיתָא
חֲמִישָׁאָה ד' (ס"א י) דְּשְׂדֵי י'
אִיהוּ מוֹחָא דְּאוּקְמוּהָ עֲלֵיהָ
בְּמִקּוֹם שֶׁמֹּחוּ שֶׁל תִּינוּק
רוֹפֵס בו, וְדָא תִינוּק יוֹנֵק
מִשְׂדֵי אִמּוֹ שְׂדֵי י'.

תַּפְּלִין דְּמֵאֲרֵי עֲלָמָא, כֶּתֶר.
וּמֵאִי נִיהוּ כֶּתֶר דְּמֵאֲרֵי
עֲלָמָא. יְדִין ד'. דְּאִיהוּ: ו'
חֲכֵמָה. ה' בִּינָה. ו' תַּפְּאֲרָת.
כְּלוּלִי שֵׁית סְפִירִין. ה' מַלְכוּת.
וּבְגִין דָּא (שְׁמוּאֵל ב ז) וּמִי כַעֲמֹד
בְּיִשְׂרָאֵל (דְּבָרִים ז) כִּי מִי גוֹי גָדוֹל
אֲשֶׁר לוֹ אֱלֹהִים קְרֹבִים אֵלָיו,
כִּי אֱלֹהֵינוּ בְּכָל קְרָאֵנוּ אֵלָיו.
אַרְבַּע קְרָאֵי, כְּלֵהוּ רְשִׁימִין
בְּכ', רְזָא דְּאֵת כ': ו' י'. דְּאִיהוּ
ו' י' מִן יְאֵהֲדוּנָהּ, (בְּמִדְבָר ז)
עֲשֶׂרָה עֲשֶׂרָה הַכֶּף בְּשֶׁקֶל
הַקֶּדֶשׁ, כ' מִן כֶּתֶר, כְּלוּלָה
מַעֲשֵׂר סְפִירָא, כְּלוּלִין מַעֲלָה
לְתַתָּא, וּמַעֲשֵׂר סְפִירָאן מִתַּתָּא
לְעֵילָא.

בזוהר חדש (פרשת בראשית):

וְעוֹד קְרָא אַחֲרֵי דְּמִינֵי לְהֵאִי,
דְּכְתִיב (יחזקאל א) וַיְהִי קוֹל זֶה קוֹלוֹ שֶׁל יַעֲקֹב.
בְּשֶׁמֶרְבִּין בְּתַפְּלָה לְהִיכֵן סִלְקָא, מַעַל לְרִקְיעַ אֲשֶׁר עַל רֵאשֵׁם שֶׁל חַיּוֹת, שֵׁשֶׁם מִנְחַת תַּפְּלָתָן
שֶׁל צְדִיקִים.

